MAGAZIN FANTASTIC

Craiova 1982 - 2012

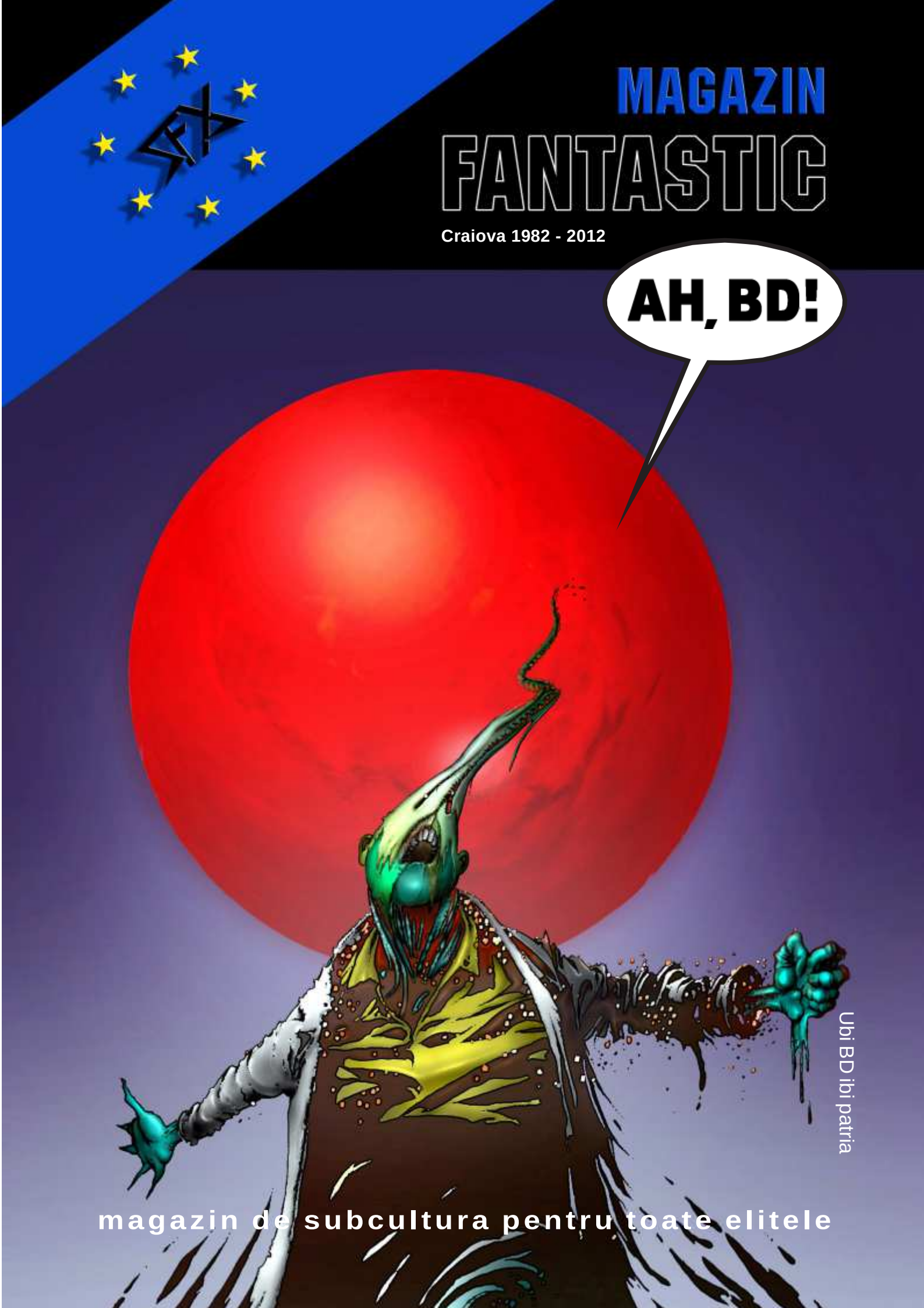

Ubi BD ibi patria

magazin de subcultura pentru toate elitele

• AH, BD! magazin editat de SyndiCART, o alianta virtuala a desenatorilor - dreamworld.syndicart.net

• nr. 21, decembrie 2012 Craiova
• Magazin Fantastic 2: *Clubul SFVictorAnestin din Craiova la 30 de ani* - maxi-editie speciala online http://abbd.syndicart.net/numar.php?nr=21
• 56 de pagini A4
• coperta I: ilustratie de Marian Mirescu
• concept & DTP: Marian Mirescu
• nr.1 "BDC" - Premiul pentru debut editorial al Asociatiei ART12 (Paris)
"Retrospectiva saloanelor e simpatică. Si iti multumesc pentru locul pe care mi-l acorzi..." (Pierre Pascal)
• nr.2 "Fantastic" - Premiul ARSFan pentru cea mai bună revistă *"Grafica si machetarea revistei impreună cu povestirile de calitate impresionează un cititor avizat." (Sando Florea)*
• nr.3 "Scootisme"
• nr.4 "Valentin Iordache"
• nr.5 "Cherchez la femme"
• nr.6 "GENERATII I"
• nr.7 "GENERATII II" „Fete de la Musique et de la Bande Dessinée"
• nr.8 "GENERATII III" - III BD CRAIOVA 2000
"Comentariile de subsol cu paragrafe din scrisorile mele sunt foarte bine găsite si ilustrează perfect spiritul in care a fost creată povestirea A Graveyard Tale." (S.F.)
• nr.9 "FANTASTIC 01" - Premiul pentru cel mai bun editor - Salon BD Constanta 2001
"In conditiile dificile in care nu există practic sprijin pentru miscarea BD voi reusiti să publicati AH, BD! ceea ce este intr-adevăr remarcabil." (S.F.)
• nr.10 "COMICS TEST" Nominalizat la premiile ROMCON 2001 Iasi
"Sunt super revistele!...Sunt sincer impresionat!..." (Ovidiu Butnilă)
• nr.11 „IV BD CRAIOVA 2002"
"Cred că fanzinul si-a găsit formula grafică ideală deoarece ultimele numere au acelasi nivel calitativ ceea ce este semnul cel mai sigur de profesionalism.(S.F.)
• nr.12 "DRACULA 2002"
"You do a great job. I'm impressed!" (Dusan Reljic)
• nr.13 "BD Craiova 03" 2003
"Fanzinul a facut un mare pas inainte atat din punct de vedere grafic cat si al accesibilitatii lui pentru un public din strainatate, care nu a avut pana acum prilejul sa cunoasca evolutia BD romanesti contemporane." (S.F.)
• nr.14 "Illustrator of the future - Adrian Barbu" 2004
Adi Barbu, in elita ilustratorilor, la Los Angeles. Suntem elitisti cu toata lumea, iata! :)
• nr.15 "Marian Mirescu dessine des Aberrations" 2004
"Avertisment: ABERATII e un numar mai altfel... Mi-a placut. Chiar daca titlul i se potriveste manusa ;)" (Edvard Pandele) *"Eu am vazut ce a copt Marian acolo. Inca prins de intalnirea cu Moebius si visand la France... Eu cred ca merita mai mult decit un Ah BD netiparit ce e acolo." (Daniel Rizea DARIZ)* *"AH,BD! nu e comix, nu e manga, nu e undergrownd... AH,BD e BD!!! Si va oferi intotdeauna o sansa celor ce vor sa fie luati in seama ...if they are REAL enough!" (Cristian Loghin CORTO)*
• nr.16 "Valentin Iordache" 2004 - editie upgradata 2006
"Marquezul roman, Al nostru, Al oltenilor." (Viorel Pirligras)
"Poate cel mai original si liber desenator." (Nicolae Florin Rado SPOITORU)
• nr.17 "AH, BD! et son Rahan surprise" 2008
"...Este un fanzin roman,.. superb ilustrat de catre desenatorii romani. Pe scurt, un superb collector, ce nu trebuie pus la indemana oricui..." (www.rahan.org)
• nr.18 "13" 2009
"Exceptional volum!" (Alexandru Ciobotariu) *"AH, BD! is one sexy bitch!" (Edvard Pandele)*
• nr.19 "Monstri" 2010 patru editii
1. editie trilingva (engleza, franceza, sarba) "Salon Stripa" Beograd - Festivalul International BD de la Belgrad (ed.VIII)
"J'ai bien aimé les histoires. Je trouve que MONSTRES est un très bon projet, et je te souhaite du succes et un peu de chance, car il faut un peu de chance non seulement dans le monde de la BD, mais dans la vie aussi" (Enrique Sanchez Abuli)
2. editie franco-engleza "Salon International BD Constanta"
3. editie franco-engleza "Salon European BD Bucuresti"
4. editie in limba romana
• nr. 20 Expozitie "Banda Desenata Craioveana" la Craiova iunie 2012
• nr. 21 Magazin Fantastic 2: SFVA 30 - editie ("vintage") tiparita, Craiova, octombrie 2012 - 32 de pagini A4
• "AH, BD!" © Marian Mirescu
• *O.P.4, C.P.1471, Craiova 200890*
• e-mail: ab_bd@hotmail.com / abbd.syndicart.net
• ISSN 1454-6094

Pentru ca SFVA are un nucleu dur...BD, grupul BDC (Banda Desenata Craioveana) a implinit si el 30 de ani, eveniment caruia i-am dedicat numarul precedent, 20

30 de ani de Science Fiction "Victor Anestin" la Craiova

Primul numar MAGAZIN FANTASTIC, in '96, lecturat la Timisoara:

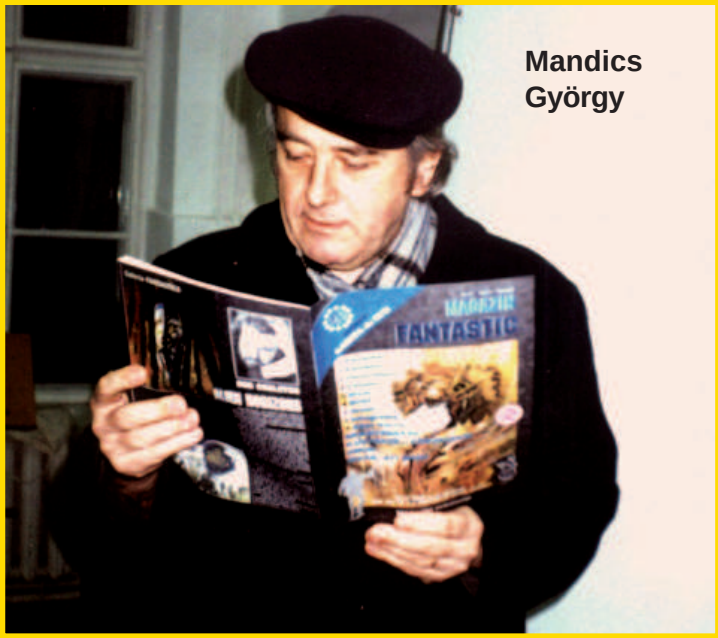

Valcea: un popas la inconturnabilul Dragasani... (...)

Casa de cultura a studentilor dupa lansarea cartii "Aventurile lui Theodore"de Radu Pitigoi, zis si Honga: M.M., Daniel Dumitru, Gabriel Dimana

Cluburi SF in Craiova anilor 80

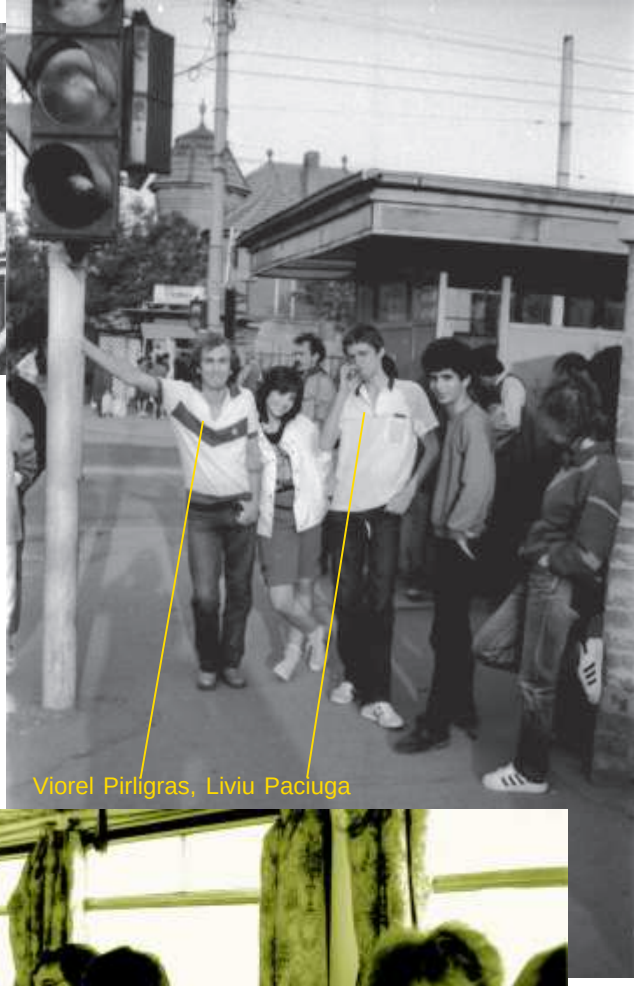

Viorel Pirligras, Liviu Paciuga

Zilele HELION, la Timisoara: Croaziera pe Bega - pe dinafara si pe dinauntru: Cornel Secu, M.M., Voicu Bugariu, Alexandru Mironov, Cristian Lazarescu, Cristian T. Popescu

La Mx (cum semnam pe atunci desenele) **acasa, pe strada Henri Coanda:** Victor Martin batand la Olivetti, Viorel Pirligras dezarhivand un teanc de planse si fotografii pentru un nou numar de fanzin SF(VA)

Un alt loc de intalnire... familial, "la Paciugi" (Liviu, Mirela si doamna Cornelia Paciuga): SFVA la cafea si tutun cu un oaspete obisnuit care tocmai scrisese "Casargoz" si ne citise un text inedit, care mie mi s-a parut mai bun, dar uitat de atunci: C.T. Popescu, Mircea-Liviu Goga, eu

[fotografii din arhiva mea, M.Mirescu]

"Zilele H.Coanda", la Casa Stiintei si tehnicii pentru tineret (Casa Tineretului, pentru prietenii de la "H.C"): Eu cu barba, Valentin Iordache cu par, Dragos Vasilescu cu de toate, Viorel Pirligras alaturi de Dodo Dumitru Nita, inarmat cu bazooka mea doldora de bedele...

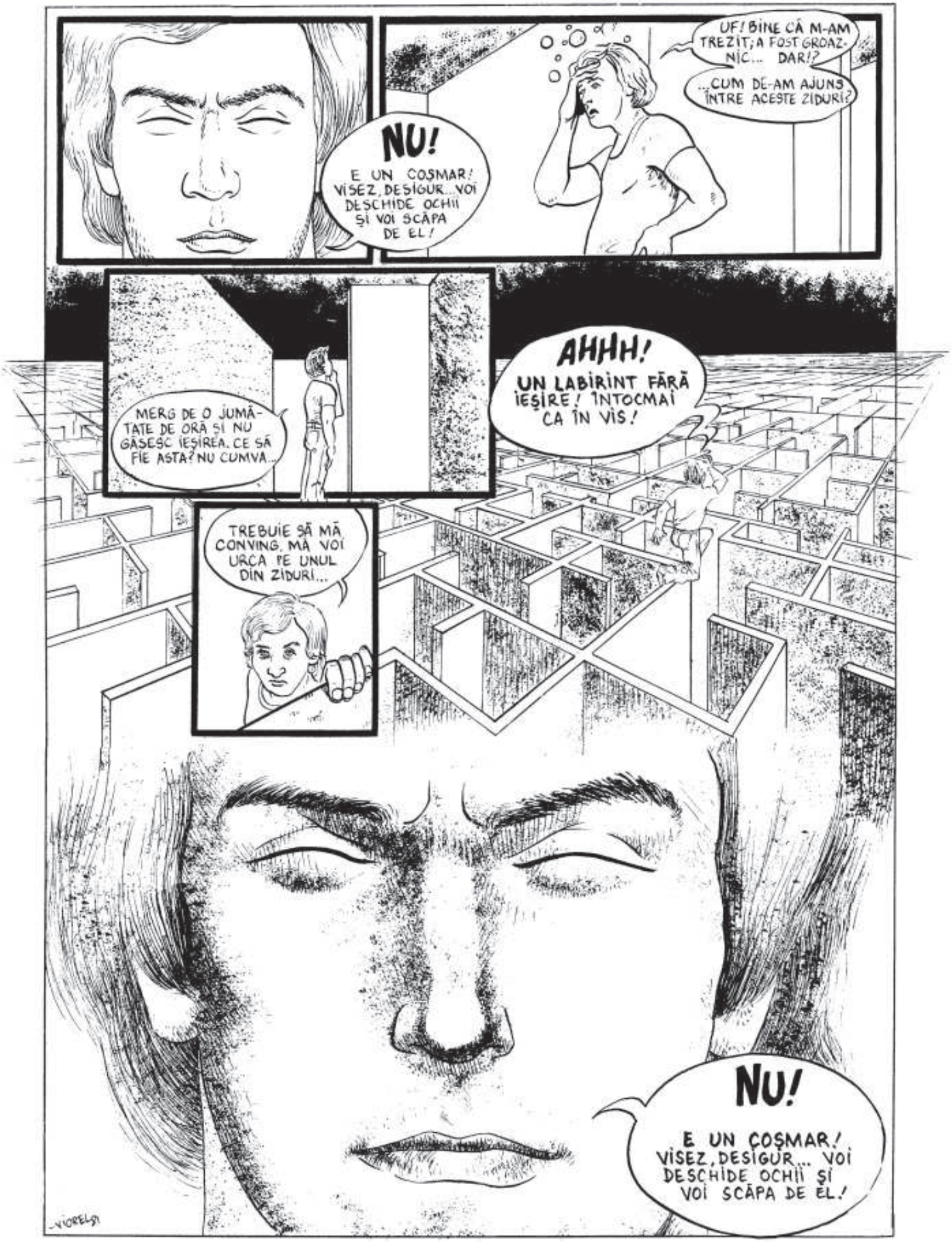
NU!
E UN COŞMAR! VISEZ, DESIGUR... VOI DESCHIDE OCHII ŞI VOI SCĂPA DE EL!
UF! BINE CĂ M-AM TREZIT; A FOST GROAZNIC... DAR!?
...CUM DE-AM AJUNS ÎNTRE ACESTE ZIDURI?
MERG DE O JUMĂTATE DE ORĂ ŞI NU GĂSESC IEŞIREA. CE SĂ FIE ASTA? NU CUMVA...
AHHH!
UN LABIRINT FĂRĂ IEŞIRE! ÎNTOCMAI CA ÎN VIS!
TREBUIE SĂ MĂ CONVING. MĂ VOI URCA PE UNUL DIN ZIDURI...
NU!
E UN COŞMAR! VISEZ, DESIGUR... VOI DESCHIDE OCHII ŞI VOI SCĂPA DE EL!
-VIOREL Ş

Viorel Pîrligras

Ion Luca CARAGIALE

1852-1912-2012

CRONICA FANTASTICA

Suntem in anul gratiei 3.874...

Cum se poate?...

- Mã rog, mã iartã, amabile cititor. Dã-mi voie a te ruga sã nu mã 'ntrerupi panã la fine. Imi promiti cã mã vei lãsa sã termin ceea ce d'abia am inceput?

Comptez pe promisiunea d-tale. Reincep dar.

Suntem in anul gratiei 3.874; ne aflãm in cetatea Tampitopole, locuitã de Sinecorzi, ciudate fiinte bipezi, cãrora le lipseste partea stangã a toracelui cu toate ale ei. Sinecorzii sunt un trib de Chinezi.

Deschid, cu permisiunea d-voastrã, o micã parentezã istoricã esplicativã.

(Acum douã mii de ani, Chinezii declararã resbel Rusiei, vastã tearã ce coprindea jumãtate din continentul Europei. - Observati bine cã narez numai faptele; nu fac niciun comentariu. - Bãtaia avu loc pe fruntaria celor douã tãri. Chinezii triumfarã si, trecand peste regimentele rusesti ca peste un imens bulevard de cadavre, in o sãptãmanã furã in capitala inamicã, in douã sãptãmani ajunserã in centrul Europei si in trei, dupã ce strãbãturã si bãturã, una dupã alta, toate tãrile mari si mici, se oprirã pe tãrmii Atlanticului. Poate c'ar fi mers si mai nainte dacã ar mai fi avut cu cine sã se mai batã... Lumea intreagã sguduitã, fu fortatã a recunoaste realitatea acestei invaziuni si i se 'nchinã. Douã mii de ani au trecut, si Chinezii, cu perspectiva d'a domni panã la judecata din urmã, domnesc asupra continentului vechi pe care l-au chinizat - permiteti-mi acest singur novicism – cu totul). Inchid aci parenteza crezandu-vã luminati de ajuns.

Acum, gratioasã cititoare si d-ta, amabile cititor, dacã doriti a face o escursiune prin cetate, procurati-mi plãcerea a vã 'ncrede in mine si a mã urma. Voiu fi prea fericit sã vã serv de cicerone in Tampitopole, care, aflati si tineti minte, este numai o sucursale a Pe-Kingului.

Pornim?... A! mã iertati, fiti buni a vã arma cu aceste foi de palmier; o sã vã fie nedispensabil pentru a vã apãra d'arsita soarelui.

Acum, aidem! O singurã recomandatiune am a vã face: strambati putin picioarele in maniera chinezã; este un mijloc prezervativ contra alunecusului portelanului smãltuit cu care sunt acoperite stradele.

Asa !

Priviti, mai intai, aci, unul din cele mai superbe edificiuri; este pagoda idolului Kin-Lau; este locul unde se regulează afacerile privitoare la bramani. Aci este mai mare peste toti Mandarinul Ti-Li, mare invãtat, care odinioarã a fost trãmis prin institute cu insãrcinarea esclusivã d'a stramba picioarele chinezilor de mici, pentru a le face sã se bucure mai tarziu de rachitism, calitate ce trece in mare consideratiune la chinezi. Asa e cã este foarte mandrã pagoda lui King-Lau cu architectura ei anticã si coloarea ei galbenã. Catã sã stiti, coloarea chinezã prin escelintã este galbenul. Aruncati-vã dincoace ochii; vedeti cazarma si cancelaria Mandarinului Pãcei, Lis-Kyng, vice-guvernatorul militar si civil al Tampitopolei; aci este rezervoriul ordinei si pãcei, stabiliment linistitor al spiritelor prea iuti si corigãtor al moravurilor. Ia uitati-vã la chinezul acela care iese din cancelaria Mandarinului Pãcei, unde si-a petrecut noaptea din cauzã cã s'a aflat dormind beat de opiu pe stradã. Vedeti-l, mã rog, ce deselat pare a fi in urma corectiunei ce i s'a aplicat.

Aici, este Casa Justitiei. Ce severã faciadã! Totul

desen de Tudor Popa

respirã nepãrtinirea si oarba dreptate. Intoarceti-vã putin privirile spre acel nenorocit chinez care soseste asudat si gafaind cu o hartie in manã si nãvãleste pe scara principalã a Casei Justitiei! Il cunoasteti, este bietul Pim-Pim. Nu vã uitati cã e slab si lihnit; era gras si burtos acum vr'o cinci ani, cand adversitatea soartei il imboldi sã intente proces unui vecin care-i rãpise un puiu de curcã din curte. Vedeti-l, iese din Casa Justitiei. Ce tristã figurã! O sã fie silit bietul chinez sã bea cinci cesti de ceaiu si seapte doze de opiu pentru a-si recãpãta buna umoare. Dacã nu vã este antipaticã figura lui Pim-Pim si doriti sã-l mai vedeti, veniti aci si mane si 'n orice zi voiti, pe la orele astea; pentru dansul procederea d'adineaori este o sacrã datoriã pe care in toate diminetile o implineste

cu cea mai strictã fidelitate.

Edificiul de colo, pe usa cãruia se vãd incrucisate douã cotoare de lemn de banan - emblemã ce reprezintã libertatea ‘n alegeri - este asa numita de Chinezi Muma Tutulor. Catã gingãsie in nume chiar.

desen de Tudor Popa

Sunt foarte picanti Chinezii intr’ale lor. Priviti d’incoace, pe poartã, aceastã imagine alegoricã: Plin de sudoare si despoiat, un chinez, condamnat la un supliciu analog cu al fetelor lui Danaus, aruncã cu o lopatã colosale cãtãtimi enorme de aur in gura mereu deschisã a unui monstru etern flãmand. Lugubrã fantaziã!... Ati crede cã aceastã poartã este intrarea infernului, d’asupra cãreia geniul cel rãu, asa, de gust, a pus sã se zugrãveascã un specimen de modul cu care cineva petrece in regatul lui; ei bine, nicidecum: aci, am onoarea a vã spune, este casa numitã Punga-publicã; Mandarinul cel mai mare peste astã pungã este Pungaciul, titlu dat prin simplã derivatiune etimologicã.

Atentiune, doamnã! gravitate, domnule! Trecem pe dinaintea palatului lui Sik-Tir, guvernator general al Tampitopolei si reprezintante al Fiului-Soarelui dela Pe-King. As avea si as voi sã vã spun multe despre Sik-Tir, dacã in jurisdictiunea chinezã nu ar fi scris cã se taie limba oricãrui va cuteza sã puie in discutiune numele acestui suprem mandarin.

Sã ne plecãm fruntile la pãmant, dupã obiceiul pãmantului, si sã ne vedem de cale.

Cred, acum, doamnã, cã sunteti ca si mine de pãrere, dupã atata umblet si fatigã, sã intrãm in acest elegant stabiliment public. Vom lua si noi ceaiul si vom fuma opiul, repauzandu-ne putin. Din fericire, acesta este tocmai locul public de predilectiune al tutulor notabilitãtilor chineze din Tampitopole. Este adevãrat, nicãieri aici nu se servã ceaiul in mai bunã calitate. Sã intrãm. Priviti pe chinezii mei cum sed cu indolentiã pe tapetele lor bizar colorate; vedeti cum, prin o miscare d’o regularitate perfectã si egale,clatinand capul cand afirmativ, cand negativ, sorbind cu deliciu ceaiul si aspirand cu incantãmant opiul, ei isi petrec inocent timpul! O, tabel admirabil de moravuri pacifice! O, fericiti chinezi!! Binecuvantate fiinte bipezi, cat este de invidiat soarta voastrã. Voi nu vã frãmantati cu firea pentru nimic. Nu este nimic in stare sã aducã un moment mãcar de esceptiune in vieata voastrã calmã si neofensivã: nici rachitismul primatur al micelor chineze; nici legenda bietului Pim-Pim, fidelul vizitator matinal al Casei-Justitiei; nici crampeiele de banan incrucisate pe usa edificiului Mumei-Tutulor; nici chinul sãrmanului chinez care este condamnat la intrarea Pungei-Publice sã‘ncerce a sãtura pe nesãturabilul monstru; nici tãiarea limbei din jurisdictiunea voastrã. Vouã, ceaiul, si opiul sã vi se dea,... si ‘ncolo, pace! O, de trei ori fericiti muritori!!!

Mã iartã, domnul meu, dacã mi-am uitat datoria de cicerone, lãsandu-vã un moment, pe doamna si pe d-ta, pentru a mã adresa chinezilor mei. V’o jur cã am fãcut-o numai dintr’o miscare interioarã instantaneã si nerezistibile de sincerã admiratiune.

Pentru astã datã, vã cred satisfãcuti in d’ajuns. Sunt fatigat; permiteti-mi sã mã retrag; vã las.

Cum vi se pare, gratiosi cetitori, apocalipsul meu?

Ce va sã zicã purtarea asta, vor striga unii din d-voastrã; intaiu ne arunci peste douã mii de ani in viitor, ne spui niste comedii estravagante, ne plimbi, ne ‘ncurci, si-apoi ne lasi in Tampitopolea d-tale fãrã sã ne spui cum sã venim indãrãt; ne lasi in un loc necunoscut, bizar, straniu, rãtãciti.

- Iubiti lectori, nu sunteti de loc rãtãciti. N’aveti nevoiã de conducerea mea. Luati bine seama, a fost numai o glumã fantasticã: sunteti acasã, la d-voastrã, intre ai d-voastrã... in Bucuresti, in Teara Romaneascã. Priviti in jurul d-voastrã; imi pare cã cetiti Ghimpele.

desen de Nicolae Florin Radu - reluare din nr.11/2002

Viorel PÎRLIGRAS

TRISTÃ OFELIE

Prelatele ierboase ce acopereau denivelãrile sesului adãposteau, abia ghicitã chiar de cãtre ochiul versat, o viroagã întinsã. Bulgãri cafenii de lut si plumburii bãltoace o nãpãdiserã pe de-a-ntregul, dîndu-i un aspect de mlastinã vorace. Kaberul îsi gãsise sã se-ntepeneascã chiar acolo, într-o mocirlã mustind de vegetatie, si sase oameni munceau cu greu sã-l degajeze.

- Dom'ne, cînd vã zic eu cã nu facem nimic, nu facem, spuse tînãrul Landa într-un moment de rãsuflare, stergîndu-si fruntea cu mîneca murdarã si mînjind-o mai rãu de nãmol si sudoare.

- Ce e, mã? Ce mai vrei si tu? Moralisti de ãstia avem o cîrcã, îl repezi David, seful trupei.

- Hai, dom'ne, sã curãtãm ventilul de alimentare cu aer, cã de aia nu se ridicã ãsta. Nu ne ia mai mult de zece minute. Ce dracu'?!

Ceilalti asteptarã cu interes rãspunsul sefului. Tocmai atunci norii cenusii, ce limitau plafonul ceresc, crãparã într-un loc si o razã de soare luminã fugitiv fetele celor munciti, pentru a se pierde în ierburile înalte.

- Bine, mã, hai s-o facem si pe asta, cedã David.

Se apucarã imediat si chiar dacã termenul de zece minute prezis de Landa se prelungi cu mult, rezultatele începurã sã se arate. Mai întîi duzele fornãirã cu zgomot, înecîndu-se cu frunzele si mîlul intrus, apoi zgomotul se diminuã si jetul de aer circulã nestingherit, opintind uriasul kaber din baltã, împroscîndu-i totodatã pe cei sase din belsug cu lichid vîscos. Nu peste mult timp masinãria plutea din nou pe perna ei de aer, iar cei sase murdari, din care numai ochii si dintii descoperiti de zîmbete mai luminau albi, se cãtãrarã voiosi pe puntea nici ea prea curatã.

- Ia-o mai pe margine cã iar ne-mpotmolim, strigã David cãtre pilot, apoi adãugã ca pentru sine: Bã, ce drumuri au si ãstia...

Lumina, ivitã prin ochiurile de nori fugari, baleia ca un reflector portiuni întregi de peisaj si David alungã din minte nelinistea ce i-o inspira planeta si începu sã se gîndeascã la reprezentatia apropiatã.

Cînd Fladé iesi din turã gãsi trupa complet schimbatã. Kaberurile stãteau frumos aliniate pe un colt al platoului, lucind de curãtenie, acum se putea citi usor pe ele textul scris în culori tipãtoare: „Compania teatralã Shakespeare Galaxy", si mai jos, subliniate de efecte luminescente: „Un teatru cît o lume" si „Turul galaxiilor cunoscute" sau „Universul uman într-o scenã". Fladé zîmbi încîntat. Îsi aducea aminte de tineretea nu demult lãsatã în urmã si de marile metropole din galaxiile centrale.

Actorii dãduserã jos de pe ei, asemeni sfîrsitului unei piese, noroiul care la venire îi masca, împestritîndu-i, asa cã Fladé fu peste mãsurã de bucuros sã descopere niste oameni fermecãtori în haine ciudate - ce vrei, dom'le, actorii ãstia sînt întotdeauna în pas cu ultima modã! - aparitii singulare în sãlbãticia planetei. David fãcu un pas înainte. Purta vesminte de un albastru potolit, cu ciudate luciri în pãrtile cutate.

- Permiteti-mi sã vã fac cunostintã cu Compania..., spuse.

Trupa trebãluia prin jurul kaberurilor, o forfotã armonioasã, poate chiar regizatã, gîndi Fladé surîzînd. David îl purtã prin fata fiecãruia si fãcu prezentãrile:

- Felonia Gamma, rãmasã în constiinta Universului prin rolul Hermiei, fiica lui Egeu, din „Visul unei nopti de varã", iar tînãra îsi plecã ochii în fata decizionarului coloniei, constientã cã pulberea invizibilã de pe pleoape isca în aerul din jurul fetei sale luciri fascinante.

- Sorian Vidoe, continuã vocea lui David, primul actor-compozitor ale cãrui vorbe de duh au fãcut turul lumilor colonizate.

Bãtrînelul hîtru, posedînd un crestet invadat de o frumoasã chelie, mîndru de mustata electrizatã ce misca la fiecare deschidere a gurii, îi strînse mîna cãlduros, miscîndu-si ochii mici, de viezure:

- „Noile cunostinte-s, ele, o întregire a fiintei mele."

Fladé rîse încîntat.

- Lavinia Proteus-Unia, continuã David prezentarea. Cea mai celebrã balerinã, cel mai cuvîntãtor corp din Univers!

Fladé cãscã ochii. într-adevãr, trupul perfect al tinerei fremãta de serpi de luminã ionizati, punînd si mai mult în evidentã sculptura umanã. Se gîndi îngrijorat la rumoarea ce se crease în acest moment în sala de control, unde ghicea strîns aproape tot personalul coloniei, urmãrind cu totii pe monitoare trecerea în revistã a actorilor. Mai mult ca sigur cã uriasul ecran central dãdea acum detalii ale Laviniei-Unia, iar tinerii laboranti îsi fãceau deja planuri utopice de petrecere a timpului liber dupã reprezentatie.

Ocolirã cîteva containere descãrcate din kaberuri si dãdurã peste un peisaj insolit. Cei doi tineri îmbrãtisati în locul acela ferit îl fãcurã pe Fladé sã roseascã. Fata observã cu coada ochiului venirea celor doi si, fãrã a-si pierde stãpînirea de sine, rosti convingãtor:

- Stiu eu bine/ Cã nu-i lumina zilei! E-o fîsie/ De meteor, însãrcinat de soare/ Spre Mantua sã-ti lumineze drumul/ Cu facla lui. Mai stai putin!/ De ce/ Sã te zoresti cînd încã nu e ziuã?

Tînãrul tresãri putin apoi cuvîntã si el netulburat:

- Sã vinã-atunci strãjerii sã mã prindã!/ Sã mã ucidã! N-au decît! Nu-mi pasã,/ Dacã asa vrei tu. Sã zicem, deci,/ Cã raza de luminã jucãusã/ Nu-i ochiul zilei,/ Ci un pal reflex/ Rãsfrînt de fruntea...

Se opri încurcat, iar David îi veni în ajutor:

- Cynthiei! ...de fruntea Cynthiei.

Tînãrul se întoarse surprins si îi surîse cu recunostintã.

- Fata mea, Veneza, si tînãrul Landa, un promotãtor talent în rolurile de june-prim, spuse, putin încurcat, David. Tocmai repetau o scenã din „Romeo si Julieta".

Fladé se multumi sã dea din cap, apreciind în treacãt calitãtile feminine ale Venezei si felicitîndu-l în gînd pe tînãr pentru alegerea fãcutã. Trecînd spre urmãtorul grup, David întrebã mai mult ca pentru sine:

- De cînd naiba repetã ãstia doi „Romeo si Julieta”? Doar nu-i trecutã în program! si se întoarse putin nedumerit spre locul unde se aflaserã cei doi, acum pustiu.

Laborantul îsi aranjã mai bine puloverul pe gît si îsî afundã mîinile adînc în buzunarele ventrale. Privea de vreo zece minute la tehnicianul venit cu trupa care efectua mãsurãtori topometrice pe terenul viran din spatele coloniei, trecîndu-le în memoria unui minicalculator de buzunar.

- Auzi, dom’le, de ce n-o tineti în sala mare a laboratorului? E creatã special pentru astfel de festivitãti!

Tehnicianul îl privi lung, întrerupîndu-si munca.

- Asa a hotãrît regizorul. Nu decid eu repartizarea perimetrului scenic. Uite, odatã, eram parcã pe Galahar Q, regizorul a tinut mortis sã se joace „Macbeth” în niste ruine antice de pe-acolo. Efectul era de atmosferã, dar eu era sã-mi rup gîtul fãcînd expertiza solidicitãtii pietroaielor.

- Pãi si voi nu-i spuneti cã-i nasoalã chestia?

- Ce vorbesti, dom’le? Crezi cã asa merge? Noi am fost de acord de la bun început, toatã trupa, cã dacã-i albã e albã, dacã-i neagrã e neagrã. întelegi? Si pe urmã, gîndeste-te cã montãrile astea se bucurã de un mare succes. Uite, sã vii odatã, dupã spectacol, sã vizionezi niste înregistrãri pe care le tinem noi de reclamã. Sã vezi, tatã, chestii de nu-ti vine sã crezi: reconstituirea Romei antice pentru o montare cu cai în

REVELATIE
ŞI DACĂ AR EXISTA ŞI O ALTĂ LUME?
CUM?
IMPOSIBIL!
CE?
ALTĂ LUME?
CE ROST ARE EXISTENŢA NOASTRĂ. V-AŢI ÎNTREBAT VREODATĂ?
?
DE CE SĂ EXISTE REGI PE CARE SĂ-I APĂRĂM?
CE ÎNTREBARE!
DE CE SUNTEM ATÂT DE DIFERIŢI UNII DE ALŢII?
AŞA E FIRESC!
CINE NE GHIDEAZĂ ÎN VIAŢĂ?
DESIGUR, NATURA!
DE CE TREBUIE CA DEODATĂ TU SĂ-MI IEI LOCUL SAU EU SĂ-ŢI IAU LOCUL?
AŞA E LEGEA NATURII!
ŞI DACĂ "NATURA" AR FI O ALTĂ LUME, O LUME CĂREIA NOI ÎI SUNTEM SUBORDONAŢI?
E NEBUN!
DECI, ŢI-AM LUAT NEBUNUL, ŞAH ŞI... MAT !
HMM...
-VIOREL 01-95

„Titus Andronicus", decorurile zburãtoare din „Visul unei nopti de varã" sau robotii care apar în Iuliu Cezar". Damblagesti, dom'le..., pe bune...

Laborantul rãmãsese visãtor. întrebã deodatã:

- Si aici? Faceti ceva mai deosebit sau...?

Tehnicianul pufni:

- Vezi terenul ãsta? Trebuie sã indic computerului toate datele de nivel, palmã cu palmã. Stii de ce? Pe aici o sã se miste duhul lui Hamlet.

- Cum duhul?

- Dom'le, e o proiectie holograficã computerizatã. O sã se miste exact respectînd terenul. Iar acolo, mai departe, vor fi instalate cîteva generatoare de tensiune. O sã vezi dumneata cã, la un moment dat, pentru crearea atmosferei tensionate, vor apare cîteva fulgere spre zare. O sã fie misto, îti spun eu.

- Ce chestii, se minunã laborantul. întrebã apoi: Auzi, dom'le, sînteti bine plãtiti?

Tehnicianul îl mãsurã gînditor.

- Eu stiu ce sã-ti spun? înainte era mare scofalã, tin minte, eram tînãr de tot pe-atunci, imediat dupã prima expansiune, cînd începuserã sã se mai aseze, David dãdea niste reprezentatii fantastice pe la consulate sau pe planetele nodale. Stiu cã „Îmblînzirea scorpiei" s-a transmis prin multiviziune în tot sistemul. Pe atunci trãia Clebeea Cela, sotia lui David. Mamã, ce scorpie putea sã dea din ea în spectacol! Nu-ti venea sã crezi... Si, pe urmã, sã vezi chefuri... Cîte-o sãptãmînã, douã... Erau si timpurile mai bune. Nu stiu... Am impresia cã între expansiuni oamenii se bucurau mai mult de cele lumesti; se bãgau fonduri mari în tot felul de chestii artistice. Proiectul lui David era sã obtinem, nici mai mult, nici mai putin decît o planetã întreagã, cu toatã suprafata ei ca scenã de spectacol! Realizezi? O scenã de pe care nu se demonteazã niciodatã decorurile! Lumea ar fi venit în pelerinaj acolo, si-ar fi petrecut concediile hoinãrind încolo si încoace pe planetã si vizionînd tot felul de spectacole... Ce vis!... Mã uit cã azi nici nu prea mai sînt trupe teatrale. Pe atunci pînã si copiii aveau, dom'le, trupe. Sã fi vãzut formatii de sunet si luminã. Rãmîneai crãcit! Ce muzicã si ce montãri... Astãzi, pe bune, ba nu gãsesti navã de transport pentru turnee, ba tocmai se mutã coloniile... Asa e cu expansiunile astea. Si totul se investeste în ele. Oameni, aparate, Credite... Nimic nu e statornic. Lumea e o curvã mare, dom'le... Uite, facem acum expeditiile cu cîteva kaberuri. Pãi altãdatã aveam convoaie, dom'le! Am avut noi si un grontavar, îti dai seama? Stii ce-am pãtit pînã am ajuns aici, în colonie? Dacã nu ne-am împotmolit de cîteva ori prin noroaiele alea...

- Asa e planeta, explicã laborantul. E tînãrã si au loc tot mereu schimbãri climaterice. Nici relieful nu e stabil. Uneori parcã înnebuneste toatã natura! Atunci sã te tii: furtuni, tornade, cutremure...

- Pãi si atunci ce faceti pe-aici?

- Sîntem grup S.V.E. Poate nu stii ce-i ãla, cã nu esti de specialitate...

- Ba stiu, stiu: „Studierea Vietii Extraterriene", nu?

- Îhî...

"Portret cu autoportret" (M.M.)

- Pãi, si ati gãsit viatã aici? Cã n-am vãzut nimic prin jur...

- Nu vorbi, nene, asa. N-ai vãzut vegetatie, iarbã, plante, pãduri?

- Lasã, dom'le, astea... Stii mata' la ce mã refer: animale, oameni...

- Asa, n-ar fi, spuse gînditor laborantul. Da' posedãm niste spectograme de frecventã inteligentã.

- Aici? Pãi de la ce? De la iarbã?

- Parcã poti sã stii? Uite, îti dau, asa, un punct de plecare: crezi cã plantele astea, prin rãspîndirea lor pe întreaga planetã, nu pot forma un sistem gînditor, similar creierului omenesc, de exemplu, desi ãsta nu poate fi neapãrat un standard?!

- E o idee. Si de-ar fi asa, ce-ar putea gîndi?

- Nu stiu. Asta încercãm noi sã aflãm. De asta e colonia instalatã pe planetã. Stii, e greu sã comunici cu un sistem gînditor atunci cînd n-ai similitudini în receptare.

Tehnicianul puse aparatele jos si se asezã si el.

- I-auzi, dom'le, care va sã zicã n-are gurã, urechi, ochi, gust, miros...

- N-are, si atunci te întreb eu pe dumneata, cum faci sã discuti cu el? Sau ce simboluri conventionale folosesti?

Tehnicianul tãcu o clipã, apoi spuse hîtru:

- Ãsta nu vede o piesã de teatru, nu?

Spectacolul trebuia sã înceapã. Tot personalul laboratorului, în frunte cu Fladé, îmbrãcat de

sãrbãtoare, luase loc în jurul terenului de reprezentatie, strãjuit în patru colturi de kaberuri luminescente, decorate pentru spectacol. Laborantul îl zãri lîngã unul din ele pe tehnician asezat la un pupitru. Se strecurã cu greu pînã la el.

- N-aveti voie aici, se rãsti acesta cînd laborantul se apropie, dar, recunoscîndu-l, îi sopti: Stai si dumneata pe banca asta.

- Începe, ã? întrebã acesta nerãbdãtor.

- Acusi, uite cã intrã David sã facã deschiderea.

- Stimat auditoriu, se auzi, amplificatã cu reverberatie electronicã, vocea conducãtorului trupei, astãzi, aici, compania teatralã...

- Cîti ani o avea David ãsta? întrebã soptit laborantul.

- Nu stiu, îi rãspunse tehnicianul, dar e bãtrîn bine. A fãcut vreo cîteva operatii de chirurgie esteticã.

- Zãu, dom'le? Si nu pare, se minunã sincer laborantul. Da' am vãzut cã are o fatã destul de tînãrã...

- Cine, Veneza? zîmbi celãlalt, asta nu e fãcutã cu Clebeea Cela, asta e o aventurã de-a lui de-acum vreo 18 ani; a fost un scandal...! Mai trãia pe atunci Clebeea...

- Ai, nu?! rîse laborantul.

- Serios.

Izbucnirã aplauze. Un gong rãsunã si spectacolul propriu-zis începu.

- Îti place pustoaica? îl întrebã tendentios tehnicianul.

- E ca lumea, i se rãspunse, si cum lumea, stii mata', e curvã...

Tehnicianul zîmbi cu îngãduintã, afisînd un aer de atotstiutor.

- Fii cuminte, dom'le. Nu e asa. Are gagica ceva sînge în vine dar si-l pãstreazã pentru Landa, tipul de-o sã joace pe actorul în piesa asta.

- Si ta-su stie? rînji laborantul.

- Cred cã bãnuieste ceva, da'i place si lui tînãrul. E ambitios, are talent... Eu personal cred c-o sã-i ia locul mahãrului cînd o da ãsta în primire...

- O fi vreuna...

- Taci din gurã, spuse precipitat tehnicianul. E scena cu duhul. Fii atent aici!

Apãsã pe cîteva butoane si îsi îndreptã casca minusculã înfiptã în ureche. Cîteva luminite clipirã pe pupitrul de comandã. În jur se fãcuse întuneric si deodatã ceva, ca o aparitie de fum, se ivi în stînga si înaintã încet.

- Mãria ta, priveste! rãsunã glasul lui Horatio.

- *Îngeri si soli ceresti, pãziti-ne! / De esti duh sfînt sau blestemat strigoi, / De aduci duhori din iad sau o mireasmã / Din cer, de vii cu gînd milos sau vitreg - / Te-arãti c-un chip atît de-mbietor / Încît îti voi vorbi*... declamã Hamlet.

- Extraordinar! se entuziasmã laborantul. N-am mai vãzut asa ceva. Ce normal se miscã! Parcã ar fi într-adevãr un om.

- E o proiectie holograficã de cîmp, ti-am mai spus. Uite aici, acum îi dau putinã consistentã, sã se vadã mai bine.

Contururile se clarificarã, imaginea rãmînînd însã transparentã.

- *Fii tare! Nu te du!* urlã Horatio.

- Si cum l-ati fãcut, dom'le? E chiar proiectia vreunui actor? Aratã oribil...

- Pãi dacã e mort... Nu-i proiectia nimãnui. Ne-a fãcut programul un inginer de-al armatei dupã descrierile noastre. Nici n-am fi putut face noi asa ceva. Uite si dumneata cã are portiuni de trup putrezite, golite de carne...

- *Ceva în tara Danemarcii-i putred*, spuse Marcellus.

- Si putem sã-l adaptãm oricãrui teren, continuã nestingherit tehnicianul urmãrind indicatiile electronice.

- Extraordinar! repetã laborantul entuziasmat.

- Acum sã vezi, cînd începe sã vorbeascã. Si vocea îi este tot sintetizatã electronic. Regizorul a tinut sã fie ceva cu totul si cu totul neomenesc.

- *Ascultã-mã*, spuse duhul.

- *Te-ascult*, rãspunse Hamlet.

- *Curînd / Îmi bate ceasu-ntoarcerii la chinuri / În flãcãri si pucioasã.*

- Bã, ce chestie! Laborantul era în extaz. Cum reusiti?

- Acum, sincer sã fiu, e si un sistem de tetraedrofonie, un sistem de ãsta, de cuadrofonie spatialã, de asta sînt plasate kaberurile în patru colturi. De fapt, se crează o holofonie, întelegi?

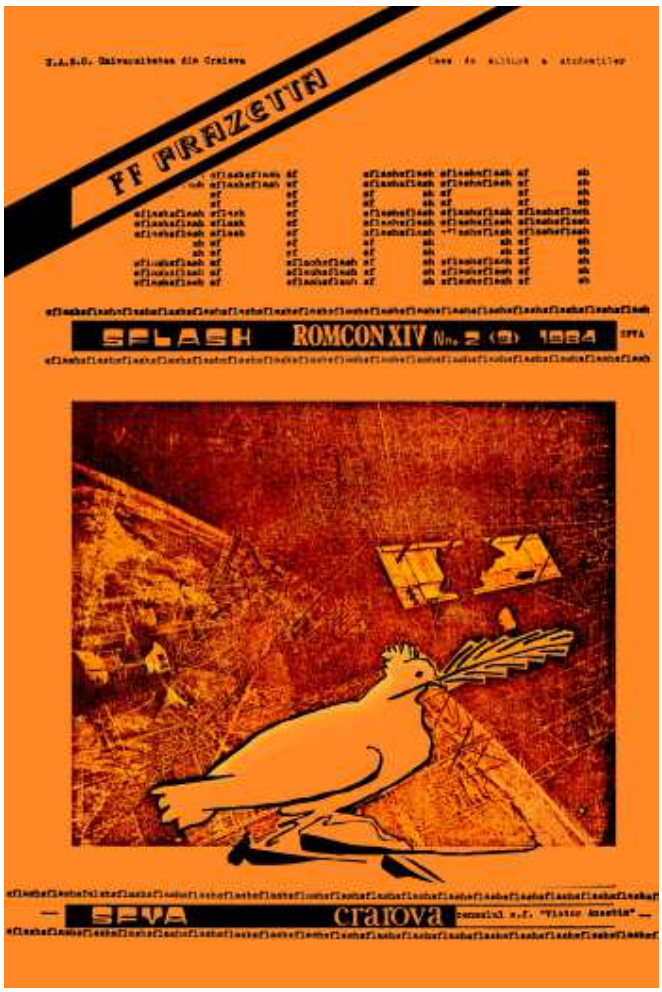

SFLASH (nr.3), fanzinul *SFVA* din anii 80

- Pricep, spuse pierdut laborantul.

Evaporarea duhului, pusã în evidentã de jocul actorilor, fu un nou prilej de uimire pentru laborant. Tehnicianul îi arãtã pe rînd efectele de izolare vizualã si fulgerele artificiale, urmãrirã amîndoi teribilul joc al lui David interpretînd regele si al Venezei într-un rol de suavã Ofelie. Tînãrul Landa apãru cãtre mijlocul piesei în rolul sefului actorilor ambulanti.

- Priveste aici, suflã tehnicianul, Landa e un foarte bun mim: sã vezi cum interpretează reconstituirea crimei!

- Ia, dom'le.

Laborantul se trase mai în fatã.

- Te cred cã spui doar gîndul ce-l gîndesti;/ Dar noi uitãm ades ce-am hotãrît./ Cãci scopu-e doar un rob al amintirii,/ Pornit cu-avînt, dar prea plãpînd din fire:/ Un fruct necopt, legat de creanga sa,/ Ce cade singur cînd a dat în pîrg./ Cãci noi pe noi uitãm a ne plãti/ De datoria ce ne-o datorãm./ Ce-n toiul patimii ne-am pus în gînd,/ Cînd patima s-a stins, s-a dus si gîndul./ în focul lor, dureri si bucurii/ îsi mistuie si tîlcul si fiinta...

- Acum se-ndreaptã spre grãdinã. Imagineazã-ti o grãdinã, spuse tehnicianul, numai pe asta n-o avem, deoarece pantomima nu cere nici un decor.

- Întîi zadarnic stãm si plãnuim/ Cãi tot ce plãnuim e spulberat;/ Al nostru-i gîndul, nu si-nfãptuirea-i./ Dar moarã-ti sotul, mort îti e si gîndul...

Cîteva fulgere izbucnirã si tunetul umplu întreaga reprezentatie.

- Mã trec fiori, spuse laborantul, e bine gînditã si furtuna asta...

- Greu jurãmînt. Mã lasã, dragã, singur,/ Mi-e duhul tulbure si-as vrea o clipã/ Sã uit în somn povara zilei.

Un vînt se iscã din senin, timp în care spotul luminos se restrînse pe trupul lui Landa ce mimã odihna. De undeva apãru Lucianus, cu otrava în mînã. Vorbele lui acoperirã suierul sinistru al furtunii iscate:

- Gînd negru, aprigi mîini, prielnic ceas,/ Prilej sosit, otravã descîntatã,/ Si-n preajmã nici un suflet viu rãmas./ Tu, zeamã puhavã si-amestecatã,/ Din buruieni culese-n miez de noapte,/ De trei afurisenii-nveninatã/ Si de trei ori spurcatã de Hecate,/ Cumplita-ti vrajã-n trup si sãnãtate.

Se aplecã cu miscãri feline si turnã otrava în urechea lui Landa, adormit.

Un fulger izbucni, mai puternic ca niciodatã. Vîntul se întetise îngrijorãtor si cîtiva stropi de ploaie biciuirã fetele celor prezenti. Vocea lui Hamlet, comentînd scena, se auzi ca de foarte departe:

- Îl otrãveste în grãdinã, ca sã-i ia coroana. Îl cheamã...

Un nou fulger zigurã aproape. Laborantul tîsni în picioare, speriat.

- Mai încet, dom'le, cu furtuna asta. Nu cred cã-i face bine piesei...

- T 4, sopti tehnicianul în microfonul-pastilã din dreptul gurii, diminueazã intensitatea furtunii. Fãcu o pauzã ascultînd ceva în cascã si izbucni: Nu, n-o comand eu, am crezut cã tu o dirijezi! La naiba, e furtunã-furtunã, dom'le! tipã spre laborant.

Între douã tunete se auzi sirena intermitentã a coloniei. Laborantul pãli.

- Se întîmplã ceva. Probabil c-a sporit amplitudinea frecventei de cîmp.

- A ierbii de care ziceai? se holbã nedumerit tehnicianul.

Laborantul nu rãspunse. O luase la fugã, ca toti ceilalti spectatori, spre colonie. Piesa se întrerupse, tehnicienii deconectarã toatã aparatura si începurã s-o strîngã grãbiti, acoperind-o cu huse de plastic, din fata ploii ce cãdea în perdele dese. Apoi, în haosul iscat, o voce tipã din perimetrul scenei. Capetele se întoarserã buimace spre locul unde mai înainte se petrecuse otrãvirea regelui. Cîtiva actori se agitau în jurul trupului inert al lui Landa, medicul trupei se repezi si îl consultã sporadic, dupã care se întoarse cãtre ceilalti si îi privi abãtut, ridicînd din umeri. David urlã ceva, apucîndu-l de guler si controlînd pulsul tînãrului. Veneza se zguduia de plîns. Cîteva femei îsi ascunserã fata în piepturile bãrbatilor, apoi cineva strigã ceva si arãtã în afara perimetrului scenic. Colonia fu informatã imediat si din nou gloata de laboranti, Flade si o sleahtã de exobiologi se repezirã spre locul spectacolului, împrejmuind portiunea de unde, nedumerit, în ploaie, îi privea un Landa transparent, ca o proiectie holograficã. Pe obrajii fierbinti ai Venezei, lacrimile se împleteau cu stropii de ploaie.

ilustratie de Viorel Pirligras pentru revista "467"
a **S**ocietatii **F**anilor lui **V**ictor **A**nestin

CĂLĂTORIE SPRE VÂRFUL PIRAMIDEI CUNOAȘTERII

de Viorel Pîrligras, interpretare liberă după o piesă "Octave"

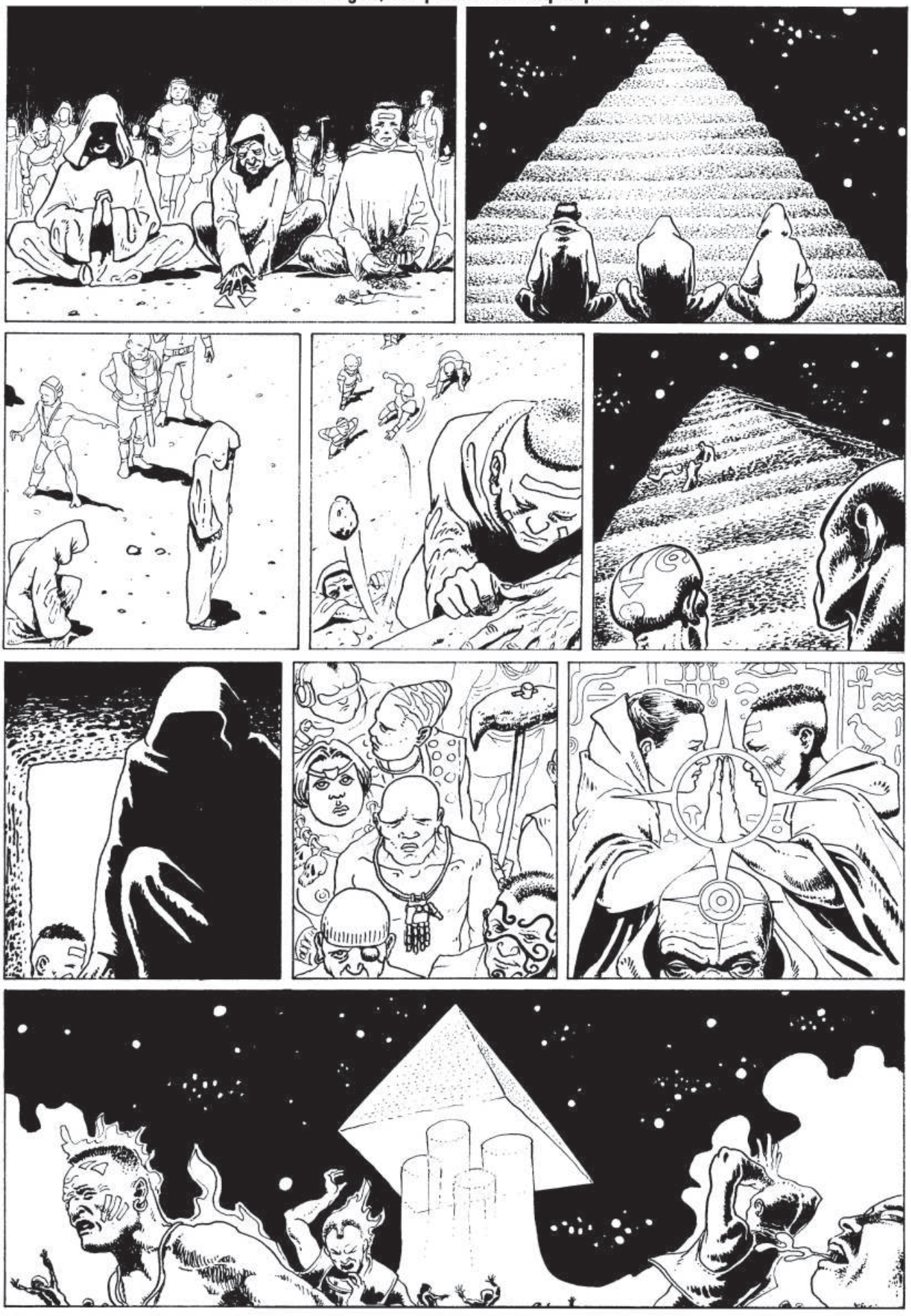

Dan NINOIU

JOCUL

1. Pentru prima datã iesise din locuintã

(asa îi spuneau pãrintii, de fapt era o pesterã ce îndeplinea cu un succes îndoielnic aceastã functie, nu arãta nici pe departe cu genul de locuintã pe care îl aflase din cãrtile cãrate cu grijã acolo, sus, însã lui îi plãcea mai mult sã compare cele douã denumiri si sã le gãseascã asemãnãri)

si fusese orbit de lumina zilei, de soarele ce ardea undeva, deasupra muntelui.

(În fond îi plãcea mult sã se uite cum ardeau luminile în vatrã si îsi zisese atunci cã nimic nu avea sã egaleze farmecul vâlvãtãii, al trosnetelor lemnului încins, scântei ce-i sãreau în poalã, pe brate, pe picioare si îl ardeau al dracului; cã nimic nu putea fi mai plãcut).

2. I se spusese cã e diferit de ceilalti, cã ar fi trebuit sã stea ascuns toatã viata în locuinta lor

(îi plãcea sã fie singur, iar amenintãrile grozave spuse de tatãl sãu la supãrare, atunci când, din nebãgare de seamã ori din neîndemânare, vãrsa ceaunul de apã clocotitã pe vreun picior din apropiere; probabil asta îl incita mai mult, sã vadã cum se înroseste pielea celorlalti în contact cu apa clocotitã)

si cã le era rusine cu el; dacã ar fi fost vãzut de ceilalti, ar fi fost gonit în prerie, cu lupii, sã-l sfârtece

(dar care erau acei ceilalti? niciodatã nu îi vãzuse, deci nu avea de unde sã le stie reactia. Ba chiar ar fi putut fi prietenosi cu el oricum ce sens ar fi avut sã-i amestece pe lupi în toatã povestea asta; nu conta cã Janice, sora lui mai mare, care venea foarte târziu acasã, cu o fãclie imensã în mânã, se speria de moarte când îl vedea si îl bãtea, blestemându-l. Cu toate cã în una din plimbãrile sale de mai târziu prin pãdure chiar întâlnise un lup, care s-a apropiat de el, i-a dat târcoale, mirosindu-l, apoi a plecat scheunând, mai bine zis a rupt-o la fugã, speriat, cu coada între picioare).

3. Fusese totusi lãsat sã se plimbe de capul lui prin împrejurimi

(probabil cã nimeni nu îl mai privea ciudat, ori se obisnuiserã cu el; si începuse sã-si punã si el întrebarea de ce e singurul care are picioarele acoperite, ca si mâinile, de pãrul ãsta cenusiu, în timp ce pãrintii sãi se multumeau sã-si acopere goliciunea pielii lor albe, lipsite de pãr, chestiile ãlea trentãroase si rupte)

însã lui îi plãcea cel mai mult sã stea pe malul râului, sã modeleze figuri, forme, din nãmol.

(Janice venise într-o zi si îl privise, fãrã sã spunã o vorbã, cum „lucreazã", ãsta era cuvântul pe care îl auzise din gura tatãlui sãu seara când revenise în pestera-locuintã, mânjit pe palme si pe blanã, privise cum sub mâna sa figurile sunt parcã aievea, eventual chiar merg unele din ele – normal si-a spus el, fiecare din ele are viatã, scurtã, lungã, totul este sã le insufli pofta de viatã, cãci ele te vor asculta -, iar în final, Janice pentru prima datã i se adresare direct, linistitã, altfel decât în zilele când îi trãgea câte o mamã de bãtaie: „Poate cã vei fi si tu bun la ceva în viata asta".)

4. Venise apoi steaua aceea cãzãtoare, o vãzuserã întâi pe cer, micã, apoi din ce în ce mai mare, cometã auzise cã îi spun ai lui, ei stiau mai multe

(parcã înnebunise si pãdurea, dupã cum îsi frãmânta arborii dupã cãderea noptii; nu numai pãrintii si cu Janice, care parcã nu mai erau ei; si apoi si lupii ce începuserã sã dea târcoale muntelui, cu urletele lor prelungi, prevestitoare de moarte; auzise ca prin vis ceva de boala adusã de coada ei, si cã nu era prima datã când se întâmpla asa, si cã supravietuiau cei puternici)

si pentru prima datã vãzuse si ceilalti oameni, chiar dacã pentru ultima oarã

(erau prin apropiere, probabil cã în una din zile chiar îl vãzuserã, dar acum nu mai avea niciun fel de importantã, cãci, cu ochii injectati, iesiti din orbite, cu carnea putrezindu-le pe oase, mureau unul dupã altul; si mama, si tata, si Janice).

5. Trecuserã un an-doi de la întâmplãrile acestea, oasele deja dispãruserã, lupii îsi fãcuserã datoria si curãtaserã pãdurea de cadavre

(vãzuse cum vreo trei-patru se bãteau pe un femur, cu mârâituri înspãimântãtoare, vãzuse si cum se apropiaserã de locul unde se afla ceea ce mai rãmãsese din Janice si smulseserã câteva oase cu fâsiile de carne ce îl mai tineau, si urlase; îsi dorise atunci ca toti sã moarã si lupii cãzuserã ca loviti de trãznet)

asa încât nimic nu mai amintea cã pe acolo locuiserã cândva oameni

(îngropase ceea ce mai rãmãsese din Janice, din mama si din tata; lupii se zãreau tot mai rar, iar când îl vedeau, fugeau din nou în pãdure).

6. Începuse sã-i displacã singurãtatea, sã se confunde cu pãdurea, cu pãmântul, cu vântul, cu muntii cei înalti si vesnic acoperiti de zãpadã

(învãtase sã asculte zgomotele din naturã si sã se identifice cu ele, ca niciodatã le învãtase rostul)

rãmãsese singur si pentru prima datã i se fãcuse dor de ai lui, de Janice, de oameni

(niciodatã nu i se întâmplase asta, dar simtea cã lipseste ceva ca totul sã fie perfect, asa cum vroia el, cum visase când era mic).

Câteva zile modelã o formã dupã asemãnarea lor

(lângã râu, din nãmol si din lut, si chemã în ajutor vântul, cerul, pãmântul, totul; pânã când forma începu sã se miste)

si o numi Adam.

Victor MARTIN

LUMEA ZÃBRELELOR DE PUSCÃRIE

- **Chiar asa se numeste lumea noastrã? întrebã** micutul Karl.

- Da, rãspunse tatãl sãu. Se numeste „Lumea zãbrelelor de puscãrie”.

- Nu stii de ce?

- Nu stiu. Asa s-a pomenit.

- Urâtã lume, spuse copilul.

- Nu poti aprecia cât de frumoasã sau de urâtã e lumea în care trãiesti. Alta nu existã. Nu ai termeni de comparatie.

- Eu cred cã existã.

- Ce te face sã crezi asta?! se mirã tatãl.

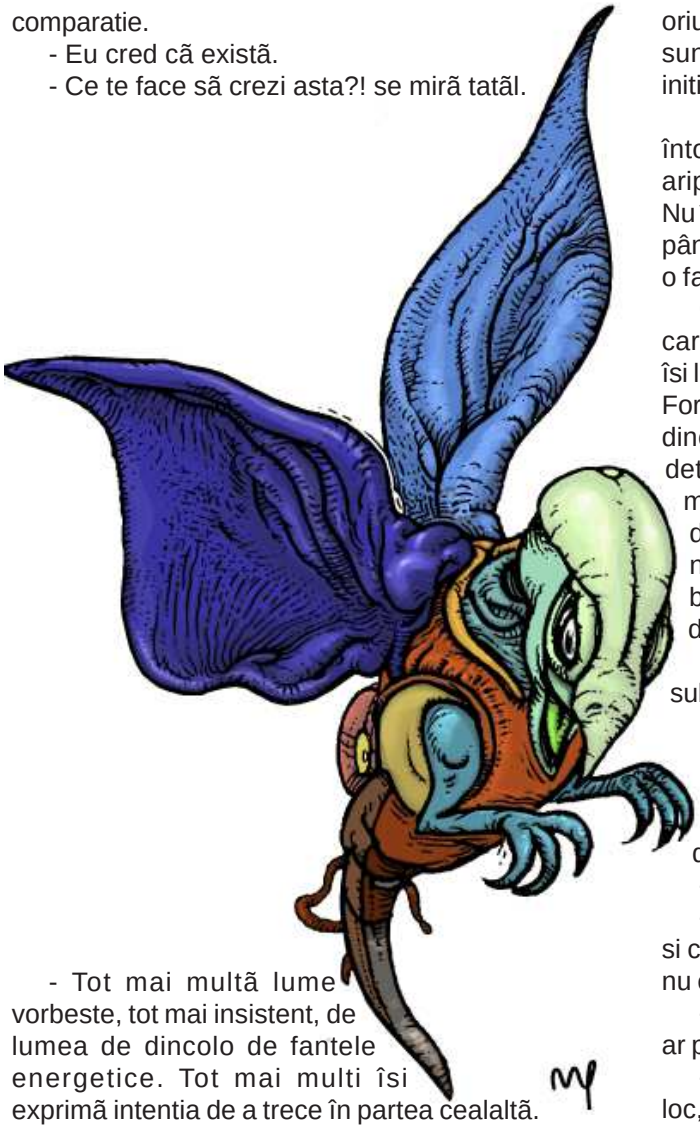

- Tot mai multã lume vorbeste, tot mai insistent, de lumea de dincolo de fantele energetice. Tot mai multi îsi exprimã intentia de a trece în partea cealaltã.

- Sã treacã sãnãtosi. Ce îi împiedicã?

- Frica, spuse Karl.

- Frica e cea mai terifiantã puscãrie.

- Eu cred cã dincolo de fantele energetice existã ceva.

- Ce te face sã crezi asta? întrebã tatãl.

- Intuitia. Se stie cã intuitia e foarte dezvoltatã la copii.

- Si eu cred cã existã ceva dincolo de fantele energetice, dar asta nu mã face sã-mi doresc sã ajung dincolo.

- De ce n-ai vrea?! se mirã copilul.

- Nu stiu. Poate obisnuinta cu lumea în care ne-am nãscut, poate frica de necunoscut. Nu mi-am pus niciodatã problema cã ar putea exista o lume mai bunã ca asta. Nu am termeni de comparatie. Dacã intuitia ta de copil te face sã crezi cã aici e rãu si oriunde altundeva e mai bine, poti sã mergi unde vrei; suntem o societate liberã, care încurajeazã libera initiativã.

Karl îsi întipãri în minte discutia cu tatãl sãu si se întoarse la jocurile celorlalti copii, fiinte gingase, cu aripi si coadã, din „Lumea zãbrelelor de puscãrie”. Nu înainte de a-si propune ca, dacã nu o va face nimeni pânã va deveni el adult, sã fie primul care trece printr-o fantã energeticã, indiferent ce ar fi gãsit dincolo.

Când împlini 18 ani, în loc sã-si doreascã sã obtinã carnet de conducere în vreun domeniu de activitate, îsi luã inima în cioc si se apropie de fantele energetice. Fortã cu umãrul una dintre ele, încercând sã pãtrundã dincolo, în necunoscut, exact în momentul în care un detinut din interiorul unei celule se prinse cu ambele mâini de gratiile energetice, înjurând cu furie unul din gardienii aflati în curtea interioarã a unei puscãrii; nu avea de unde sã stie cã, apucând una dintre barele energetice, prin care Karl încerca sã evadeze din lumea lui, îi fracturase un picior.

Înnebunit de durere, Karl se zbãtea în praful curtii, sub privirile consternate ale gardienilor.

- A iesit dintr-o zãbrea, spuse unul.

- De unde ai fi vrut sã iasã?! întrebã un altul. Dincolo de gratii e celula. O fiintã atât de finã nu avea ce cãuta printre puscãriasi. Un idiot s-a prins cu mâinile de barele metalice si i-a fracturat un picior.

- Nu se poate, spuse un al treilea. E incredibil.

- Faptul cã e o piticanie de un lat de palmã, cu aripi si coadã, care bâzâie ceva într-o limbã necunoscutã, nu e tot ceva incredibil?

- Suntem niste miopi. Vedem prea putin. Mai bine i-ar pune cineva piciorul la loc.

- E prea mic. Dacã, în încercarea de a i-l pune la loc, i-l rupem mai rãu?

- Se pricepe cineva?

- Mã pricep eu, spuse un gardian mai tânãr. Am fost felcer.

La interventia paznicului, Karl simti o durere îngrozitoare, apoi piciorul îi amorti.

Se ridicã, privi speriat fiintele urâte si gigantice, apoi se retrase spre gard.

- E electric! tunã un gardian.

Gândindu-se cã e ceva în neregulã, Karl o coti brusc si începu sã alerge spre partea cealaltã a curtii interioare a puscãriei, trãgând cu greu piciorul fracturat.

Simti cã aripile i se desfac, se ridicã în aer, pentru prima datã în viatã, si zburã pe deasupra turnului de pazã, dincolo de gardurile electrice, peste câmpie, spre pãdurea din depãrtare, nici el nestiind de ce.

Victor MARTIN

TRISTETEA SPIRIDUSULUI

- **Dragi copii, începu sã vorbeascã profesoara**, în cadrul primei ore de educatie civicã din acest an, vã voi spune câte ceva despre spiridusi, deoarece ei îsi fac tot mai mult simtitã prezenta, reusind sã debusoleze viata politicã, sã sperie mediile de informare în masã, cu zeci de calomnii, la ore de maximã audientã, si alte minuni. Nimeni nu stie ce sunt, cum aratã în realitate, de unde vin si unde se duc. Serviciile de informatii nu au reusit sã prindã nici unul…Am consultat, pentru voi, câteva cãrti de specialitate si multe articole din presã, din lumea stiintificã a supranaturalului. Concluzia: ca si în cazul OZN-urilor, toatã lumea a vãzut, dar nimeni nu poate aduce o dovadã credibilã a existentei lor. Pãrerile savantilor, în concordantã cu ale oricãrui cetãtean al planetei noastre, de altfel, sunt împãrtite: unii spun cã ar fi un fel de roboti, altii sustin cã ar fi de origine extraterestrã, iar cei mai multi îi comparã cu piticii mutanti sau umbrele mimetice, fiine deja cunoscute de noi…Ati citit în manuale cã spiridusii, ca si oamenii, se împart în buni si rãi; se presupune cã ei au fost cauza miilor de morti si rãniti de la manifestatiile studentesti de sãptãmâna trecutã si cã ei provoacã acest declin economic fãrã precedent…Voi trebuie sã luati exemplu de la spiridusii buni, desigur!

Atunci când sub pielea vreunuia dintre voi a pãtruns un spiridus rãu, trebuie sã anuntati imediat Politia sau sã încercati, prin toate mijloacele si cu toatã forta, sã vã dominati pornirile rele. Aveti la pagina 37 o listã cu astfel de mijloace de autocontrol…Când vã bântuie un spiridus bun, lãsati-l sã vã domine, sã vã umble prin sânge si sã vã acapareze sistemul nervos, oricare ar fi activitatea ce o desfãsurati într-un moment sau altul al zilei. Lãsati-l sã vã modeleze dupã matricea lui psihologicã! Dacã nu puteti sã dominati spiridusul rãu din voi, spuneti pãrintilor sã vã tragã o mamã de bãtaie! Nu-i lãsati sã vã ducã la tot felul de vrãjitoare, sã vã descânte, sau la bioterapeuti; încurajati astfel înflorirea misticismului si dati apã la moarã câstigurilor fãrã muncã si evaziunii fiscale. Hotia si reaua credintã nu pot fi impozitate.

desen de Tudor Popa

Spiridusul, chiar bãtut mãr, nu vã va pãrãsi, oricât ati fi de neastâmpãrati; o veche pildã bãtrâneascã ne aratã cã nimeni nu e dispus sã lase un lucru bun, când are impresia cã-i apartine, asa cum un parlamentar mai bine moare decât sã pãrãseascã bãncile si salariul din Camerã. Dacã noi, oamenii, nu ne putem autoimpune exercitiul demisiei, de ce ar face-o spiridusii!?...

Profesoara se ridicã de la catedrã, desfãsurã câteva planse color si arãtã cãtre o schemã:

- Pentru serbarea de sfârsit de an, încã de pe acum, va trebui sã punem în scenã o piesã de teatru într-un act despre si cu spiridusi. Este anul luptei împotriva fortelor ostile ale naturii, sub deviza: “Vrem sã ne unim tot timpul”. Va trebui sã faceti o figurã onorabilã în fata pãrintilor vostri, a primarului si domnului director. Va trebui ca jocul vostru sã fie un semnal de alarmã pentru cei mari si, totodatã, un act de culturã.

- Eu vreau sã joc rolul spiridusului! strigã Popescu din banca a treia.

- Bine. Sã zicem cã tu, Popescule, intri sub pielea lui Petrescu din banca a sasea…Sculati-vã în picioare!

Cei doi se conformarã.

- Popescu are numai note de nouã si zece. El îl face pe colegul sãu sã învete bine. Asta e o faptã bunã…

- De ce, doamna profesoarã?! întrebã Irina. De ce sã nu-l lase sã învete singur? Taicã-su e informator si are destui bani sã-l dea la pregãtire…

- Irina, te rog! Aici vorbim despre spiridusi, despre modul lor de a gândi, mai putin conventional, si despre metodele de a ne apãra de ei, când este cazul…Uneori, spiridusul îl face pe elev sã se autodepãseascã, nu îi influenteazã decisiv capacitatea intelectualã. Îl stimuleazã doar. Nu trebuie sã fim sovini; puteau sã fie ei, spiridusii, primii locuitori ai acestui colt de lume…Dar, sã revenim la piesa noastrã! O faptã rea ar fi dacã Petrescu ar intra sub pielea lui Popescu si s-ar apuca si acesta sã fumeze

si sã mâzgãleascã peretii W.C.-ului cu lozinci antidictatoriale.

În clasã se stârni un hohot de râs general. Petrescu se înrosise pânã în vârful urechilor.

- O altã lege a spiridusilor, cunoscutã de noi, este neputinta de a domina douã medii odatã, asemãnãtoare cu setea omului de a trãi în mai multe orânduiri si posibilitatea lui de a-si construi un singur trecut favorabil…

Profesoara rãsfoieste un catalog ilustrat.

- Aici spune cã spiridusii se pripãsesc mai mult la popoarele civilizate, deoarece, spun ei, diferenta dintre un popor civilizat si unul necivilizat este cã indivizii poporului civilizat trebuie sã-i convingi pe rând de prostia lor...Singularitatea individualã este o caracteristicã ce produce spiridusului o mare tristete si singurãtate, fãcându-l mai uman…Cine vrea sã joace rolul spiridusului uman?

- Joc eu, spuse Anica Pop, cea mai înaltã elevã din clasã.

- Bun. Tu vei fi spiridusul trist…Sã continuãm!…Nu vreau sã fac un istoric al acestor fiinte necunoscute si nici nu intru în detalii de ordin estetic si filozofic…Ionescule, trezeste-te! Doarme în tine un spiridus rãu?

- Am putea introduce spiridusul adormit, sare Stan printre hohotele de râs ale celorlalti.

- Chiar, spuse profesoara. Tot esti tu la cenaclul scolii. Nu ai putea sã schitezi un scenariu, pe baza celor discutate aici? În acest fel, nu am mai fi nevoiti sã apelãm la profesorul de literaturã si nici el la computer…

Stan îsi luã angajamentul sã scrie piesa, tinând cont de toate indicatiile profesoarei, cu replici mobilizatoare, simple si încãrcate de adânci semnificatii, cu o moralã pe întelesul tuturor.

- Spiridusii buni trebuie protejati, continuã profesoara. Ei nu au nici cele mai mici posibilitãti de apãrare. Nu sunt imuni la bolile ce amenintã omul, de exemplu meningita viralã, SIDA. Le contractezã si le duc mai departe…Se spune ceva si despre imunitatea parlamentarã, dar cred cã s-a strecurat o gresealã…

Preocupatã, frunzãreste o monografie îngãlbenitã de vreme.

- Nu trebuie sã-i lãsãm sã disparã. Ajutã uneori oamenii si ar putea fi un obiect de studiu foarte interesant. Alta era situatia acum o mie de ani, când s-a semnalat prezenta unui pricolici în corpul unui condamnat de Inchizitie la ardere pe rug…Cine vrea sã joace acest rol?

Se ridicarã câtiva si fu ales Oprea deoarece avea capul mare si trãsãturi mai mature. În rolul spiridusului adormit fu pus Ionescu, iar Mãndoiu fu numit spiridusul bolnav. Stan propuse sã se întâlneascã duminicã dimineatã, la el acasã, pentru repetitii, iar Vornicu propuse ca rolul principal sã-l detinã un spiridus spiritual, cum a vãzut în "Visul unei nopti de varã". Are el acasã o grãmadã de aforisme ce pot fi puse în gura unui astfel de personaj.

- De exemplu? întrebã profesoara.

- Pãi,…sã zicem cã marile fãrãdelegi se fac în numele legii, sã zicem cã, cine uitã nu meritã sã tinã minte, sã zicem cã de prostie nu se râde, aceasta fiind de esentã tragicã. Putem spune cã, pentru a aclimatiza cãmilele, trebuie sã transformãm tara într-un desert. Aici putem sã ne legãm de executiile inutile, menite sã scoatã spiritele din oameni. Putem sã ne legãm si de faptul cã omul, cât trãieste, învatã, dar nu stie nimeni dacã atunci când trãieste bine sau atunci când trãieste rãu…

- Am putea aminti si faptul cã lumânãrile sunt obiect de cult si de patrimoniu în întunecata tranzitie cãtre economia de piatã, interveni Maria Pricop, fata unui cismar. Aici putem stinge lumina si putem improviza o demonstratie cu lumânãri, în loc de portrete.

- Drãgut. Cine vrea sã joace rolul spiridusului spiritual? întrebã profesoara consultându-si ceasul.

Excitat si captivat de discutii, din ultima bancã, sãri în picioare un spiridus, atât de brusc, încât uitã de elevul Marinescu Ionel, în al cãrui trup supradimensionat sãlãsluia de câtiva ani, atent la tot ce se întâmplã în jur. Elevii îsi îndreptarã privirile spre spatele clasei si vãzurã, pentru prima datã în viata lor, pret de o fractiune de secundã, un spiridus gol-golut.

desene de Tudor Popa

Tudor Popa a fost un membru vizitator care a sprijinit de fiecare data demersurile noastre editoriale.

Ilustratie de M.M. pentru coperta
“Masina Eternitatii” de Mark Clifton & Frank Riley
Editura “Cristian Plus”, Craiova

MICRON
fanzin de... fuziune “Henri Coanda” + “Victor Anestin”
realizat de echipa *SFVA,* colaborare care urma
sa continue, cu OMICRON SATELIT, de exemplu

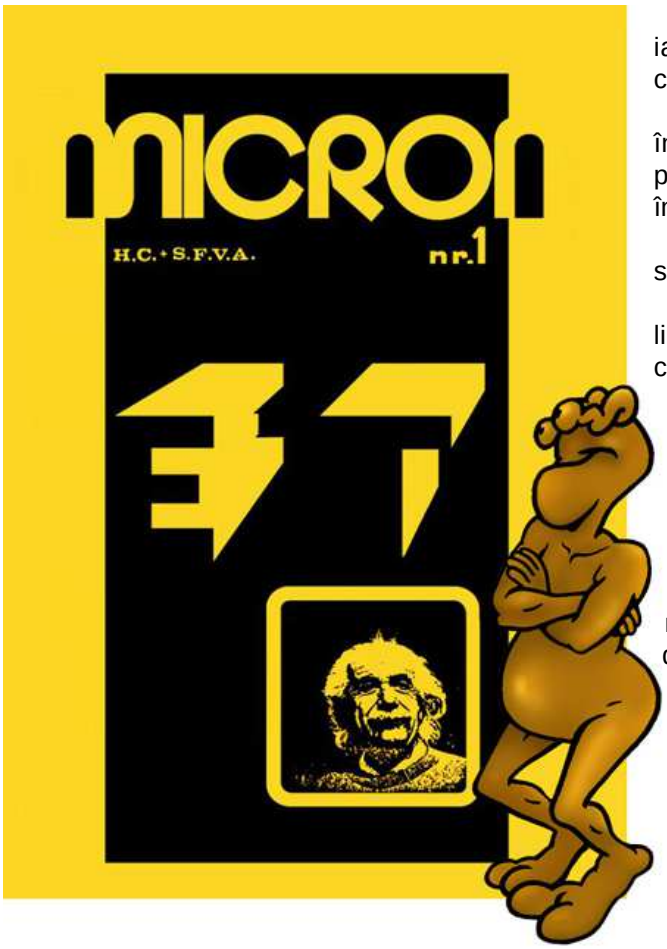

Victor MARTIN

ÎN CELULÃ

Vehiculul cu milioane de detinuti slãbãnogi, dar vioi, pãtrunse pe culoarul principal al etajului cel mai de jos al puscãriei.

În viteza ametitoare, multi se aruncau singuri afarã, nerezistând psihic, se îmbrânceau unii pe altii sau mureau pur si simplu. Stresul era foarte mare si cãlãtoria lungã, iar mesajul genetic era clar: unul singur dintre puscãriasi trebuia sã ajungã în celula de lux.

Peretii umezi si cenusii ai culoarului kilometric pãreau a alerga înapoi. Constructorul puscãriei din pesterã era cel care stabilise regulile jocului.

Drumul, lung cât un infinit, era pe sfârsite; simteau asta. Numãrul celor care trebuia sã moarã era din ce în ce mai mic.

Când, în sfârsit, în vehiculul cilindric nu mai rãmaserã decît doi detinuti, unul se întoarse cãtre celãlalt, mirat si puþin speriat.

- Ce faci, nu te sinucizi?

- Nu.

- E ordin sã rãmân numai eu. Sunt ales sã intru în celulã.

- Si ce?

- Tu, într-un fel sau altul, va trebui sã dispari.

- De ce nu mã ucizi tu?

- Nu e în program. Eu trebuie sã propovãduiesc iubirea între entitãti. Sunt ultimul care ar putea face o crimã.

- Iar eu sunt ultimul care ar putea face o sinucidere.

- Treaba ta.

Vehiculul se oprise la usa membranoasã a celulei, iar cei doi coborârã. Tremurând de frig, pãtrunserã cu miscãri vibratile înãuntru.

Aveau de ispãsit o pedeapsã de nouã luni de închisoare si, plictisindu-se, inventarã diverse jocuri pentru a-si menþine forma fizicã si pentru a nu înnebuni.

Cînd începurã transformãrile celulei, se înscriserã si ei în ele. Rareori, mai schimbau douã vorbe.

Cînd seria de metamorfoze încetã, furã pusi în libertate si eliberati de ultimele rãmãsite ale fostei celule.

- Suntem siamezi, spuse Iisus.

Celãlalt nu rãspunse, hotãrât sã nu mai scoatã nici un cuvînt, niciodatã. Se mersese prea departe cu iubirea aproapelui.

“Star Trek” - Editura “Cristian Plus”

“Helliconia” de Brian Aldiss

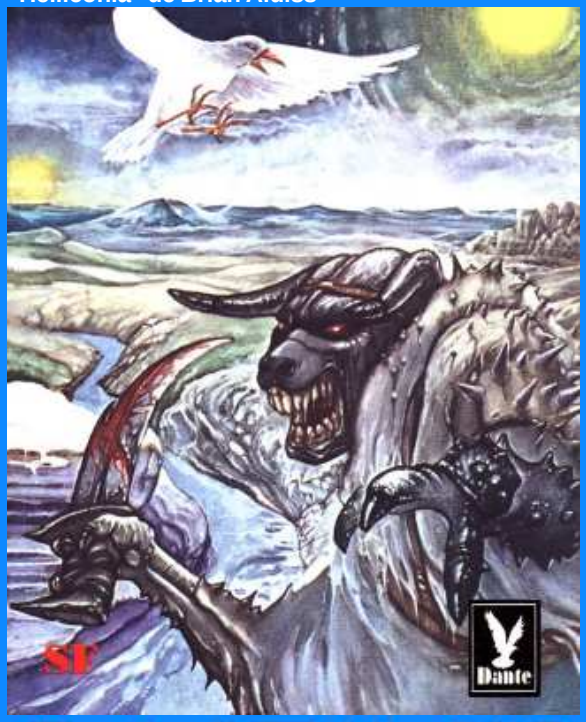

SFLASH nr. 2 / aprilie 1984 “SPECIAL BD”

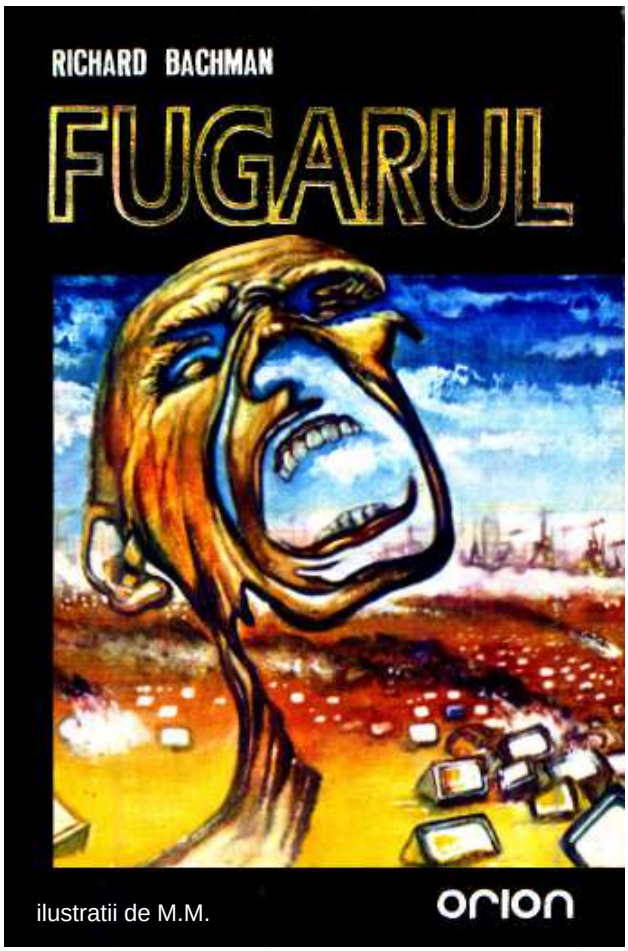

Ilustratie pentru “Neuromantul” de William Gibson
Editura “Cristian Plus”

(...)

Virgil îsi prepară siropul sub privirile grăbite ale lui Emanuel.

- De ce te uiti asa?

Emanuel decise să-i spună adevărul.

- Tata e-n pivnită, cred că s-a îmbătat.

Virgil dusese paharul la gură. Gestul îi înghetă o clipă.

- E beat?

- Cred. Nu stiu. Hai, bea.

- Si tata se mai îmbată...

Virgil bău paharul până la fund, apoi îl asează pe masă.

- Ce-o să faci?

- Nimic. E treaba lui. O să aduc diseară oile în curte.

- Bine. Mă duc. Mă ajuti la tează?

- Ti-am promis.

În poartă băietii se despărtiră, apoi Emanuel merse la magazie si dădu usa la perete.

- Tată!

Un nou mormăit, urmat de zgomotul unor sticle trântite. Băiatul ocoli dulapul si-l zări pe taică-său asezat pe un scăunel. Se opri drept în fata lui.

- Hai să mergem – zise, pe un ton împăciuitor. Hai în casă.

George ridică spre el o privire tulbure, dar nu răspunse. Emanuel dădu din umeri.

- Faci cum vrei.

Pe scăunel, taică-său se clătină o clipă.

- Si tu – zise. Si tu faci cum vrei.

- Hai în casă...

- Nu – se agită George. Am să-ti spun toate...tot... am stiut de prima dată...

- Lasă – încercă să-l oprească Emanuel.

- A, crezi că nu contează? Dar au murit. Aia e.

Emanuel îl privi mirat.

- Cine?... – încercă, prudent.

- Da! Da! El e de vină – nu-l luă în seamă George. Mi-a spus...stiu, n-am crezut nimic. Am râs. Mă mai duceam... la pescuit... era acolo, dar nu totdeauna. Când au murit, le-am dus acolo si i-am strigat: fă o minune, idiotule! Dovedeste!

George îl apucă strâns de brat pe băiat.

- Te minte! E plin de minciuni! O să-ti ia sufletul! Eu... m-am rupt de el, nu vreau să stiu nimic! Nu te mai duce. Auzi?!

- Bine – încercă băiatul să se desprindă din strânsoare. O să văd. Acum hai în casă. Hai să te odihnesti...

- N-am nevoie – scrâsni George, dar se ridică, greoi, de pe scăunel. E diavolul. O să-ti ia sufletul!

- Vino – îl trase Emanuel. Hai să te culci.

- Sunt blestemat – mormăi George, iesind pe usa magaziei în curte, iar băiatul tresări amintindu-si că auzise asta si din gura lui Virgil. Si ce dac-am gresit? Si ce-am gresit? Am făcut ce trebuia făcut...

Porni cu pasi mari, clătinati, spre casă. Reusi să urce pe verandă si se asează pe un scaun.

Mircea Liviu GOGA

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI

(fragment de roman in progres)

- Nu aici – îl miscă Emanuel. În casă. Aici nu poti dormi...

- Să dorm – mormăi întunecat George care-si urmărea gândurile întortocheate. Dorm deja... el spunea asta...

Ridică privirea spre Emanuel, parcă uimită.

- Da, zicea că oamenii dorm. Si eu dorm. Pe pământ nu-i treaz nimeni. Aproape nimeni. Si viata e un vis pentru cei ce dorm...

- Nu te mai gândi... - înăltă o palmă băiatul.

- Asa spunea...să nu mă gândesc... să nu fac valuri... ce idiot! Cum să nu te gândesti? Au murit, le-am îngropat acolo. Vezi? Nicio minune. Nu există minuni...

Alunecă de pe scăunel. Băiatul îl prinse de bratul drept.

- Ridică-te! Treci în pat! – se trezi poruncind cu un glas puternic, imperativ, pe care nu si-l stiuse până atunci.

George păru în egală măsură speriat si confuz. Se ridică.

- Esti el? Ai devenit deja el? Atunci dispari de-aici! Mergi în iad, unde ti-e locul!

- Stii cine sunt, uite-aici – îl privi intens Emanuel.

Într-o secundă, acea stare de calm nesfârsit, de prezentă rece, obiectivă, îi umplu spiritul la fel cum i se întâmplase si în clasă.

- Te-ai îmbătat si trebuie să intri-n cameră si să te culci. Asta-i tot. Fă-o!

George îl fixă tulbure, cu acea privire vicleană si obosită a betivilor de pretutindeni.

- Îmi spui tu mie ce să fac? Mie nu-mi spune nimeni ce să fac! Nici tu nici el, nemernicilor!

Pe măsută, mâna lui întâlni paharul din care băuse Virgil.

- Ia de-aici!

Azvârli paharul spre Emanuel, dar acesta nu se feri. Clipele se dilatară brusc, umplură aerul. Băiatul privi prin proprii ochi ca printr-o fereastră cu care deja nu se mai identifica modul în care paharul se misca, parcă filmat cu încetinitorul, către el. Avu timp să-l studieze, să se mire de reflexele născute în esenta sticlei (un fantastic de lung moment) de o razã subtire de soare; admirã traseul aparent aleator pe care-l urma, pe peretele paharului, ultima picãturã de lichid încã neevaporatã si modul în care întregul obiect se transformase într-un univers în care bãiatul simtea forte, evolutii, materie si energie si chiar – dacã stãtea sã perceapã atent – tremurul fin al unui elementar, aproape insesizabil rudiment de constiintã.

Calm, detasat, ridicã mâna dreaptã si prinse fãrã ezitare paharul.

- Scamatorii – rânji George. Smecherii. La asta vã pricepeti...

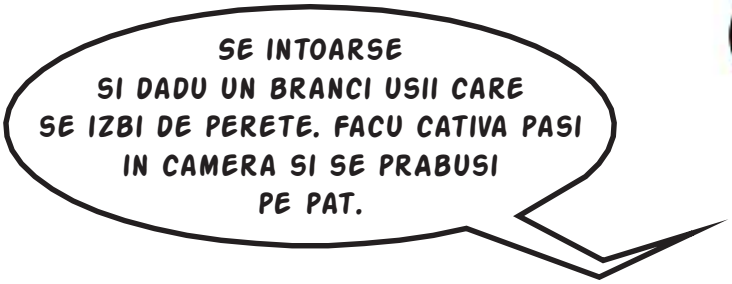

- Eu am dreptate – mai bodogãni. Voi sunteti nebuni. Sãracii nebuni...

Bãiatul îl privi o vreme din prag gustând o covârsitoare si delicioasã senzatie de prezentã activã. I se pãrea cã e asezat în chiar centrul acelei prezente, lucru care-i sugera sigurantã si intangibilitate pe fondul culorii vii a unei libertãti nelumesti. Simturile i se revãrsaserã peste maluri: odaia fãcu deodatã parte din el însusi, deveni un interior total constient de sine din care nu putea fi uitat nici chiar un fir de praf. Totodatã Emanuel percepu ceea ce se afla în spatele lui si n-avea cum sã vadã: curtea, gardul, fântâna, dealul si punctele miscãtoare ale oilor ce pãsteau, lantul îndepãrtat de munti, infinitatea azuriului boltii.

„Sã nu gândesti" – îsi spuse, iar acea altã dimensiune a existentei, proaspãt relevatã, se topi usor laolaltã cu claritatea specialã pe care-o conferea. Ochii lui Emanuel revenirã împãienjenati de vãlul realitãtii comune; totul era cum fusese, mai putin un tremur ciudat, perceptibil clar în spatele lucrurilor - o chemare poznasã, aidoma invitatiei de-a trage cu ochiul prin gaura unei chei.

Valentin IORDACHE

MAI CRAIOVEAN

Acordarea premiilor a umplut si anul acesta, în aceastã însoritã zi de mai, marea piatã din centrul Craiovei. De o parte Grãdina Botanicã, verde si îmbãlsãmatã, de alta restaurantul Olimp cu Monumentul Eroilor din 1996, iar pe laturile opuse Rocada si Memorialul Dodo Nitã. În vîltoarea celor trei milioane de craioveni prezenti aici, sub soarele mîngîietor, piata Anestin este parcã neîncãpãtoare. De pe bulevarde se revarsã noi coloane de craioveni, veniti sã asiste la festivitatea anualã a decernãrii mult-rîvnitelor premii. Cei veniti de pe bulevardul Pãtrascu încearcã, cu mare greutate, sã strãbatã lãtimea pietei, spre restaurantul Olimp, pentru a profita de perspectiva mãreatã pe care o oferã vastele terase. Pe bulevardul Mirescu încã mai circulã tramvaiele, al cãror traseu e degajat de cãtre oamenii de ordine. Este din ce în ce mai greu sã circuli, din cauza aglomeratiei. Chiar coloanele si treptele Monumentului Dumitrascu sînt ocupate de oameni, cãtãrati pînã si pe caii de pe fronton. Cei de la centrala atomicã Romanesti poartã frumoasele lor costume aurii. Dar atîta lume în asteptare are nevoie de mîncare si de bãuturã. La tarabele cu bragã rece este mare aglomeratie, dar nimeni nu va rãmîne însetat - bragagioaicele au adus multe butoaie pline cu bragã la douã atmosfere presiune. Din loc în loc, pe rogojini, tãranii din Cernele si Podari au întins ceapã verde si usturoi, salatã si ridichi. Lumea cumpãrã raci fierti si-i mãnîncã cu leustean verde. Pe bulevardul M.L.Goga se vînd lubenite fãrã sîmburi, aduse de la Isalnita cu pneumaticul. Oriunde mergi strivesti sub tãlpi linguri de plastic din cele care se dau mîncãtorilor de lubenite. Subsolul pietei e acum pustiu. În imensa braserie Amaradia, iluminatã discret, nu este nici o masã ocupatã. Nici urmã din aglomeratia cotidianã de la librãria C.Barbu. De deasupra se aude larma lumii nerãbdãtoare. Peste o orã se vor afla premiantii.

Marea tribunã este înãltatã la capãtul dinspre Teatrul National. Iatã, sosesc primii membri ai juriului si îsi ocupã locurile. Capetele lor rase reflectã puternic lumina blîndã de mai. Ca si acum douã sute de ani, studentii de pe acoperisul Universitãtii rîd si aplaudã. Se

activează amplificatoarele de biocurenti si toatã lumea vede tribuna plinã si aude vocea presedintelui care anuntã scopul întrunirii si-i prezintã pe membrii juriului. Larma pietei nu scade însã, iar lumea fericitã bea bragã si mãnîncã lubenite, ridichi, ceapã verde si usturoi. Profitã de aceastã sãnãtoasã luminã indirectã, mai rãmînînd patru ore bune pînã la rãsãritul soarelui, cînd vor trebui sã se întoarcã în subteran.

Sînt anuntati candidatii si, cu invidie, oricine îi poate vedea acasã, tolãniti între sotii si copii, mîncînd lubenite si bînd bragã rece. Anul acesta sînt numai trei domenii de premiere: pentru stil de viatã BDSF, pentru vitejie în înfruntarea vechiului si pentru cele mai nostime confuzii, gafe si calamitãti provocate. Pentru timpul rezervat emisiunilor BIO si pentru armonie conjugalã nu sînt premii, candidatii nereusind sã atingã minimul punctajului la probe.

Pentru stil de viatã BDSF sînt doi candidati:

Matei Zugravu, care si-a uitat cheile casei la restaurantul Moara cu Noroc si s-a întors sã le caute sub lumina soarelui, înfruntînd oamenii de ordine si pericolul de bronzare. La întoarcere si-a surprins sotia în bratele chelnerului care gãsise cheile.

Marian Costache, care a cultivat fasole într-un ghiveci de flori si, cãtãrîndu-se pe lujere, a pãtruns în biblioteca M.Ghitã de unde a sustras o carte de criticã pe care a dat-o spre documentare paznicilor de la Memorialul Dodo Nitã care, adormind, au fãcut posibilã sustragerea, de cãtre acelasi Marian Costache, a fiselor de la toate automatele din hol. Cu fisele, M.C. si-a cumpãrat o trusã de chei si acum toatã lumea asteaptã cu sufletul la gurã urmãtoarea ispravã.

Pentru vitejie în înfruntarea vechiului sînt tot doi candidati:

Petricã Zaiet, care s-a cãsãtorit de opt ori cu aceeasi femeie numai pentru a demonstra inertia aparatului nostru functionãresc. A anuntat cã, dupã toatã aceastã publicitate, va încerca si a noua oarã.

Mitu Bãlãceanu, care l-a înfruntat în public pe Mirescu, traversînd bulevardul care poartã numele acestuia prin loc nemarcat. A suferit numai patru accidentãri usoare iar de pe patul spitalului din Podari promite o nouã înfruntare, mai spectaculoasã.

Pentru cele mai nostime gafe sînt, de asemenea, doi candidati:

Sandu Vasilache care, trebuind sã convoace lectoratul cu pãrintii elevilor, a reusit sã-l facã sã preia nota telefonicã pe pensionarul Ion Suci, formînd gresit numãrul.

Pionierul Lãzãricã Oance care l-a urmãrit, pe bulevardul M.L.Goga, între intersectiile Sãrarilor si Lãpusului, pe biciclistul Marin Oarzã, strigîndu-i "tatã!" încît acesta, din cauza excesului de vitezã, a intrat sub rotile tramvaiului oprit în statia Aviatorilor.

Prezentarea candidatilor coincide cu aducerea de peste prãjit la tarabele din dudul pietei. Asaltul publicului asupra acestei zone face posibilã pãtrunderea masinii cu peste prãjit prin partea de nord, pentru a aproviziona tarabele din centrul pietii. Masina reuseste sã pãrãseascã piata înaintea rãspîndirii vestii si, într-un sfert de orã, toatã lumea este multumitã iar vînzarea pestelui prãjit atrage dupã sine si cresterea vînzãrii salatei, a ridichiilor si a leusteanului. Bragagioaicele trag butoaiele pline mai aproape, pîndind terminarea pestelui.

Oricum, cei din piatã vor vota primii. Cum votul este nelimitat, se asteaptã sã voteze 8,5 milioane de craioveni de la vîrsta de 3 ani. Iatã, se anuntã 8,7 milioane de alegãtori. Începe votarea. La primul domeniu, Matei Zugravu primeste 4,4 milioane de voturi, iar Marin Costache 4,3 milioane. Cîstigãtorul rîde, se agitã, multumeste publicului. Sotia si chelnerul îl acoperã cu sãrutãri. La al doilea domeniu, Petricã Zaiet primeste 1,6 milioane, iar Mitu Bãlãceanu 7,1 milioane de voturi. Cîstigãtorul lasã cîrjele si sare, agitîndu-si mîinile. Ceilalti bolnavi fac tumbe, latrã si miaunã. La domeniul al treilea, Sandu Vasilache primeste 0,9, iar Lãzãricã Oance 7,8 milioane de voturi. Cîstigãtorul zîmbeste cuminte între pãrintii înduiosati.

În piatã publicul este în delir. Se înaltã urale, se ridicã halbele cu bragã. Ca în fiecare an, juriul premiazã pe alegãtorul anonim. Nu i se comunicã numele, însã toti îl vedem între colegi, îmbrãcat în frumoasa uniformã roz a lucrãtorilor de la reprografia Universitãtii. Ridicã halba în cinstea tuturor si salutã cu respect spre statuia lui Eugen Negrici. Piata este animatã de o profundã dispozitie. Pînã la rãsãritul soarelui mai sînt douã ore, în care timp craiovenii vor rãmîne sã petreacã pe iarba verde a pietii, consumînd produsele aduse de municipalitate, cîntînd, rîzînd si dansînd în lumina caldã de mai. Este chiar scopul concursului anual, dotat cu premiile Valentin Iordache.

desen de M.M.

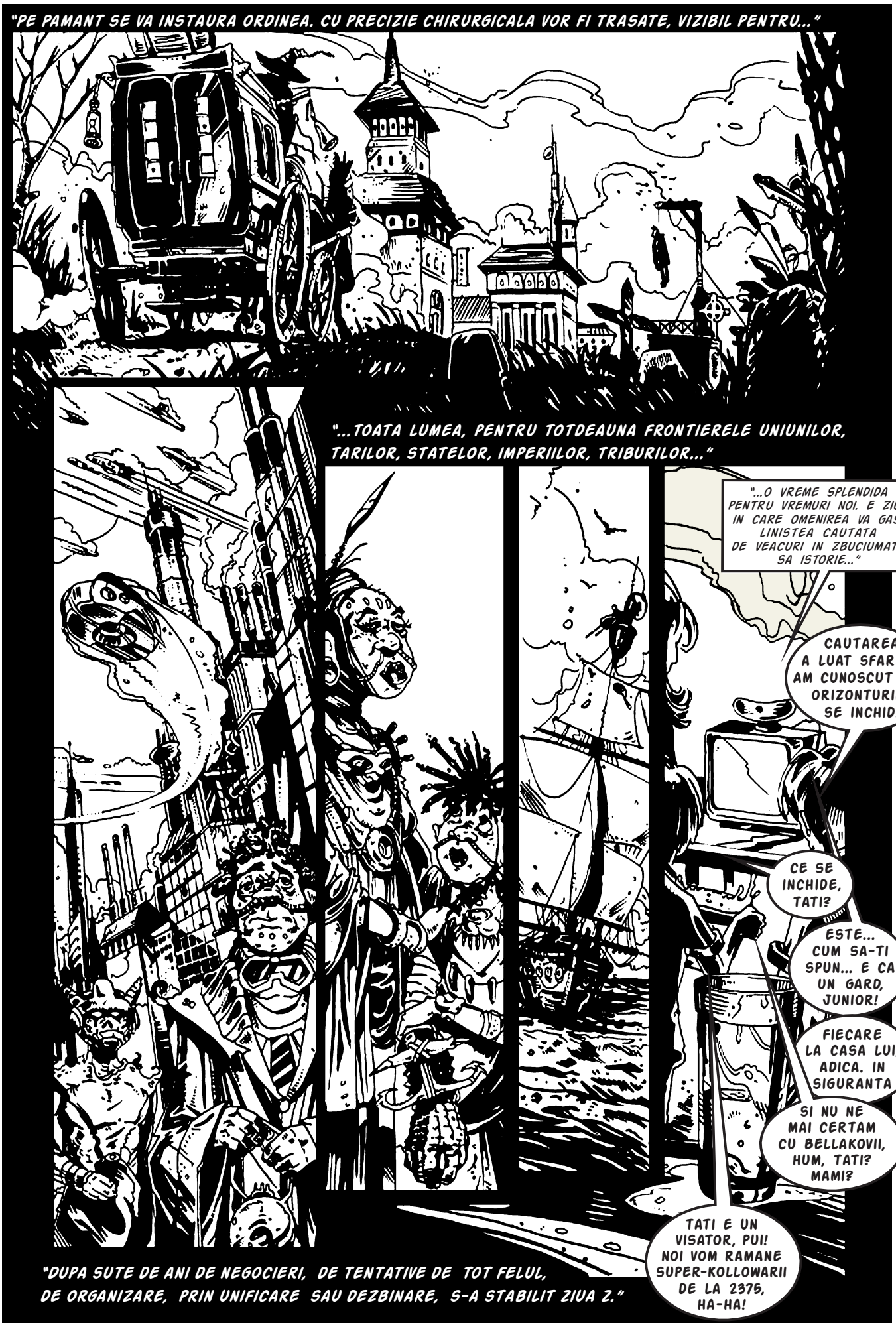
"PE PAMANT SE VA INSTAURA ORDINEA. CU PRECIZIE CHIRURGICALA VOR FI TRASATE, VIZIBIL PENTRU..."
"...TOATA LUMEA, PENTRU TOTDEAUNA FRONTIERELE UNIUNILOR, TARILOR, STATELOR, IMPERIILOR, TRIBURILOR..."
"...O VREME SPLENDIDA PENTRU VREMURI NOI. E ZIUA IN CARE OMENIREA VA GASI LINISTEA CAUTATA DE VEACURI IN ZBUCIUMATA SA ISTORIE..."
CAUTAREA A LUAT SFARSIT. AM CUNOSCUT TOT. ORIZONTURILE SE INCHID.
CE SE INCHIDE, TATI?
ESTE... CUM SA-TI SPUN... E CA UN GARD, JUNIOR!
FIECARE LA CASA LUI, ADICA. IN SIGURANTA
SI NU NE MAI CERTAM CU BELLAKOVII, HUM, TATI? MAMI?
TATI E UN VISATOR, PUI! NOI VOM RAMANE SUPER-KOLLOWARII DE LA 2375, HA-HA!
"DUPA SUTE DE ANI DE NEGOCIERI, DE TENTATIVE DE TOT FELUL, DE ORGANIZARE, PRIN UNIFICARE SAU DEZBINARE, S-A STABILIT ZIUA Z."

"...SI ZIUA Z A VENIT!"

EH, DRAGA MEA, UN VIS CARE VA DEVENI REALITATE!
O SA VEZI, MAMI! NU-I ASA, TATI, NU?
ASA E, BAIATUL TATII.
LE FAC CUM II PLAC LUI... SI TIE, DRAGA MEA!
ZIUA INAUGURARII GRATARULUI NOSTRU VA INTRA IN ISTORIE HEHE!
MDA, CA DORINTA DE FRIPTURA SI... FRIPTURA! VEZI SA N-O ARZI CU SHOW-UL ASTA!
...ZIUA IN CARE SE VA TRASA HARTA DEFINITIVA A PLANETEI...
...ESTE O ZI SENINA, CONFORM DETERMINARILOR GLOBALE,,,

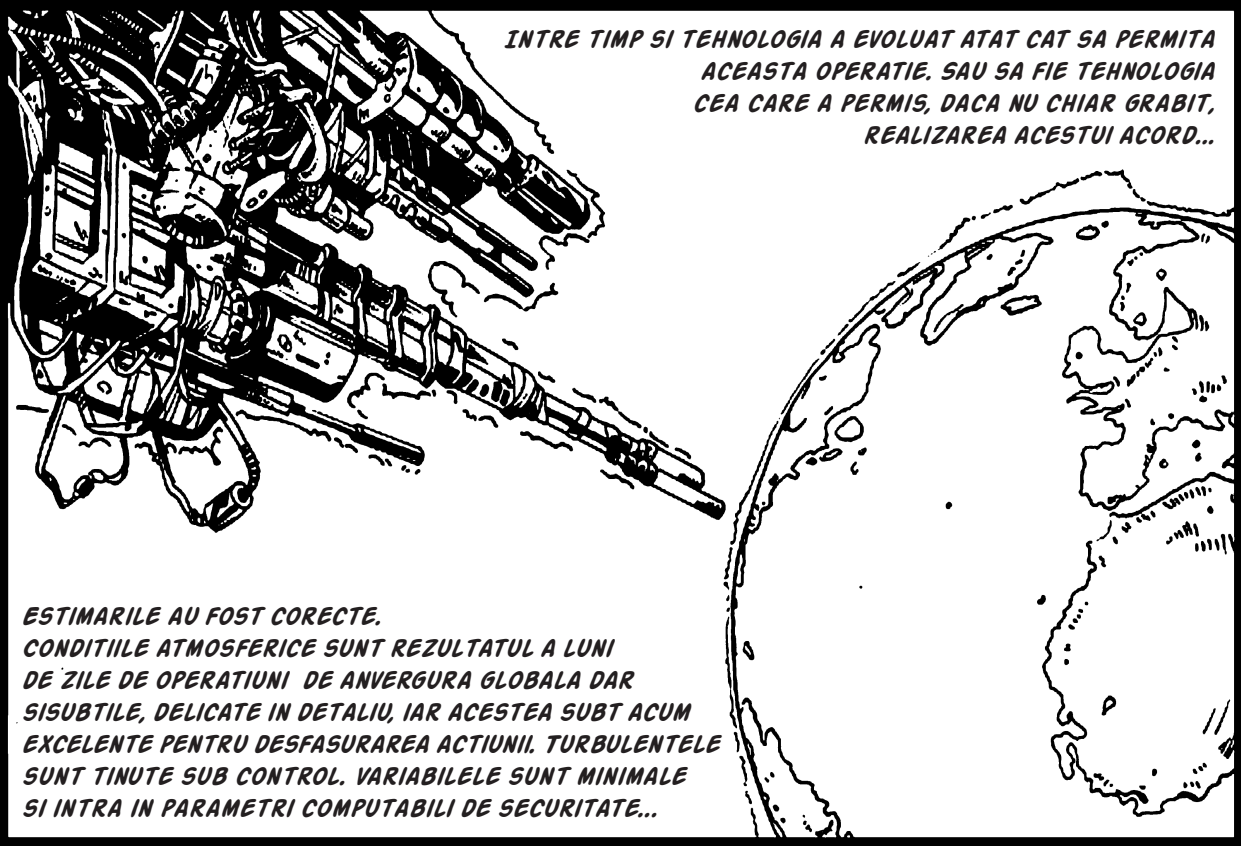
INTRE TIMP SI TEHNOLOGIA A EVOLUAT ATAT CAT SA PERMITA ACEASTA OPERATIE. SAU SA FIE TEHNOLOGIA CEA CARE A PERMIS, DACA NU CHIAR GRABIT, REALIZAREA ACESTUI ACORD...
ESTIMARILE AU FOST CORECTE. CONDITIILE ATMOSFERICE SUNT REZULTATUL A LUNI DE ZILE DE OPERATIUNI DE ANVERGURA GLOBALA DAR SISUBTILE, DELICATE IN DETALIU, IAR ACESTEA SUBT ACUM EXCELENTE PENTRU DESFASURAREA ACTIUNII. TURBULENTELE SUNT TINUTE SUB CONTROL. VARIABILELE SUNT MINIMALE SI INTRA IN PARAMETRI COMPUTABILI DE SECURITATE...

ULTIMA FRONTIERA

scenariu: **Marian Mirescu-MAXIM**
desene: **Daniel Rizea-DARIZ**

O versiune a acestei povestiri a aparut in seria noua a revistei CARUSEL, la care Sandu Florea a adaptat textul intr-o maniera mai "americana". Versiunea de fata, inedita, este mai apropiata de cea originara.

"STIMATI CO-PLENATARI, SE APROPIE MOMENTUL! ..."
...21...
...20...
19
18
"SUNTEM CU TOTII PREGATITI PENTRU A..."
17
16
"...AVEA O LUME MAI BUNA, MAI EXACTA?..."
15
DAA...
14
SISTEME ALINIATE
SARBATOAREA PLANETARA A PACIFICARII ESTE A FIECAREI FAMILII IN PARTE.

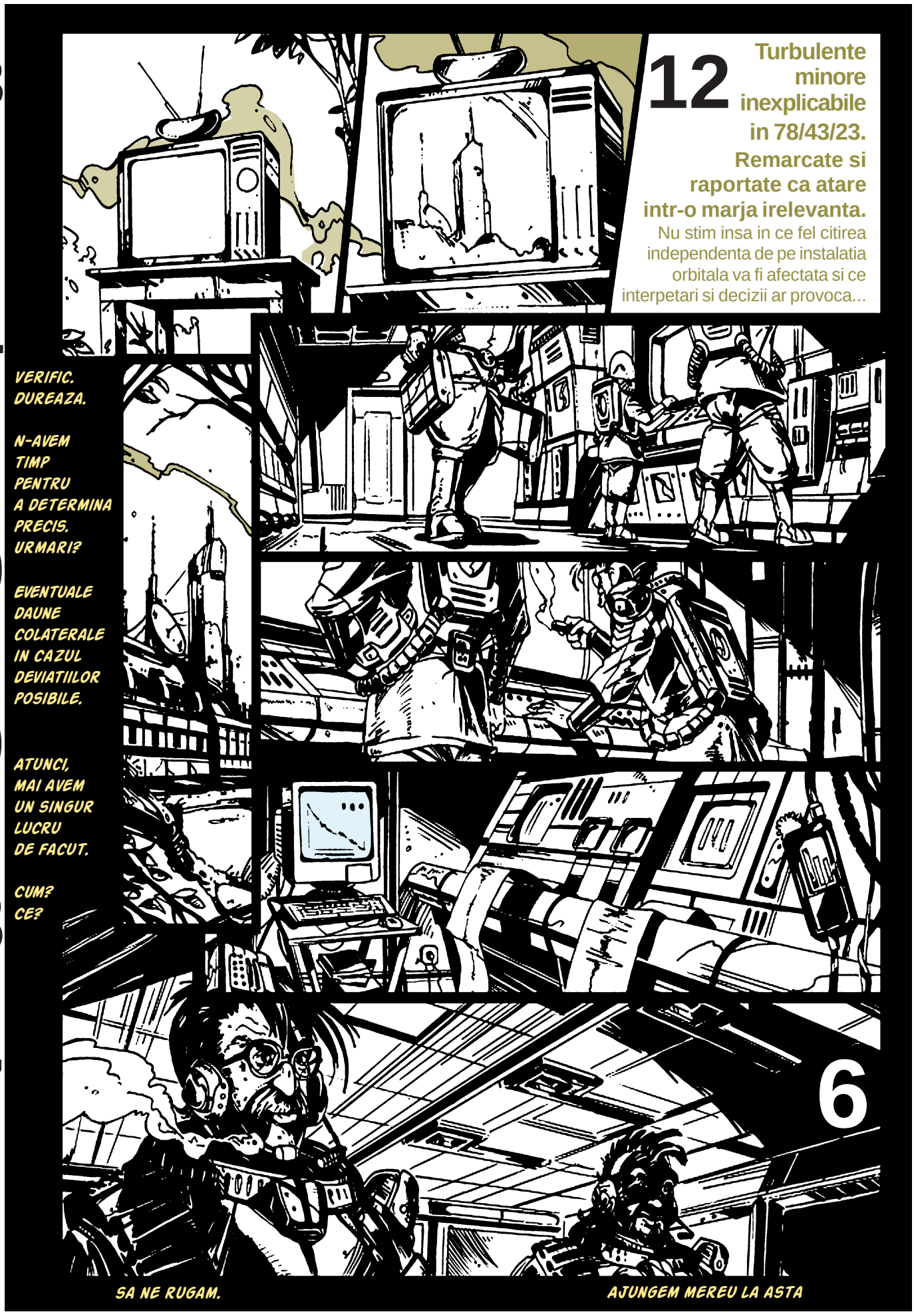
13
12
Turbulente minore inexplicabile in 78/43/23. Remarcate si raportate ca atare intr-o marja irelevanta.
Nu stim insa in ce fel citirea independenta de pe instalatia orbitala va fi afectata si ce interpetari si decizii ar provoca...
11
VERIFIC. DUREAZA.
N-AVEM TIMP PENTRU A DETERMINA PRECIS. URMARI?
10
EVENTUALE DAUNE COLATERALE IN CAZUL DEVIATIILOR POSIBILE.
9
ATUNCI, MAI AVEM UN SINGUR LUCRU DE FACUT.
8
CUM? CE?
7
6
SA NE RUGAM.
AJUNGEM MEREU LA ASTA

5

4

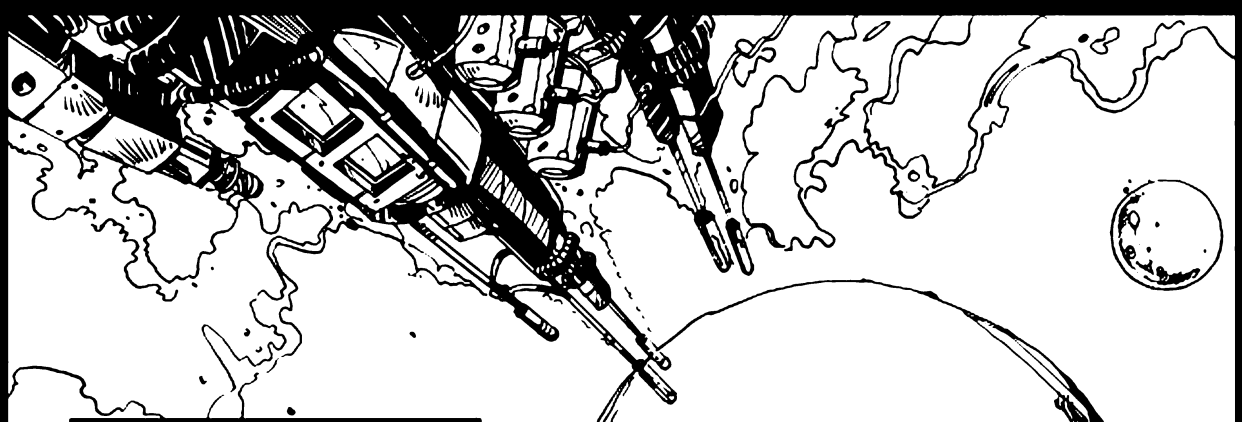

3

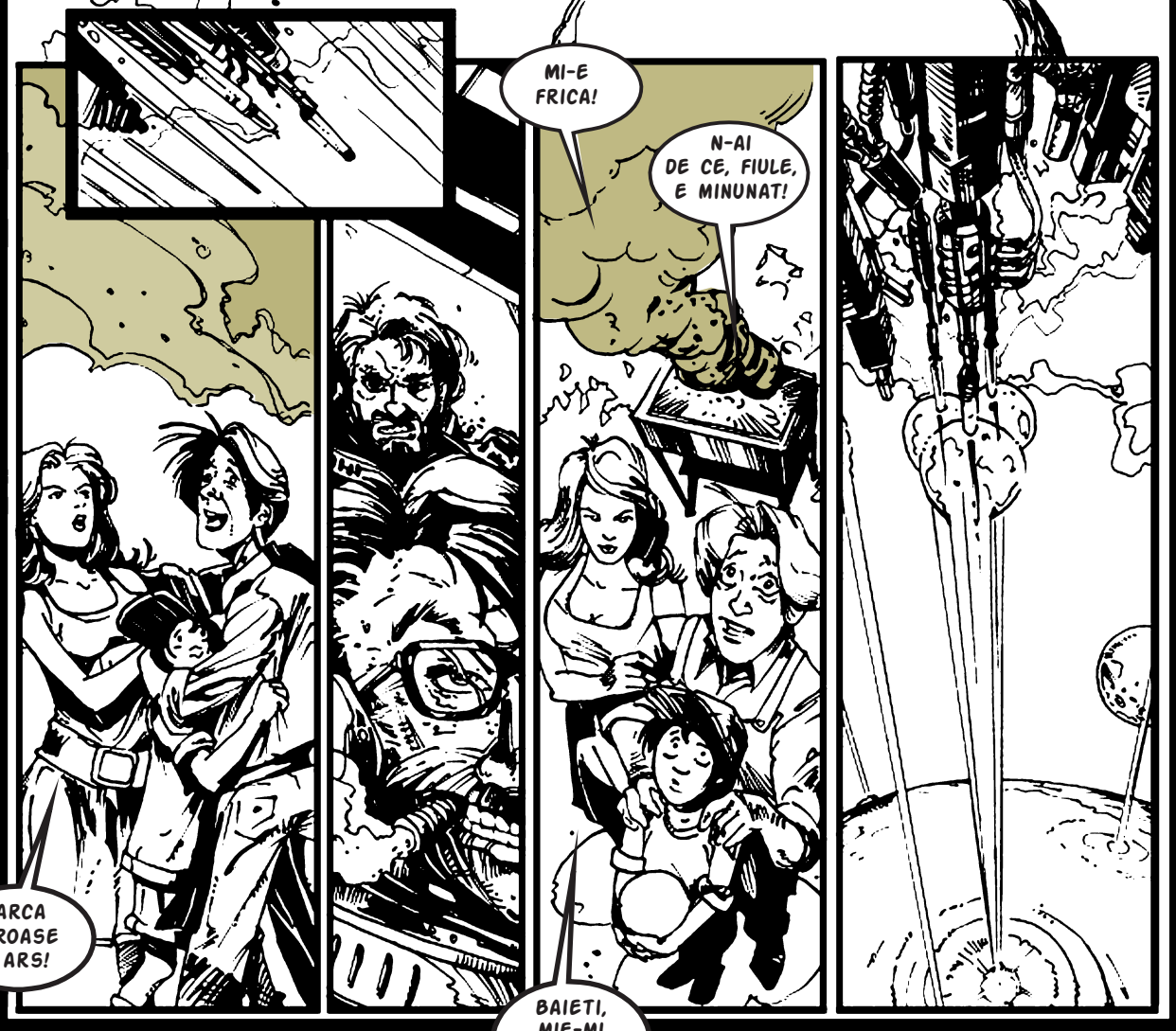

2

PE CURAND!

AUTOLOCARE PE SURSA X: **NOUA LINIE NR 2378** REZI[illegible]OMNULUI & DOAMNEI KOLLOWAR + FIUL MINOR DIN 07.07 A.C.

TUNURILE LASER SCAPA DE SUB CONTROL. INTERPRETAREA AUTOMATA A ALTERARII MINORE...
...A CONDITIILOR ATMOSFERICE DUCE LA ERORI IN CASCADA IN CONTURAREA UNITATILOR TERITORIALE...

NU E UN VIS... E UN COSMAR!
CE-I ASTA, MAMI? MI-E FRICA!
N-AI DE CE, MAMA E CU TINE, PUIULE!
ESTE TARZIU
...DATE CARE SE NUANTEAZA INTRUNA. EROAREA DESFACE GHEMUL ISTORIC AL ARMISTITIILOR, TRATATELOR, AMENDAMENTELOR, COMPROMISURILOR, CEDARILOR SI VICLENIILOR, AL RESEMNARILOR SI RASCUMPARARILOR...

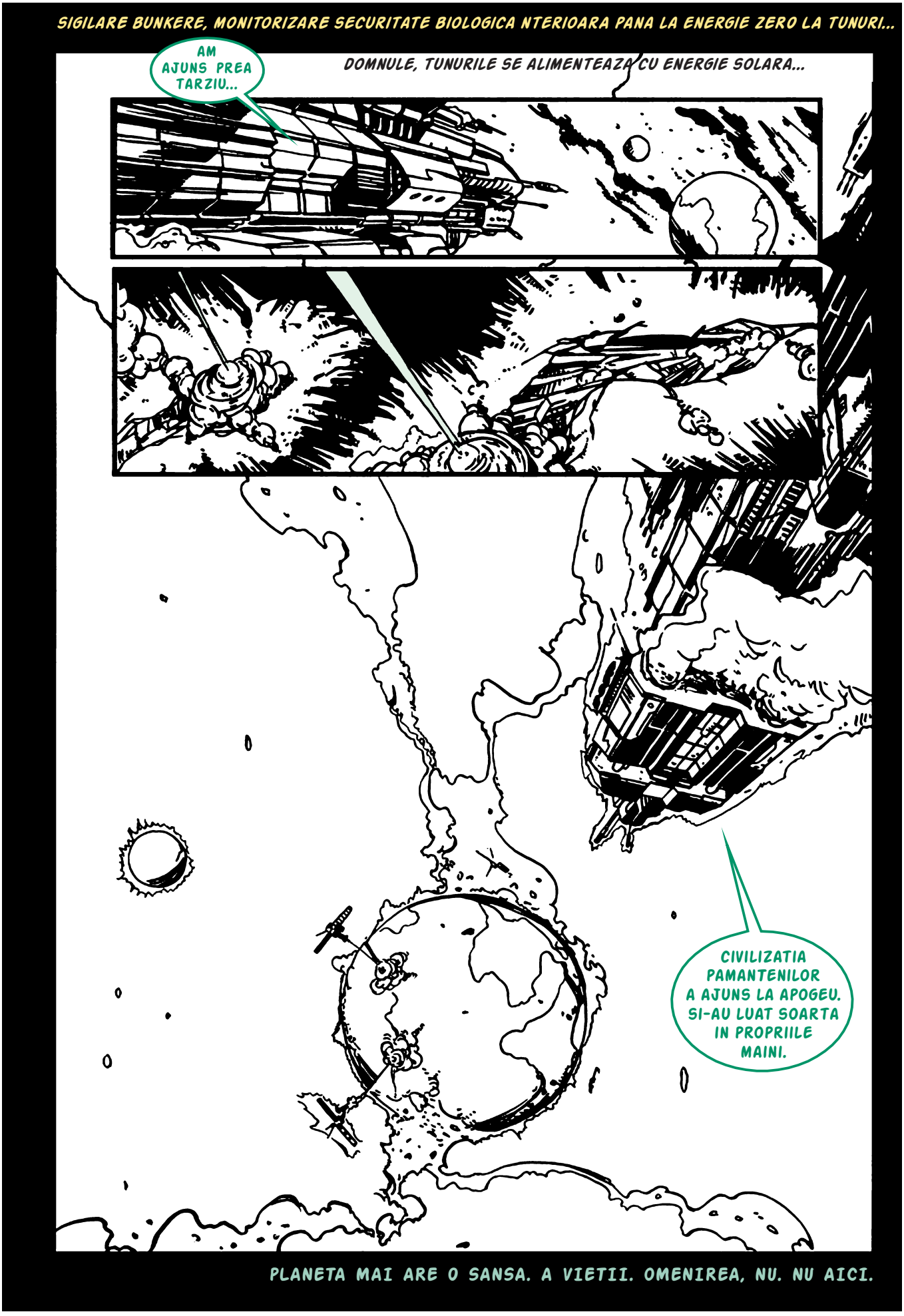
SIGILARE BUNKERE, MONITORIZARE SECURITATE BIOLOGICA NTERIOARA PANA LA ENERGIE ZERO LA TUNURI...
AM AJUNS PREA TARZIU...
DOMNULE, TUNURILE SE ALIMENTEAZA CU ENERGIE SOLARA...
CIVILIZATIA PAMANTENILOR A AJUNS LA APOGEU. SI-AU LUAT SOARTA IN PROPRIILE MAINI.
PLANETA MAI ARE O SANSA. A VIETII. OMENIREA, NU. NU AICI.

Mircea Liviu GOGA

A DOUA LUNÃ A PÃMÂNTULUI

(fragment de roman in progres)

(...)

Virgil îsi prepară siropul sub privirile grăbite ale lui Emanuel.

- De ce te uiti asa?

Emanuel decise să-i spunã adevãrul.

- Tata e-n pivnitã, cred cã s-a îmbãtat.

Virgil dusese paharul la gurã. Gestul îi înghetã o clipã.

- E beat?

- Cred. Nu stiu. Hai, bea.

- Si tata se mai îmbatã...

Virgil bãu paharul pânã la fund, apoi îl asezã pe masã.

- Ce-o sã faci?

- Nimic. E treaba lui. O sã aduc disearã oile în curte.

- Bine. Mã duc. Mã ajuti la tezã?

- Ti-am promis.

În poartã bãietii se despãrtirã, apoi Emanuel merse la magazie si dãdu usa la perete.

- Tatã!

Un nou mormãit, urmat de zgomotul unor sticle trântite. Bãiatul ocoli dulapul si-l zãri pe taicã-sãu asezat pe un scãunel. Se opri drept în fata lui.

- Hai sã mergem – zise, pe un ton împãciuitor. Hai în casã.

George ridicã spre el o privire tulbure, dar nu rãspunse. Emanuel dãdu din umeri.

- Faci cum vrei.

Pe scãunel, taicã-sãu se clãtinã o clipã.

- Si tu – zise. Si tu faci cum vrei.

- Hai în casã...

- Nu – se agitã George. Am sã-ti spun toate...tot... am stiut de prima datã...

- Lasã – încercã sã-l opreascã Emanuel.

- A, crezi cã nu conteazã? Dar au murit. Aia e.

Emanuel îl privi mirat.

- Cine?... – încercã, prudent.

- Da! Da! El e de vinã – nu-l luã în seamã George. Mi-a spus...stiu, n-am crezut nimic. Am râs. Mã mai duceam... la pescuit... era acolo, dar nu totdeauna. Când au murit, le-am dus acolo si i-am strigat: fã o minune, idiotule! Dovedeste!

George îl apucã strâns de brat pe bãiat.

- Te minte! E plin de minciuni! O sã-ti ia sufletul! Eu... m-am rupt de el, nu vreau sã stiu nimic! Nu te mai duce. Auzi?!

- Bine – încercã bãiatul sã se desprindã din strânsoare. O sã vãd. Acum hai în casã. Hai sã te odihnesti...

- N-am nevoie – scrâsni George, dar se ridicã, greoi, de pe scãunel. E diavolul. O sã-ti ia sufletul!

- Vino – îl trase Emanuel. Hai sã te culci.

- Sunt blestemat – mormãi George, iesind pe usa magaziei în curte, iar bãiatul tresãri amintindu-si cã auzise asta si din gura lui Virgil. Si ce dac-am gresit? Si ce-am gresit? Am fãcut ce trebuia fãcut...

Porni cu pasi mari, clãtinati, spre casã. Reusi sã urce pe verandã si se asezã pe un scaun.

- Nu aici – îl miscã Emanuel. În casã. Aici nu poti dormi...

- Sã dorm – mormãi întunecat George care-si urmãrea gândurile întortocheate. Dorm deja... el spunea asta...

Ridicã privirea spre Emanuel, parcã uimitã.

- Da, zicea cã oamenii dorm. Si eu dorm. Pe pãmânt nu-i treaz nimeni. Aproape nimeni. Si viata e un vis pentru cei ce dorm...

- Nu te mai gândi... - înãltã o palmã bãiatul.

- Asa spunea...sã nu mã gândesc... sã nu fac valuri... ce idiot! Cum sã nu te gândesti? Au murit, le-am îngropat acolo. Vezi? Nicio minune. Nu existã minuni...

Alunecã de pe scãunel. Bãiatul îl prinse de bratul drept.

-Ridicã-te! Treci în pat! – se trezi poruncind cu un glas puternic, imperativ, pe care nu si-l stiuse pânã atunci.

George pãru în egalã mãsurã speriat si confuz. Se ridicã.

- Esti el? Ai devenit deja el? Atunci dispari de-aici! Mergi în iad, unde ti-e locul!

- Stii cine sunt, uite-aici – îl privi intens Emanuel.

Într-o secundã, acea stare de calm nesfârsit, de prezentã rece, obiectivã, îi umplu spiritul la fel cum i se întâmplase si în clasã.

- Te-ai îmbãtat si trebuie sã intri-n camerã si sã te culci. Asta-i tot. Fã-o!

George îl fixã tulbure, cu acea privire vicleanã si obositã a betivilor de pretutindeni.

- Îmi spui tu mie ce sã fac? Mie nu-mi spune nimeni ce sã fac! Nici tu nici el, nemernicilor!

Pe mãsutã, mâna lui întâlni paharul din care bãuse Virgil.

- Ia de-aici!

Azvârli paharul spre Emanuel, dar acesta nu se feri. Clipele se dilatarã brusc, umplurã aerul. Bãiatul privi prin proprii ochi ca printr-o fereastrã cu care deja nu se mai identifica modul în care paharul se misca, parcã filmat cu încetinitorul, cãtre el. Avu timp sã-l studieze, sã se mire de reflexele nãscute în esenta sticlei (un fantastic de lung moment) de o razã subtire de soare; admirã traseul aparent aleator pe care-l urma, pe peretele paharului, ultima picãturã de lichid încã neevaporatã si modul în care întregul obiect se transformase într-un univers în care bãiatul simtea forte, evolutii, materie si energie si chiar – dacã stãtea sã perceapã atent – tremurul fin al unui elementar, aproape insesizabil rudiment de constiintã.

Calm, detasat, ridicã mâna dreaptã si prinse fãrã ezitare paharul.

Marian MIRESCU

PELERINAJUL ERETIC

Prozodania nr.3

(visare programata)

- din seria *Povestirilor lui Yorriquez,* cu ilustratii

Bãtrânul îsi luã arãtãtorul de pe buze de parcã l-ar fi sãrutat si-l puse la tâmpla…

Chiwawa îsi împunse cu unul dintre cele patru degete-aripi, rãsãrite dintr-un fel de umãr ascutit, obrazul sãu rotund ca un fel de obraz, încercând sã-si lungeascã ceea ce pãreau buze într-un fel de zâmbet. Bunul Chi!

Nu era ceea ce trebuia sã fie. Antonn îsi reprimã reflex un frison si zâmbi. Îsi pipãi buzele. Neclintite. Se gândi la buzele Illei. Frumoasa Illa era departe. Illa nu mai era. N-o va mai vedea niciodatã, n-o va mai sãruta niciodatã Niciodatã.

De parcã niciodatã...

Avea nevoie de activarea occizovolului, implantul cranian de motivare. O adiere rece.

A fost odatã ca niciodatã...

532 01 01 Chiwawa, fiintã rationalã din Warga Doy-Tchi, Antonn Swen, fiintã rationalã din Solorion-Mars, Compor 35, roborg seria 235 (Tau made) si Fred, trudorg independent, formeazã echipajul mixt al transforului luminic Essayah pentru zona a treia perilacteicã, spunea înregistrarea initialã.

- Antonn, am ajuns. Încotro acum? clãmpãni 532 01 01 Chiwawa din sarcofor.

- Pãi, Chi, deocamdatã, rãspunse Antonn Swen, sã vedem cum am ajuns si sã vedem cu cine avem de-a face.

Trãgea de timp dar îsi rezumase inconstient temerile si nu mai stia ce sã zicã. Îl ajutã Fred timid:

- „Bine ati venit”?

- Iertati-l pe Fred, care a uzat de o formulã dintr-un program mai vechi, nu tocmai compatibila cu situatia prezentã, interveni diplomatic si cu un gest larg de bunãvointã Tauanul Compor 35-235, lovindu-l sonor pe cocoasã pe imprudentul bun-la-toate trudorg si apropiindu-se de cele doua fiinte pe cataligele sale tepene. Antonn, bipedul uman complet, încercã sã-i întoarcã o mutrã acrã, nesigur dacã muschii faciali ascultau deja un creier încã molesit; rezultase un compromis, ceva între jenã si stupoare:

- Si „Bunã dimineata” era bine, cred, Compor.

Chi sãri sprinten din gãoacea sa umedã si-si desfãcu o aripã semnalând ca voia sã intre în discutie. În acelasi timp Compor dãdea semne cã voia sã continue discursul conform „programului”, pentru cã citise aprobarea în expresia indecisã a solorianului, care-i replicã wargianului:

- Chi, nu stiu încotro si nu vãd de ce ne-am face probleme. Avem timp, avem... o jumãtate de eternitate înainte… se grãbi sa încheie ca sã-si înãbuse lãcrimând un cãscat.

Ecourile vorbelor sale se stinserã si nu mai apucã sã le deslusească întelesul.

- O jumãtate de eternitate…? se mirarã într-un glas cei trei.

- Dar cât? realimentã el discutia dintr-un instinct îndãrãtnic de conservare a propriilor pãreri, oricît de nesãbuite.

Picioarele lui Compor pocnirã într-o pozitie de drepti impecabilã, iar de la cealaltã extremitate a corpului sãu desirat se auzi:

- Dacã mie mi-ar fi adresatã întrebarea aceasta, fiind retoricã numai în aparentã, îndrãzni roborgul recompunându-si poza de erudit îngãduitor tãind aerul cu bratul într-un semicerc care-i aduse mâna înmãnusatã la falcã, nu as putea rãspunde. Consider ca exprimarea ta tine de un relativism voit absurd, fals estimativ, o capcana ludic agresivã, tipic solorianã. Ai replica fãrã doar si poate cã mai mult sau mai putin de o jumãtate de eternitate ar putea fi cu îngãduintã acelasi lucru, dar nu si o eternitate întreagã, iar eu te-as întreba „Pentru cine?” si tu vei eschiva prin (aici un sughit îl fãcu sã salte pe vârfuri) si dacã-am-continua-cu-vorbãria-aceasta-ne-dai-dracului-pe-toti!

Compor interpretã gresit tãcerea celorlalti si se simti obligat sã adauge ceva, orice:

- ...Si nimeni, tin sã precizez, nimeni nu va fi vexat cum ai crede, fiindcã nu vom fi, deoarece nu am avea

de ce, fapt ce nu-ti va da satisfactie, numai dacã noi….

Compor putea vorbi mult timp fãrã noimã si fãrã mãsurã. Dacã rãbdarea inter-locutorului, privat în acest mod de prefix, inutil in consecintã sau doar nefericit, depãseste pe cea a laurienilor care asteaptã zorile un sfert de viatã, pentru a-si deschide alene cei douãzeci de ochi înghetati, fecunzi, roborgul Compor reia povestea nuantând maladiv pâna s-ar dezactiva, sughitând, singur; uneori discursul doar se modifica dramatic, din motive obscure. Chi n-o avea.

- Ba eu sunt. Asadar du-te…!

Nimeni n-a avut atãta rãbdare. Estimãrile au fost realizate prin extrapolarea unor costisitoare experiente de laborator.

- Dracului, vrei sã spui Chi? încercã, ironic, sã ghiceascã Antonn.

- Dar eu n-am spus! Se ridica 532 01 01 fals buimãcit si cordonul nutritiv cazu. Si voiam sã spun cã ar avea ceva mai bun de fãcut în altã parte. Adicã…

Antonn avu senzatia unei noi treziri din saltul intergalactic, când prevãzu catastrofa. Compor urma sã intre într-o buclã logopaticã…

- Eu stiu, totusi, cã aceastã formulã…..

Într-adevãr!

-…Asemãnãtoare cu altele din Solorion, dintre care am memorat, pentru cultura mea generalã, vastã mai precis, decât prea putine, vai! sunt menite sã producã un anumit disconfort, chiar dacã semnificatia acesteia, ca si a celorlalte, este obscurã, declarã acesta lãsând o pauzã elocventã, dându-si capul pe spate, pauzã de care profita Antonn:

- Dar Chi nu-i solorian!

- Este o conventie! Cel interpelat este neapãrat jignit, indiferent de cine foloseste expresia.

- E wargian, nu poate sã te jigneascã cu o conventie solorianã.

- Dar trebuie! Conventia era de origine solorianã, usor extensibilã fiind univocã! insistã roborgul.

- Nu într-atât! Si nici tu nu esti solorian, esti doar un…! îi scãpã solorianului.

- Ba te rog sã-mi îngãdui sã-ti atrag atentia cã eu…

- Esti conceput în Solorion.

Se iesise din „program”. Dar replica nu s-a lãsat mult asteptatã:

- Ca si tine! îi replicã tãios într-o logicã implacabilã Compor, o logicã de similorg.

- Hait ! înregistrã Antonn impasul si i se adresã lui Chi: Stii ce, cere-ti iertare. Uite, spuse Antonn, care înghiti si-si lipi palmele la piept rugãtor. Spune dupã mine: Îti cer… Lui Compor!

- Îti cer….

- Iertare.

- Iertare.

- Ei, Compor? Fãcu Antonn desfãcând bratele cu o usoara înclinare a trunchiului.

- Ei, ce? îsi roti spre el capul lunguiet si chel ofensatul.

- Ei, asta-i! Ti-a cerut iertare! exclamã Antonn si-si aruncã bratele deasupra capului.

- Da, rosti Compor scurt.

- Îl ierti ?

- Trebuie? Nu pot sã stiu dacã în atari situatii acest act… eschivã roborgul.

- Trebuie! E o conventie, stii bine. Conventie pentru conventie.

- Îl iert! Spuse roborgul si-ntoarse la fel de brusc scãfârlia de la solorian. Conventii!

- Asa, acum, Compor… Compor, uitã-te la mine când îti vorbesc. Nu e politicos.

- Da?

- Du-te acum. Du-te… indicã Antonn vag cu capul. Rosise?

- As vrea sã stiu….

- Du-te si vezi cam pe unde suntem, care-s variantele de drum, specificã Antonn fluturând „alea, alea” din degete.

- As vrea sã stiu… Spuse Compor fãcând un pas spre Antonn.

- Nu acum, du-te! îl opri solorianul îndrumându-l ferm în directia opusã, în sfârsit cu succes.

Chi îsi dezmorti aripile-degete pocnindu-le, ridicat pe picioarele tentaculare si-i spuse într-o doarã colegului sãu care cotrobãia prin boxa vestiarului:

- Un roborg este dornic si dator sã-si îmbogãteascã mereu cunostintele. De ce nu i-ai satisfacut curiozitatea?

- Acesta-i enervant de curios. Si pedant. Stiam ce-o sã mã-ntrebe. Antonn îsi fixã centura cu telecomenzi a comandantului.

- Da? Chi îsi înfãsura parcã înfrigurat corpul în

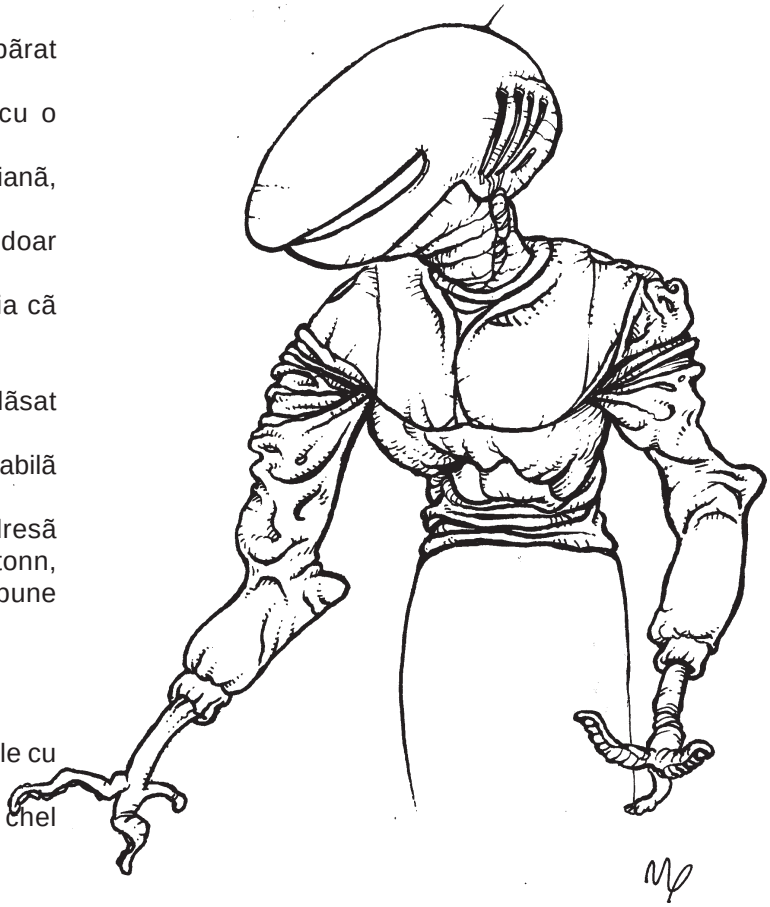

mantaua aripilor de vampir, fixându-l pe sub arcade cu un amestec de incredulitate amuzatã. „Nu zãu? Ia s-auzim!”

- Anume, ce înteleg eu ca uman complet de fapt prin drac, spuse plictisit Antonn fãcându-i semn lui Fred sã-l urmeze pe Compor. Si adãugã vãzându-l pe Chi sprijinit în aripi, vãdit interesat de astã datã: Ah, Chi! E o fiintã imaginarã, asa, mai urâtã decât Compor si mai rea decât tine.

Înghetã. Nu-i reusea sã decodifice expresia fetei inumane atintite asuprã-i. Fãcuse o gafã pe care nu mai avu vreme s-o repare!

- Chiar mai urâtã decât tine, Antonn?

- Da,da, foarte urâtã.

„Douã la rând”, dar scãpase usor.

Periodic memoria îi era reîmprospãtatã cu ajutorul înregistrãrii initiale. Ce precautie determinase aceastã programare? se întreba Antonn. El si Chiwawa erau primele fiinte organice complete dintr-o perioada postclasicã care iesiserã din Galaxie, din gãlãgioasa Calacteea, în neant. Au mai fost sã fie si altele înainte, la intervale de cinci sau sase perioade, când douã cicluri evolutive pe linia „disperãrii tehnologice”, cele mai scurte dintre toate, se suprapun conform teoriei lui Stein si Quatl. Cert era un lucru despre ce ar putea fi aceastã misiune: fusese îndeplinitã – realizaserã saltul si trãiau. Cât timp? Timpul navei standard rezultat din raportãri între viteza intrãrii în sfincterul spational si masa de „trecere” a navei si perioada de rotatie gravigenicã de tip Orion 2 a inelului mare si timpul de reactie a Essayah la un anumit set de comenzi si anumite atavisme specifice speciei fiecãruia în parte nu-i spunea nimic, nu-l simtea, cu exceptia scurtei perioade de slãbiciune de dupa salt.

Întoarcerea din misiune nu însemna nimic, performanta saltului anula ideea de întoarcere si poate si ideea de misiune. În altã perioadã poate se va cãuta ceva anume, sau se va fi si gãsit o noimã dupa salt. Ar putea fi ei însisi o noimã. Ei, voluntarii, el si Chi... Ce-o fi însemnând „voluntar” în lumea lor? Mirarea nu are sens în privinta lui Compor, cu accesele lui de „voluntariat” exasperant! Un simpatic în cele din urmã. Cât despre Fred… Dar ce-mi veni, se desmetici Antonn. Ei sunt incompleti, simulacre.

Iar noi, tot simulacre. Mai complexe. La dracu! Complicate.

Un zâmbet, ca o supernovã. În fapt doar o crispare, nimic mai mult, dar prefera senzatiile fãrã confirmãri. Acum o senzatie siroia ca o ranã. Cãutã umflãtura occizovolului spre ceafã. Avea posibilitatea de a-si aduce aminte, chiar si de Illa. Dar nu, nimic despre Illa, care nu va mai fi decât în el, vie si viitoare. Niciodatã alãturi, în fatã, aproape, departe. Spatiul nu mai exista. Desfãcu plãcuta protectoare a implantului, atinse lamelele, apãsã câteva la întâmpl...

Liniste.

Nimic. Asteptare.

Nu-l vazuse niciodatã pe Chi fãcând acest gest. N-o fi având nevoie de occizovol. Îl va întreba odatã si-odatã dacã avea si el sau nu, avea timp. Timp… Privirea-i rãtãcea pe ecranul care se împestrita cu stelele altui Univers. Ce fusese explozia aceea nemaipomenitã? O pãrere...

Într-o „bunã dimineatã”, cum îi plãcea sã numeascã momentul trezirii, scurta perioadã tehnicã de reactivare, Antonn îl puse din nou în încurcãturã pe Compor cu o dorintã adresatã roborgului, care ar fi trebuit s-o intercepteze ca pe un ordin.

- Un “cronometru personal”?

- Da, de amplasat pe brat, cât mai comod si accesibil, vizibil, specificã rãbdãtor Antonn.

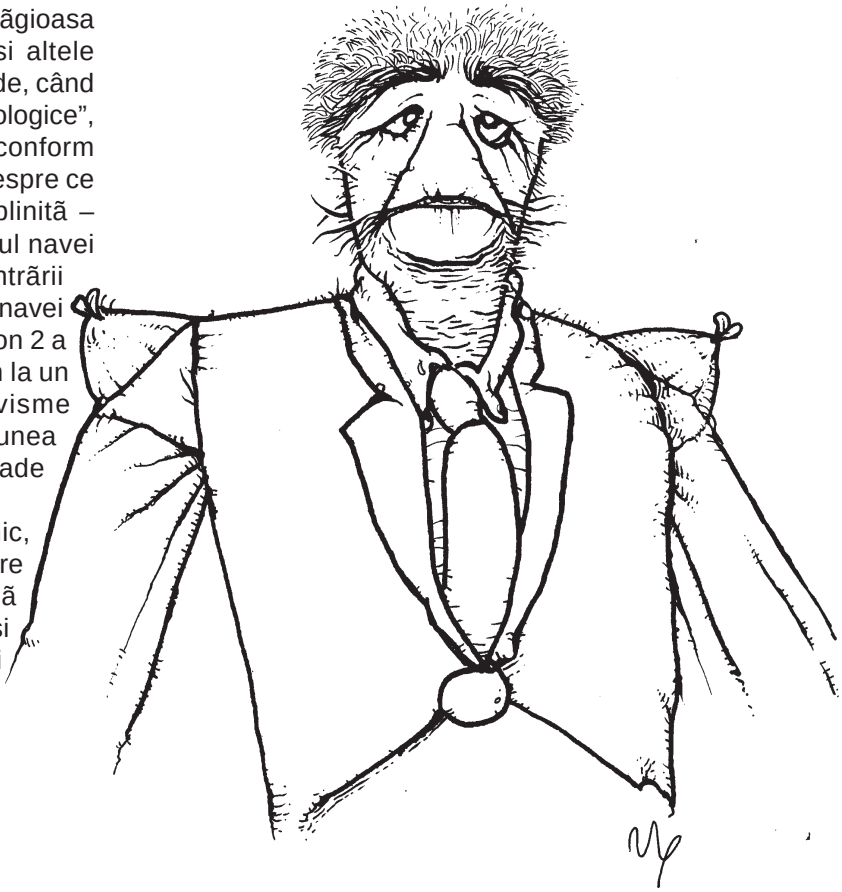

- ...pe brat, pentru mãsurarea timpului unei… zile?

- Da, unei zile, da. Pentru a o determina, delimita si fractiona, asa cum o simt eu.

- Îmi îngãdui sã fac uz de acea metodã umanã de abordare precautã a unei situatii insolite care este mirarea?

Alta acum!

Fred încercã sã salveze situatia:

- Fred îsi îngãduie sã faca si el uz, cu permisiunea dumneavoastrã, de o subtilitate, si anume aceea a

conditionalului, care i se pare cea mai potrivitã în cazuistica temporalã, si sã spunã cã dacã i s-ar cere lui rezolvarea problemei, ar putea-o face în trei microne Ess.

- Interesant, Fred, fãcu Compor. Consider cã nici termenul de trei macrone Ess. nu este impropriu, exagerat. In fantele adânci practicate în fruntea roborgului lucea o luminã rãutãcioasã.

Cel ironizat, un gogoloi metalic acoperit cu un strat de plastic poros, mai tocit pe la încheieturi, plãcut la atingerea mâinlor umane ale lui Antonn, sprijinit în bratele sale lungi, îsi ridicã fundul prin lungirea picioarelor butucãnoase prevãzute si cu tãlpi si cu rotile si cu sky-boarduri pliante. Împungând asa aerul cu capul sãu conic însurubat parcã în oul corpului, pãru amentintãtor. Îl desurubã spre Antonn si se bâlbâi.

- E inter... e exa... Fred nu stie, e interesant sau exagerat? Antonn?

Cel chemat în ajutor îi mângâie scãfârlia pe care designerul îi pusese într-o fericitã clipã de nebuinie un smoc buretos, tremurãtor.

- E foarte bine, Freddy. La treaba! În trei-patru microne Ess. sã fie gata. Hai sã-ti spun despre ce este vorba.

Maimutoiul rãmase pe loc, gudurându-se parca:

- Pot sã-l fac si în trei macrone Ess., daca vrei, Antonn.

Se auzi un pocnet sec, urmat de un zdrãngãnit.

Compor se lovise cu lãboanta sa înmãnusatã peste frunte, pupilele adunându-i-se la rãdãcine nasului.

În urmãtoarele trei macrone Essayah a avut fiecare de lucru.

Antonn a calculat orele noilor zile dupã ritmul unui cântec amintire, dupã un vag bioritm. Chi i-a îndreptat roborgului fruntea scofâlcitã si privirea „pierdutã" si a citit cu un aer meditativ datele furnizate de Essayah, ca pe o partiturã a unei uverturi cosmofonice.

Compor, dupã o tentativã esuatã de a-i explica lui Antonn cã noul timp al sãu, chiar dacã personal, va fi respins, distrus ca o noxã de cãtre Essayah, „care ne supune bioritmului ei", a înghitit douã self-opuri despre miturile mecanice din Tau, fiind dezactivat („anesteziat" zicea wargianul) pentru a nu mai sughita si gesticula atâta (îi tulbura meditatia), probabil reactionând tâfnos la inadvertentele întâlnite. Aceasta s-a întâmplat în „seara" ultimei macrone „Antonn" când Fred îi împovãrã solorianului bratul stâng cu un dispozitiv incomod dar foarte vizibil si care tiuia din orã în orã nevrozând repede câteva ordinatoare cititoare de date, armonizate între timp cu zumzetul îndepartat al primelor stele.

Antonn si-a mai pierdut un timp de sase tiuituri pentru a le face sã nu mai semene întratât cu sunetul alarmei de gradul 3.

Timpul cãpãtase consistentã.

La fel si amintirile.

Într-una din acele zile, „dis-de-dimineatã", îl surprinse pe Chiwawa observându-se îndelung în luciul unui panou care-i întorcea imaginea hidoasei alcãtuiri fizice. Nemaiîntâlnita era bucuria, pe care pliscul cãrnos refuza sã o exprime, dar o exprima miscarea corpului, corp de wargian!

Gesturile erau cunoscute, aproape omenesti. Din nou, Illa revenea, si fãrã sã mai apeleze la occizovol.

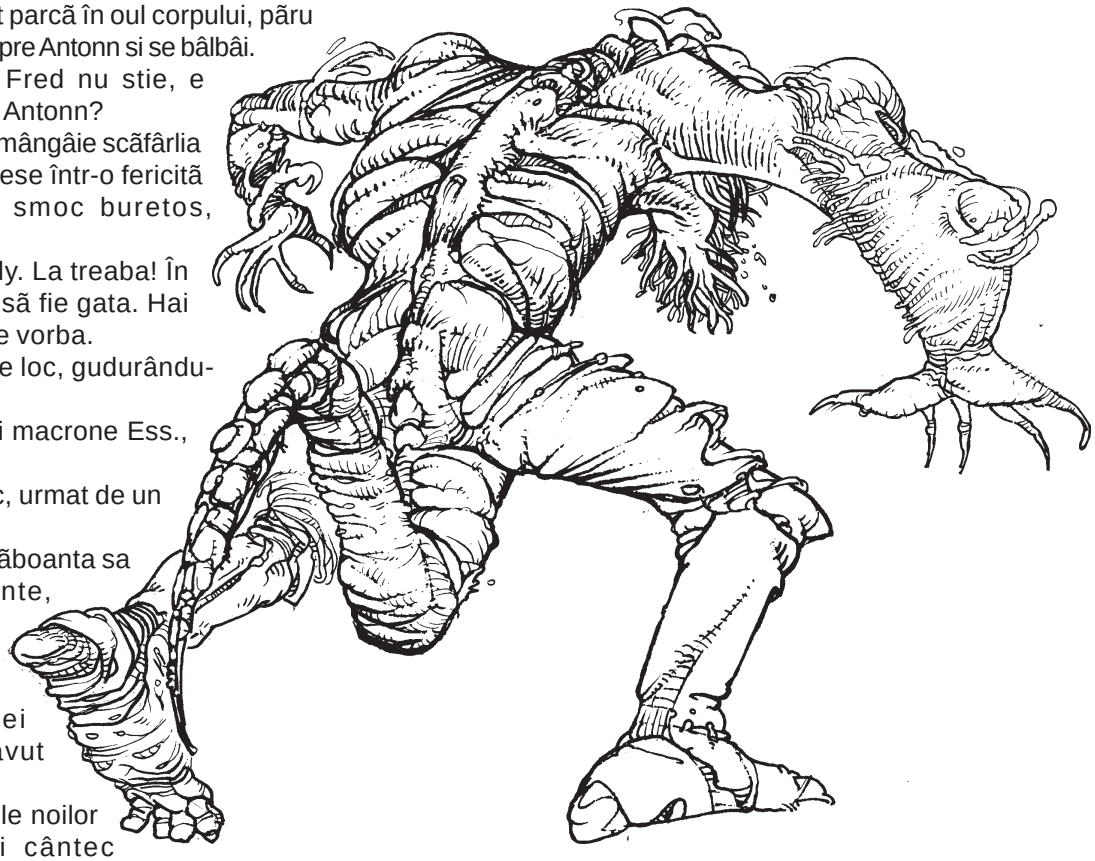

Amintirea deforma grotesc realitatea. Urmãrea miscãrile extrasolorianului ca pe un dans de împerechere aviar cu încolãciri de tentacule, ochii mari, vitrificati...

Notele unui cânticel din copilãrie îi picurau în urechi si, ca în transã, alterã traiectoria navei, stârnind acordurile acestui refren strãvechi obsedant ciocãnind clapele bordului.

Un pian hulpav care-si înghitea dintii ivorii înaintând în ritmul melodiei murmurate de om, in nemãrginitul vãzduh mort si plin de stranii promisiuni, târându-si mãruntaiele spre orizontul de stele, tot mai departe în abis, Essayah, meduza.

Din nimic, un sens, inconsiderabil, al hazardului. Vedenia îl scuipã înapoi spre el si încã mai departe, în amintire.

Clic!

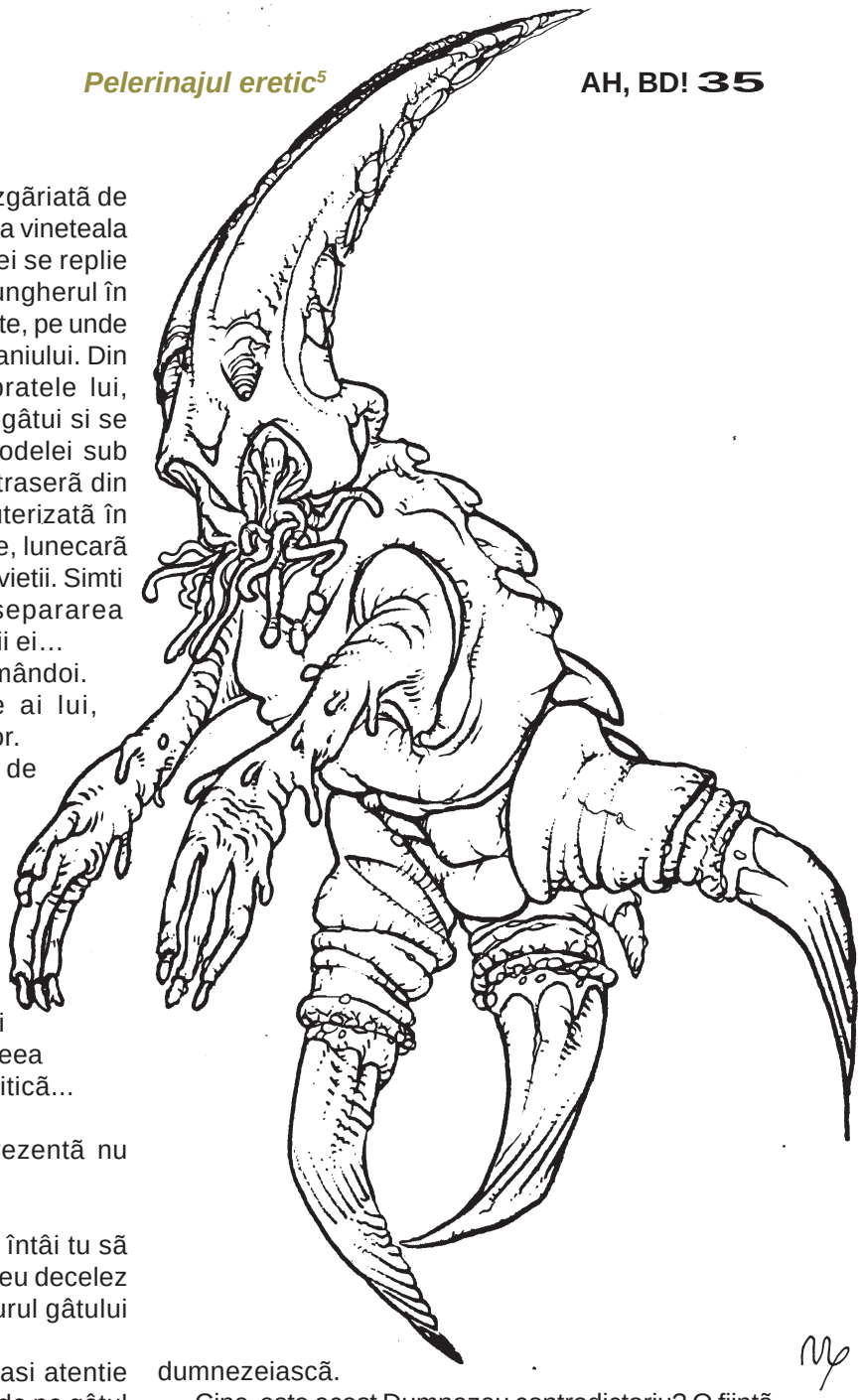

La fereastrã, ea privea luna galbenã zgãriatã de frunzele zdrentuite. De sub orizont se-ntina vineteala zorilor. Perdeaua înfioratã de atingerea ei se replie si ochii ei lucirã. Fascicule pornirã spre ungherul în care se aciuiase el, doua orbitele înnegurate, pe unde razele îsi începurã lucrarea: osificarea craniului. Din bratele ei crescura ca-ntr-o oglindã bratele lui, izvodindu-l. Trunchiul crescu în sus, se gâtui si se prinse de cap; în jos, simti apãsarea podelei sub tãlpi. Era întreg. Degetele ei lungi se retraserã din pântecele lui, printr-o ranã indolorã cauterizatã în ombilic, lãsând în loc încolãcirile viscerale, lunecarã magic pe picioare, redându-le încordarea vietii. Simti aerul rãcoros al diminetii marcând separarea corpurilor, la stingerea luminii vii din ochii ei…

O nouã luminã îi mângâia acum pe amândoi.

În genunchi, ea ridicã ochii spre ai lui, multumitã de creatia sa. Bucuria era a lor.

El aduse în cãusul palmelor, aproape de chipul sãu, ovalul fetei albe.

Roborgul se aplecase asupra lui si-l privea atent, grav, desi alinierea ochilor nu era pe de-a-ntregul restabilitã. Antonn trebuia sã fi rostit numele femeii, deoarece Compor fu nevoit sã precizeze prezentându-se:

- Nu, eu sunt Compor 35, dar dacã îti iei libertatea de a mã denumi în alt mod, ceea ce poate fi acceptabil într-o situatie necriticã...

- Compor!

- ...n-ai decât! Deoarece situatia prezentã nu implica niciun fel de risc.

- Ridicã-te!

- Pentru a mã ridica, ar trebui ca mai întâi tu sã doresti cu adevãrat acest lucru deoarece eu decelez în tensiunea muschilor bratului tãu din jurul gâtului meu... (sughit) ei, bine, contrariul.

Erau cu totii acolo privindu-i cu aceeasi atentie bizarã, lipsitã de curiozitate. Îsi luã mâna de pe gâtul roborgului. Atitudinea lor mai însemna ceva. Altceva, mult mai important se intâmplase. Îi decuplaserã occizovolul. Si o fãcuserã la timp, lucru cert.

- Ce s-a întâmplat? întrebã si-i privi pe rând fiindcã niciunul nu pãrea în stare sã-i rãspundã. Fãrã sã-l irite. Rãspunsul lui Compor ar fi incoerent, al lui Fred inadecvat de practic, iar cel al lui Chiwawa întristãtor de interogativ!

Semnale se repetau si sã se organizau în secvente coerente.

- Ne apropiem, cu toatã viteza! strigã Antonn cu entuziasm de conchistador. „Pãmânt!" era strigãtul navigatorului norocos. Voia oare un alt Pãmânt? Se vãzu comandantul unei corãbii care spinteca valurile potrivnice înaintãrii sale impetuoase!

O planetã înmuguritã fantezist într-un univers doritor de nimic, îsi împrãstia mireasma prin vrerea dumnezeiascã.

Cine este acest Dumnezeu contradictoriu? O fiintã imaginarã din Solorion, ca mine, o închipuire care a închipuit lumea, nu numai Solorionul, Calacteea toatã - oamenii nu-i pot limita puterea, ea creste odatã cu ei, cu puterea lor, cu înmultirea lor si a numelor Lui antagonice. Atotputernic este El. Dar nu frumos! Diavolul, si el cu multe nume spurcate, închipuit pentru completarea închipurii Lui, este rãu si urât. Dumnezeu, bun si atât. Irealã este frumusetea.

Antonn îsi prinse capul în mâini, strivind arãtarea insinuantã în palmele reci si se prãbusi iar în amintire. O amintire reclãditã catartic. Îsi retrãi nasterea dintr-un sir nesfârsit.

Ea din nou. Deconectã occizovolul.

Realitatea înconjurãtoare i se lipi de corp, tunã în urechi, înecã ochii. În masinãria internã, alergau micronice globule informationale se împerecheau, divizau, pornind în muschi, urnind articulatii, iar diafragme eliberau emozine si sugrumau umoragii.

Programul îsi reintra în drepturi. Era perfect. Un robot.

Îsi privea degetele ce bãteau usor, insonor, în pupitrul din sala comunã. Functionale, anoste. Se uitã la ghearele lui Chiwawa care întindeau pielea pergamentoasã, ciuruitã ornamental, a aripilor sale. Asezat cuminte la locul sãu, 532 01 01 încerca parcã sã-i imite postura. Numai cã nu-si miscã excrescentele cornoase.

Essayah murmura seninã ultimele acorduri ale melodiei-amintire. Echipajul ei era pregãtit pentru debarcarea pe tãrâmul de dincolo de oceanul intergalactic.

Era ora 23^{35}.

- Antonn, se auzi vocea gâlgâitã a lui 532 01 01 în umbra acvaticã din cabina de pilotaj. Antonn, din câte stiu despre solorieni, din câte am fost informat, asa cum si tu ai fost instruit în ceea ce priveste firea wargienilor, voi, solorienii, aveti o anume capacitate de a actiona aparent haotic la impulsuri interioare. Mâ gândesc la un complex de date foarte diferite pe care creierul vostru le depozitează fãrã vointa voastrã, ceea ce poate fi si mai comod. Acolo se aglutineazã, devenind un tot, deci si coerent? Nu vreau sã-ti distrag atentia, sã te irit cu întrebãri care sã denote doar ignoranta si curiozitatea unei fiinte în fata alteia.

Fred venise tiptil, cu rollerul ridicat pentru a nu face zgomot si, aflat acum între cei doi, îl sorbea din ochi pe Chiwawa, dar arunca ocheade furtive spre Antonn.

- ...dar mai stiu cã în situatii similare impulsurile sunt diverse si ele pot fi inadecvate, întârziate. Vã feriti sa actionati conform evidentei. Frica vã ghideazã pe voi. În situatiile mentionate, efectul „deja-vu" fie vã paralizează fie vã ia mintile. Compensati prin actiuni anticipative în absenta necesitãtii, ceea ce este ori ineficient ori radical. Vã lipseste mãsura. Aveti sentimente. Stiu ce sunt acestea. Un alt nume al ineficientei, de exemplu. Le-am studiat. Pentru cã si noi avem sentimente. Ele sunt altfel, pentru cã au mãsurã. Noi, de exemplu, nu suntem „egoisti", asa cum sunteti voi, anticipativ si tardiv. Si noi suntem, dar cu mãsurã, în functie de gradul, malign-benign, de influentare a stării semenilor.

Compor 35, cu mâinile la spate, urmãrea monitoarele de date, nemiscat si mai ales tãcut. Fred profitã de rãgaz si sterse cu degetele absorbante o patã uleioasã de pe marginea pupitrului ducându-le apoi în dreptul sferei ce-i tinea loc de de nas si pufni edificat.

Chiwawa se foia pe scaun, cãutându-si vorbele:

- Si unii si altii, prin metode diferite, urmãrim o stare de echilibru. Uita-ne aici, un echipaj alcãtuit pe criterii de echilibru activ. Pregãtirea misiunii a fost prea complexã ca sã stiu mai mult eu, un simplu membru al echipei, un element al acestei structuri Essayah, o navã cu inteligenta ei, cu impulsurile ei, cu sentimentele ei.

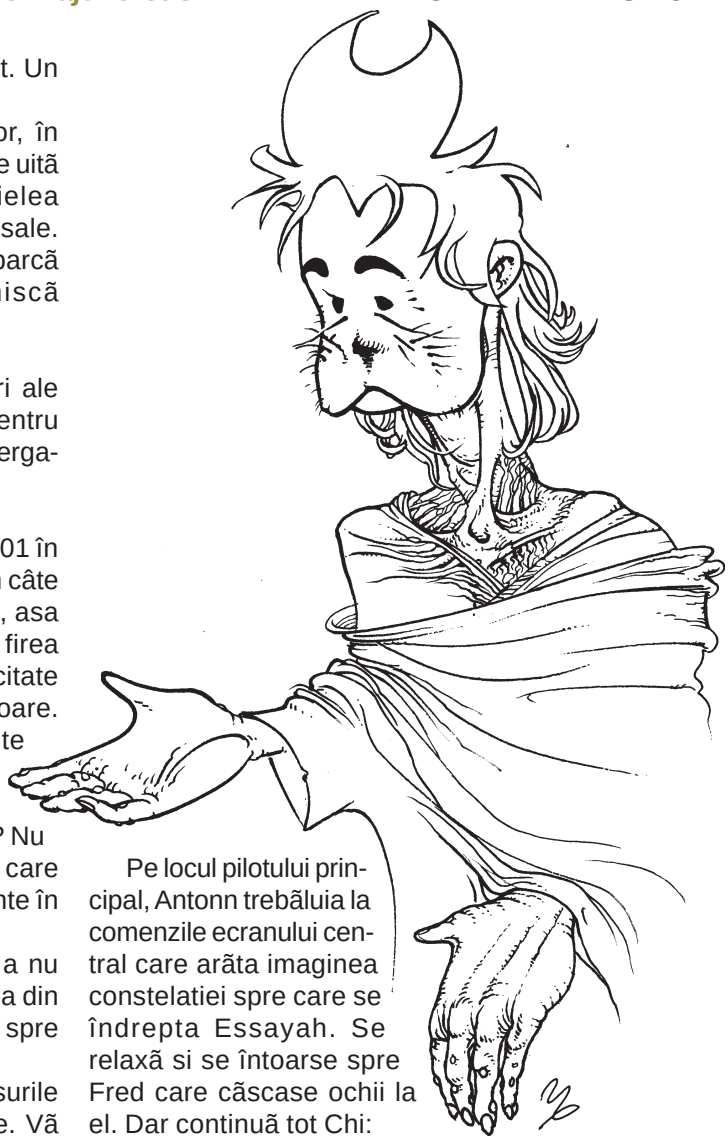

Pe locul pilotului principal, Antonn trebãluia la comenzile ecranului central care arãta imaginea constelatiei spre care se îndrepta Essayah. Se relaxã si se întoarse spre Fred care cãscase ochii la el. Dar continuã tot Chi:

- ...cu lipsa ei de mãsurã, poate – nu? Eu asa cred. Asa simt.

- Cum? Ce-ai spus, Chi? întrebã, preocupat de altceva, Antonn.

- Eu as suplini lipsa mãsurii, pentru diminuarea riscului, spuse Chi întinzând un deget ghearã spre Antonn în semn de prietenie. Acesta se aplecã din nou peste comenzi, de data asta pentru a se feri. Înteleg cã acest sentiment de neadaptare la urâtenia celuilalt, pe care eu îl stãpânesc, pentru tine este prea puternic.

- Nu, Chi, nu-i asta! protestã Antonn.

- Stiu, ti-am spus, si înteleg. Si noi acumulãm date pe care le reactualizãm... Avem si noi sentimente.

Fred îsi suci capul spre Antonn, dar fu nevoit sã se reîntoarcã spre Chi, care reluã:

- Trebuie sã vã spun cã sunt totusi altfel. Dar cum sã vã spun? Era nevoie de mine în Essayah si nu mai era nevoie de mine pe Doy-Tchi. Pentru cã as fi egoist. Pentru cã sunt egoist. Am fost expulzat. Daaa, suierã a oftat, îmi va fi mai usor mie aici. E bine asa. Cred cã asa am fost fãcut. Aici sunt singur, singurul wargian, asa cã egoismul meu va fi mereu justificat. Voi fi eu însumi. Ce vanitate! Asta e. Asa trebuie.

Monologul se incheiase.

Antonn avea o întrebare:

- Asta înseamnã cã-ti vei face de cap?

- “Fac de cap”? Vrei sã spui cumva cã sunt un delicvent si cã nu-ti place acest lucru? E ceva urât.

Pleoapele se retraserã în obraji umezind cele douã bile negre din craniul bostãnos, pe care câteva vrejuri senzitive tresãrirã usor.

Trudorgul pufni din nou, cu privirea pierdutã printre cei doi.

- O, nu, Chi, iartã-mã, implorã Antonn, nu asta voiam sã spun si-i prinse umãrul ascutit. E foarte bine dacã vei face ceea ce crezi tu de cuviintã; avem nevoie de inteligenta ta, de cumpãtarea ta, care mie îmi cam lipseste. Depinde numai de noi sã pãstrãm echilibrul, armonia echipajului.

Constient de scârtâitul bratelor pe care le legãna, Fred le vârî în cutia cu ustensile de pe burtã.

Wargianul, imobil, tãcuse parcã pentru totdeauna.

Antonn scurtã tãcerea penibilã instauratã în cabina luminatã de ecranul central rostind cu o voce rãgusitã:

- Chi, voi în Warga aveti sentimentul rusinii?

Chi emise acelasi oftat.

- Credeam cã am sã scap si de acest sentiment aici, în singurãtatea unicitãtii mele.

Teasta-i cãzu în piept si pliscul se propti în carena pieptului, dupã care picioarele inelare încolãcirã corpul firav.

- Aici nu esti singur, Chi, si nici nu ai de ce sã-ti fie rusine.

Fred îsi scuturã capul fluturându-si motul moale, confirmând.

- Poti sã ne consideri semenii tãi, continuã Antonn pentru a fi mai convingãtor, dar niste semeni care nu-ti vor reprosa niciodatã „egoismul” tãu, asa cum un roborg... solorian nu poate fi jignit de un wargian cu o vorbã strãinã despre o fiintã imaginarã pe care nici nu si-o imaginează. Si nici invers.

- As vrea sã pot zâmbi ca tine, spuse Chiwawa tremurând tot.

- ...Asa-i Compor 35? îi aruncã Antonn colegului sãu roborg, care-i dãdea deja dreptate cu plecãciuni repetate. Vorbise prea tare: era chiar în spatele lui, atras de discuția celor doi.

- Exact, Antonn Swen. Solorienii își exteriorizează sentimentele rele și se eliberează de acest rău, apelând la expresii incomputabile referitoare la ființe imaginare, precum Diavolul și Dumnezeul, sub diverse denominatii și cu diferite conotații.

Compor nu renunțase la aerul doct. Îl fixă lung pe Fred, care tresări si lunecă apoi pe roller în debaraua lui.

-Aceste două personaje, înnodă pe neașteptate Antonn firul explicației comporiene, personificau lumea in cele doua ipostaze cu scopul îndreptarii morale, al cumpănirii sociale.

- Este o fază pe care ați depășit-o? se interesă Chi, care, mai liniștit, își lungise picioarele sub pupitru. E bine.

Lumină aurie a ecranului poleia sala, cu excepția unghierelor unde băltea umbra. la pândă.

- Imaginația rămâne un mijloc important de confruntare și de adaptare, spuse Antonn și indică ecranul. Priveste formatia asta stelarã, si-l zgâltâi amical de umãr si-i arãtã din nou cu mâna sursa luminoasã. Ar putea sã fie înspãimântãtoare, dar eu vãd un foc de artificii si nori de confetti desfãsurate în întâmpinarea noastrã. Efectul inhibator e diminuat, nu?

Imaginea venea tot dintr-o amintire depãrtatã. Deja-vu, insolitul repetabil.

- Aceasta, spuse Chi, rezemându-se cu coatele ce-i ieseau prin mantaua de piele portocalie, este imaginatia ta de remitere. E ceva frumos, din nou ceva ireal despre si peste ceva real, este, cum îi ziceti voi, literaturã. Ceea ce este de fapt acolo, dupã datele Essayah, este un sistem complex, neobisnuit de complex, de sisteme planetare, iar focurile de artificii în preajma astrilor.....

- .... un fel de explozii solare!

- Da, Antonn, „un fel de” explozii solare, care cuprind o parte prea mare din sistem pentru ca sistemul planetar sã mai existe. Sunt un fel de explozii vitale.

- Vrei sã spui cã acolo vom da peste alte forme de viatã?

- Vreau sã spun cã acolo existã viatã.

Stãpânirea de sine în aceste împrejurãri îl fãceau pe Chi si mai inuman. Antonn izgoni gândul si se întrebã daca el întelegea viata în aceiasi termeni. Dupã documentatia parcursã, existau discordante în privinta vietii inteligente. Sirul gândurilor fu curmat de analiza succintã a lui Chiwawa:

- Acele „explozii”, prelungiri luminoase, sunt forme de viatã.

Antonn privi când spe Chi când spre Compor, în ochii cãrora licãreau limbile de foc ale incendiului cosmic.

Niciunul nu mai scoase o vorbã.

Silentios cum plecase, Fred revenise. Avea patru recipiente sferoidale cu cham-champ prinse de ventuzele degetelor.

Toastul era un gest simbolic, de fraternizare într-o ocazie exceptionalã, despre care Fred atât stia, despre care Compor nu avu nimic de spus, cu toate ca stia mult mai multe!

Essayah cânta acum si dansa. În bratele populatiilor astrale care se roteau pe ecranul cabinei de pilotaj. Un vals cu balans gigantic. O perdea unduia, stârnitã de lumina vie a unei dimineti, o datã ca niciodatã. Si încã o datã...

O lunã scãpãta. O planetã crestea. Un relief nou palpita, sub Essayah care-l survola, si-l zbârlea cu suflarea ei tot mai aproape.

Contactul provocã unde orgastice: harpoanele trenului de aterizaj se înfipserã în tesutul extraordinar si mugetul motoarelor se prelungi intr-un suspin de supape.

Exitul de debarcare tubular desfãcu în carnea convulsivã un gheizer formidabil.

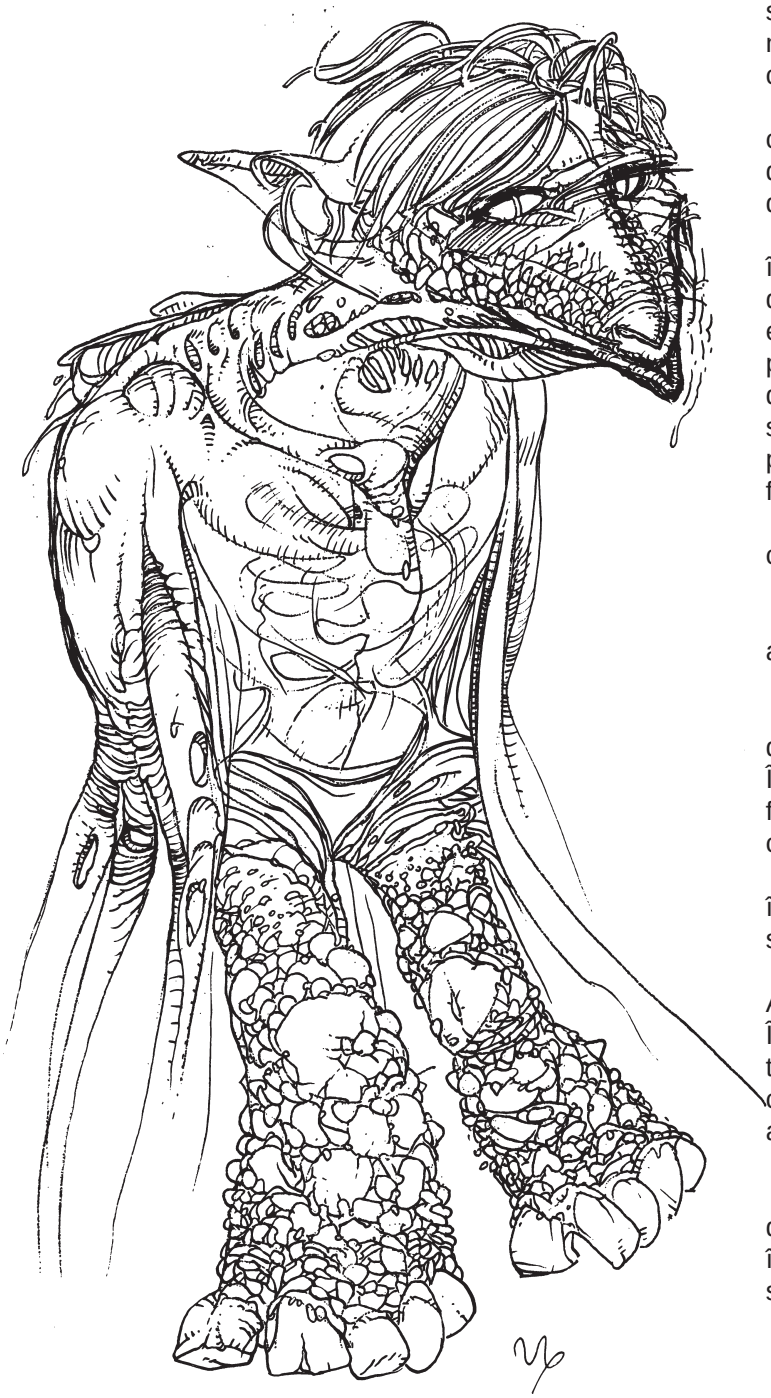

La iesirea din nava, pe cei patru îi întâmpinã un peisaj somnolent. Un vânt fierbinte îi îndemna sã coboare în cavitatea în care se cuibãrise Essayah.

Nu atinserã solul. Calcaserã pe aer si urcau spre altã cavitate, rãsturnatã, spre bolta cereascã, sub imperiul unei vointe planetare.

Se aflau într-o sferã de vapori în fata altor patru, identici lor, dar de consistente precare, de fum, siluete strãbãtute, ca într-un arborescent sistem nervos, de o retea de fulgere subtiri detunând surd ca un murmur îndepãrtat.

Ramificatiile periferice se prelingeau pe conturul corpurilor creând o aurã persistentã, singura care, dupã un timp, mai marca prezenta imaginilor dublurilor.

Sfera de nori începu sã se destrame. Chiwawa îsi desfãcu aripile si se roti un timp deasupra si dispãru apoi în noianul de spumã din înalt. Fred îsi extinse sky-boardul si lunecã pe o pantã de aer pânã nu se mai vãzu. Antonn rãmase pe loc, descumpãnit si neputincios. Compor întinse mâinile si le înfipse în copia sa care-l îmbrãcã în nimbul pâlpâitor. Urmã un tunet înfundat, îngânat de ecouri fãrã numãr.

Antonn cazu în genunchi cu degetele prinse în centurã.

Si asa se trezise în coliba de pãmânt, excrescentã a unui munte argilos.

Iesi pe brânci în cãldura sufocantã de afarã.

Essayah nu era departe. Îi putea vedea o parte din roata cea mare care depãsea marginea „cuibului". Îi apãru ca si cum, ascunsã acolo de el, îl privea pe furis, hoteste. Dar ea, descoperitã, rãmase inertã, cu o uitãturã prosteascã.

Ca pe un ecran desincronizat vãzu, prin aerul încins, cele trei corpuri. Plecã într-acolo gârbovit sub apãsarea sorilor planetei.

Picioarele intrau pânã la glezne în solul moale. Asudase. Deschise bluzonul. Pieptul îi lucea. Încheieturile i se umeziserã. Îsi sterse fruntea si-si trecu mâna prin pãrul încins din crestet si atinse cutia occizovolului. Rãcoarea de altãdatã. Ceasul arãta 20:00. Clic. Nimic.

Jeturi de abur tâsneau dintre plãcile de limur dezvelite ale lui Fred care zãcea pe-o parte cu nasul îngropat. Trãia. Un puls rar dar puternic scutura smocul din vârful capului.

Compor, culcat pe spate, cufundat si el în sol

ca-ntr-un hamac, ridica un brat cu arãtãtorul întins imperativ. Chi pãrea cã doarme, înfãsurat în aripi. Ochii îi erau acoperiti si de-a treia pleoapã, zbârcitã. Picioarele, încolãcite, erau acoperite de praf.

Privi din nou spre Essayah. Nu, nu visa. Privi cerul. Nori spiralati se pãtrundeau si se înnodau, coborau subtiindu-se si se ridicau din nou pentru a strãpunge masa norilor de deasupra care-si schimbau mereu culoarea prin nuante subtile sidefate trãdând nepotolirea îndepãrtatã. Hãuri azurii se cãscau din loc în loc si pe acolo se prãvãleau fulgere lichide, cascade de lumina care iscau în zãrile strãvezii valuri si coroane de colburi. De dincolo de munte rãzbãtu un bubuit. Un brat de luminã erupse cu bucãti de sol.

Scoarta sãltã sub el, în sfârseala unui val venit din larg si între el si camarazii calacteeni apãru, prin vapori fierbinti, o formã pãmântie care parcã grãi „Bine ati venit".

- Am ajuns? îngãimã Antonn, cu senzatia unei noi treziri.

- Îti cer iertare, continuã vocea cu inflexiunile lui Fred si forma umanoidã crestea ca un copac.

- As vrea sã stiu...

Era Compor ridicat din tãrânã, cu bratul întepenit perpendicular pe corp.

- Antonn, se auzi vocea gâlgâitã a lui 532 01 01, voi solorienii aveti o paradoxalã capacitate de a reactiona la impulsuri interioare, ilogic si eficient... Aveti sentimente.

- Nu, Chi, nu! se auzi Antonn strigând.

- E urât, insistã enervant Chi, care-si desfãcu aripile si urcã pe picioarele spiralate.

- Asa-i, Compor 35? spuse fãrã sã vrea.

Nori de confetti desfãsurate în întâmpinarea noastrã... îsi aminti.

- Ai avut dreptate, Antonn, se adresã Chi fiintei ivite din pãmânt care împrumutase acum trãsãturile solorianului.

Antonn îi fãcea semne disperate cu mâna: „Eu sunt aici. Nu mai vorbi cu el. Nu sunt eu. Îmi seamãnã dar e altceva!" Fu vãzut.

- A, acolo erai! Este la fel...

- La fel de urât ca mine, Chi?

- Ba nu, mai rãu, spuse wargianul topãind pe picioarele fãcute arcuri si cu aripile umflate de aer.

Când fu aproape de el, Antonn îsi încercã norocul: „Tu glumesti, Chi? Nu?"

- De ce nu?

Lui Chi nu-i reusea nici acum câmbetul, dar îl exprima prin atitudine si de data asta prin felul lui de a fi uman pãrea chiar ironic.

Îsi aduse aminte.

Fred, trudorgul independent, încercând sã se ascundã dupã o aripã a wargianului 532 01 01, chicotea detracat.

- Si tu, Fred?! se mirã Antonn si îl observã la timp pe roborgul 235 care se apropiase amenintãtor cu bratul întepenit: Compor, nu te poti apropia mai mult, cu mâna întinsã!

- O, da, asa este, se desmetici Compor 35. Derulam rapid informatiile referitoare la evenimentele din Tau Ceti care au implicat roboti. Încercam sã asamblez resturi de informatii si punctam cu mâna planul unei luãri de pozitie, o pledoarie intitulatã „Complexul lui Frankenstein", pentru a releva cu ajutorul acestui atavism caracterul psihotic originar...Compor se întrerupse singur, dezorientat: Dar cine este dumnealui? Nu-mi dau seama.

- Este un produs al acestei lumi, rãspunse Antonn, dar fãrã niciun folos. A iesit pur si simplu din pãmânt. E un ciudat efect „Solaris". Literaturã, Chi!

- O copie a ta, înteleg! se grãbi Compor sã-si arate competenta. Dar, îsi ridicã din nou arãtãtorul, de ce tocmai o copie a ta?

- Si-au dat seama probabil ca sunt mai... uman, adica mai complex, deci mai greu de copiat. O provocare, asadar!

- Adicã, esti unic? Vrei sã spui cã eu sunt fãcut pe bandã, în serie cu altii? Dar si eu sunt unic!

- De ce ti se spune 35?

- Pe tine de ce te cheamã si Swen?

- Sunt om!

- Si eu pot sã spun „Sunt om". Sunt om!

- Esti convins? O zici cu convingere?

- Tu o zici? De unde ai convingerea asta? De la... Cãutã cuvintele, gãsi unul: De la occizovol?

Antonn nu rãspunse imediat. Îsi coborî fata congestionatã de zãpuseala desertului si vãzu granulele de zgurã care se rostogoleau dând seama de o frãmântare interioarã. Urmãri câteva într-o prelungitã deplasare, absent, pânã la picioarele-tulpinã ale strãinului. Atunci spuse arãtându-l ca pe argumentul final: „Dar au fãcut-o, copia e aici!"

- Eu sunt chiar om, se auzi vocea strãinã, cu inflexiuni cavernoase. Fiinta înrãdãcinatã încã se clinti stârnind pulberea ce-i cazu de pe umeri si brate. Tinea în mânã un fel de blastick care-i depãsea în lungime statura. Îl ridicã si împunse solul... Desi sunt cetãtean al acestei lumi. Sau arãtase cerul? Iar acesta este chiar un blastick! Un tip nou pentru voi, pentru ca nu fusese încã fabricat în timpul din care veniti voi, din preistoria mea calacteeanã!

Ardoare era în vocea strãinului!

Cei patru se strânserã speriati unul într-altul.

- Frica nu mai are rost. Mai rãmâne în voi dupã asimilare, dar îsi pierde rostul, schimbându-si sensul prin redenumire. Devine ceea ce este numele ei.

Bratele desenate pe cer, vocea tunã:

- Asimilarea a început! Asa cum acest toiag nu mai este ce-a fost stunci când se numea altfel. Acolo sus, în al patrulea cer, cel de-l patrulea nivel al atemposferei, el a fost ales ca simbol al vectorului intergalactic care i-a transportat pe succesorii vostri. Asa cum si eu sunt Alesul lor!

„Pozã."

- V-asteptam. Aveam nevoie de trecut, dar trecutul rupt din trupul timpului, pentru impulsul primordial.

- Un impuls... interior? îsi sorbi cuvintele Chi.

Fiinta cu aspect uman tresãri si-l privi pe wargian

cu o pereche de ochi bulbucati, fãrã pupile, „Evident, un impuls istoric. Preistoric, pentru mai multã acuratete în acest moment. Pentru înãltarea balaurului expeditionar”.

Antonn fãcu un pas lateral pentru a se elibera din capcana solului care-l înghitea încet si-i spuse în soaptã lui Compor: „Teoria Quatl si Stein, îti aduci aminte, exploratorii de acum cinci perioade...”

Ochii albi îl fixau acum pe solorian. „Cum? Stiati? Puteati anticipa?”

Directia retrospectie-anticipatie deveni o spiralã care strangulã momentul actual, inutil. Amintirea? Asta-i tot?

- Ciclul galactic este într-adevãr de 5 perioade! Ati prevãzut totul? Si expeditia hiperspationalã a strãmosilor mei?

Antonn duse iute mâna la centura de telecomenzi si activã prohibitorul pentru a curma pornirea camarazilor sãi de a interveni. „Nu, noi nu. Este o ipotezã tulburãtoare. Balaurul expeditionar ce este?” Fãcu un gest cu mâna derulând discutia înapoi. Celãlalt pãru mai calm si gata sã-i dea lãmuririle cerute.

- Balaurul va pleca în curând de pe Oculinda spre Allysia.

- Balaur? Reusi sã articuleze Chi din suspendarea impusã de prohibitorul lui Antonn.

- Este o fiintã imaginarã, îl puse repede în temã Antonn, strângând mai mult mâna pe comenzi.

- Imaginarã atâta timp cât ni-l imaginãm si atâta timp cât nu existã un cuvânt mai potrivit. Fiintele imaginare sunt fiinte informe, care înglobeazã tendinte universale universalizate si informatie specificã generalizatã. Cu cât sunt mai „închipuite” cu atât sunt mai înglobante. A da chip, viatã vesnicã, intermitentã anonimelor cãlãuzitoare înseamnã a le concretiza si sacraliza, marcând definitiv implacabila noastrã dualitate de fiinte ajunse în stadiul acesta de simbolizare atemporalã, rezultat al tentatiei informatizante a decorporalitãtii. Este aceasta o supremã boalã, ruperea de trecut, de începuturi. Amputarea cronoticã. Dar gata acum. Ati venit. În sfârsit. Voi cei de la început. În momentul înregistrãrii suficiente, impulsul strãvechi recuperat dã chip definitiv si rost balaurului expeditionar. „Essayah” a adus cu ea ultimele informatii, cele mei vechi, plus Dumnezeul dintâi, ochii lui limpezitori, adicã pe voi, voi însivã. Acolo sus se procesează copiile voastre informa-tionale cele mai coerente si se înglobează în tentatia universalã, redenumitã ritmic tendinta universala, în trupul balaurului.

Degetele lui Antonn tremurau de efort pe comenzile centurii cum vointa celorlalti de a participa la această scenã crestea.

Chi ridicã anevoie gheara unei aripi spre el, dar nu-l putu ajunge. Carcasa lui Fred devenise incandescentã. Compor în zadar încercã sã-si ridice bratele amortite spre Antonn si sfârsi prin a se prãvãli de la înãltimea celor trei metri asupra lui. Antonn, îngropat pânã la genunchi, reusi sã se fereascã cu pretul unui umãr zgâriat.

Gemu instinctiv si duse mâna la occizovol. Nimic. Clic. Clic.

- Primitivi. Populatie de suprafatã. Fãrâme de arhisferã, spuse oculindianul ridicându-se cu o fluturare a picioarelor-rãdãcini iesite din pãmânt precum înotãtoarele unui foquall. Arãta cu blastikul suprafata tremurãtoare a planetei sub care forfoteau insecte laborioase. Voi stoarce din voi si ultima fãrâmã de informatie remanentã, ultimele voastre tresãriri informationale!

Îi furase amintirea. În mintea lui Antonn nu mai era loc decât pentru o întrebare.

- Vorbeste! Goleste-te! îi aruncã dispretuitor dihania filiformã care-l survola atingându-l sâcâitor cu „toiagul”.

- De noi nu mai e nevoie? Noi nu vom face parte din trupul balaurului?

- Voi? Care voi? Ceea ce vãd eu acuma sunt carcasele goale a unor fiinte gregare, dezinformationate. Doar fiintele voastre informe vor lua parte la expeditie!

- Tu esti o astfel de fiintã?

- Da, sunt fiinta mea informationalã. Priveste!

Un fulger rectiliniu coborî dintr-un abces noros pânã aproape de oculindian si se desfãcu într-un pãienjenis luminos care-l înfãsurã ca-ntr-un cocon orbitor.

- Îmbrãcasem această formã din depozitele subterane pentru a vã contacta, pentru ultimele informatii agãtate în tumorile voastre, codificate iresponsabil în impulsuri! mai rostea încã alcãtuirea cvasiumanã în rondul ei aerian. În sfârsit balaurul se va ridica în slãvi dincolo de ultimul cer cu care se va învãlui si va lãsa în urmã Occulinda asternând calea

spre Allysia, pe care o va înghiti, dupã plecarea balaurului allysian...

- Si înainte ca Occulinda sã fie înghititã de un altul. Si dacã vor veni unul spre altul!? strigã Antonn.

- Nuu! Niciodatãã...! se propagã, ragusitã, vocea oculindianului.

Blastickul se înfipse lângã picioarele lui Antonn. „Certitudinea primordialã, spasmul originar al credintelor". Cu un zgomot ascutit flacãra se întoarse în nori, iar corpul fãpturii oculindiene se prãbusi: „Pânã la sfârsitul eternitãtii...."

- Odatã si-odatã, spuse solorianul si-l ajutã sã se ridice, eliberând comenzile centurii cu care-i tinuse la respect pe ceilalti.

Acestia se debarasau de praful care-i cotropise în nemiscare si de nisipul ce-i troienise.

- Lasã-l.... dracului, nu vezi cã-l mãnâncã viermii? i se adresã Compor. N-ai auzit? E o carcasã goalã!

- Noi ce suntem? Nu tot caracase goale? Fãrã informatie, fãrã amintiri? îi spuse Antonn opintindu-se cu corpul prelung al oculindianului ajutat de Fred care-i gonea „viermii" ce-i ieseau din porii cãscati sau care încercau sã reintre în corp cu frenezie. Altii abandonau prada si se refugiau în sol.

- Tu ai occizovolul, Antonn.

- Degeaba. Ce sã fac cu el?

- Reactualizezi amintiri.

- Nu mai am amintiri, dacã am avut vreodatã. Decât un chip vag. Nici atât, niste ochi. Aproape o închipuire. Am fost fãcut sã cred cã am amintiri. Ce-a rãmas? Informatia „remanentã" si experienta din ultimele... Se uitã la ceas. Din ultimele sapte ore. Atât. Ochii creatorului meu si datele unui contact cu o populatie indescifrabilã. Tu detii mai multe date?

- Da, le-am furat, acolo sus din copia mea informationalã. Despre robotii din Tau Ceti si un anume Frankenstein si multe alte informatii incoerente, dar interesante. Si un cuvânt cheie cu care am accesat datele: Illa.

Antonn si Fred intrarã cu oculindianul în colibã. „Când avuseserã timp s-o contruiascã?" Urmã cu dificultate Compor.

Chi rãmase afarã descumpãnit.

- Antonn, de ce ne-ai imobilizat? întrebã el adãpostul de pãmânt, care-i rãspunse cu vocea lui Antonn:

- Quatl si Stein, o teorie contradictorie, fixatã în mine prin repetatele lecturãri ale înregistrãrii initiale din Essayah. Ea spunea cã am fost precedati de alti cãlãtori intergalactici, dar iatã, noi suntem primii, n-a fost nimeni înaintea noastrã, adicã nimeni nu va mai veni dupã noi aici. Suntem primul echipaj calacteean intergalactic. Si ultimul ajuns aici. Începutul si sfârsitul se intâlnesc. Oul e întreg. Balaurul se poate întrupa si zbura. Mai departe.

Afarã, Chi se aplecã înspre colibã si-si vârî teasta înãuntru:

- Iar îti imaginezi!

Calmul instaurat dupã strãfulgerarea de mai drevreme nu durã mult:

- In lipsa informatiei complete, îti imaginezi, rãsunã vocea lui Antonn.

- Informatia partialã necesitã concluzii partiale, bazate strict pe datele primite, bolborosi wargianul.

- Ce concluzie „partialã" tragi tu din datele pe care le mai ai drespre tine? Cât de „partial" esti tu? Poti fi „partial"?

Cerul se limpezise, alb-incandescent. Vocea lui Chi, stinsã:

- Eu sunt... Eu stiu cã sunt.

- Dacã stie cineva cã esti, nu tu esti acela.

Vocea, clarã si monotonã a lui Antonn si apoi cea nedeslusitã a lui Chiwawa, se crosetau:

- Când informatia era completã, eram completi si stiam?

- Nu mai avem acea informatie. Si oricum ea ne era datã.

- Nu putem sti. Nicodatã. Nu ne e dat sã stim.

O boare subitã scuturã pielea aripilor lui Chi.

- Eu sunt! Eu...!?

Chi îsi extirpã capul din colibã si privi în jur intrigat. Locul, adineauri cu totul nou, fabulos un pic chiar si pentru el, era plat, banal. Dinãuntru, Antonn nu se lãsã:

- ... Si mã multumesc sã stiu asta, sã-mi cunosc limitele. Da, suntem, o putem spune.

Chi îsi vârî pliscul la loc:

- Eu sunt! Eu sunt! Noi suntem! Suntem reali! Nu ca fiintele acelea simbolice si înglobante....

- Noi toti putem însuma un simbol si satisface o fantezie!

- ...Balaurul! Ce este de fapt? O legendã! Bazatã pe cine stie ce eveniment banal, amplificat, „întregit" cu fantezie!

În umbra colibei, Antonn, asezat pe solul bãtãtorit si rãcoros îsi puse coatele pe genunchi si capul în cãusul palmelor. Privirea i se pierdu dincolo de intrarea ocupatã de teasta wargianului.

- Da, o legendã strãveche, calacteeanã, dar bazatã pe un eveniment actual, banal, necalacteean: sosirea noastrã aici. Un eveniment limitã fiindcã, repet, suntem ultimul echipaj venit din Calacteea desi primul plecat de acolo. Poftim concluzia ce decurge din datele primite!

- Datele transmise de acest... de aceastã formã sau prin aceasta expresie...

- Da, ca teoria lui Quatl si Stein! Pe care n-o credeam dar ne-ar fi plãcut s-o credem. Datele sunt: Exploratori intergalactici au mai fost dupã noi, dar au realizat cãlãtoria înaintea noastrã, au ajuns aici mai devreme. Transforul luminic, mai „lent", a întârziat. Mai rapid a fost vectorul intergalactic si mai rapid a fost cine stie ce mijloc de transportare al fiintelor informatizate din ultimul cer, care odatã ajunse aici si-au asteptat trecutul, telul uitat, privirea scrutãtoare (si ademenitoare, o privire dublã!), fiorul pierdut.

Generatiile intergalactice calacteene din 5 perioade fuzioneazã – acesta este balaurul.

- Nu înteleg nimic, spuse Chi si-si scoase capul din colibã.

- Nu ai imaginatie, îi reprosã lãmuritor Antonn Swen privind acum trupul oculindianului. Carnea i se umfla din loc în loc, fierbând parcã. „E viu!" îsi zise ca o revelatie.....

- Am inteligentã!

Nu auzi replica. „Dar, dacã...."

- Bine, spune-mi atunci, ce crezi cã e Allysia? Se fãcu auzit Chi care se ghemuise afarã, rezemat de colibã.

- Un tãrm nou, necunoscutul, o iluzie. O altã Oculindã, pãrãsitã sau în asteptarea alesilor altei crize tehnologice sau unui sfîrsit... Nu stiu, spuse Antonn privindu-l gânditor pe oculindian. „...Dacã ne-am întoarce cu el...."

- Nu stii?! Dar imaginatia, ziceai... sunã mirarea lui Chi.

- Cu imaginatia nu poti sti totul, poti cunoaste totul... „da, da cu transforul..."

- Nu-i totuna? A, relativismul absurd al solorienilor, o joacã, da, mi-aduc aminte – sau poate, vai, îmi închipui?!

Fâlfâitul de exasperare si vocea a celui de afarã nu încetarã:

- Încep sã cred cã suntem acum, aici, pe planeta asta imaginatã de tine, cu arhisfera si celelalte sfere de sub ceruri.

„Cu transforul prin retroforare am ajunge poate în trecutul sãu" îsi terminã gândul solorianul.

- Nu de mine... spuse stins Antonn si apoi înveselit adãugã: si de tine... si de Compor...

- Aiurezi! rãbufni 532 01 01.

- Cred cã înteleg, interveni Compor, auzindu-si numele si trecu prin acoperisul colibei în pozitie de drepti. „Carcasele" dezinformationate ale generatiilor de cãlãtori calacteeni din sol, ca acesta, ca oculindianul. Oul balaurului! Informatia. Lãsat în urmã, va fi înghitit de un altul. Si? Si atunci? Se vor naste fiinte hibride sau...? Se vor naste fiinte hibride sau deja îmi imaginez si eu?

De sub fragmentele de coliba dislocate de similorg, care scoseserã la ivealã un alt soi de viermi, mai agili, Antonn si Fred nu-l mai auzeau nici pe el nici vuietul general.

Într-un târziu, gargara dialectului wargian si un sughit comporian de surprizã acoperirã tumultul planetei. Si peste toate se asternu murmurul matern. Iesirã afarã târându-l pe oculindian de bratele lungi, scheletice. Essayah era acolo.

Din loc în loc, pãmântul se bãsica. Colo încoltea o mânã cu o corolã de gheare chitinoase, dincolo o calotã se ridica lent, colcãind de viermi care lunecau pe pe umerii unei fiinte emergente uriase, mai departe, în erectie, un picior uman cu degete metalice rãsfirate semicircular se rãsucea nervos scrutând precum un periscop. Cocoase de viermi uriasi se ridicau si se scufundau în solul mãcinat pentru a se înãlta apoi aruncând prin guri încercãnate pulberi înecãcioase. O vegetatie albã multiformã nou-nãscutã tremura. Ici si colo coloane de abur scuipate de vezici gâlgâitoare împrãstiau în aerul încins confetti coleopterice.

Limbi subtiri de foc zvâcneau din animosfera isterizatã de muzica Essayahei. Fantezie muzicalã agorafobicã! Fulgere-indicatori tãiau decorul apoteotic: Furtuna.

Cinci corpuri întunecate punctau suprafata desertică, linsã de vânturi certãrete.

Vorbe încercau sã întrupeze guri lãtrãtoare.

Evenimentul îsi cãuta cauzalitatea.

Haosul finalitatea.

Închipuirea...

Nimic.

Compor, cu gura-ghilotinã deschisã, rãmãsese cu bratul ridicat si arãtãtorul înfipt în tâmpla bombatã strãbãtutã de conductori vinetii si. Chi ridicã din lãncile umerilor învins, îsi desfãcu aripile si porni spre nava care-si tuguiase trompa de acces. Dar nu fãcu nici trei salturi peste fãpturile deshumate cã se si întoarse cu o expresie care în ultimul timp a exprimat deseori nedumerirea.

- Dar spuneti-mi, cu el ce faceti? De ce îl luati? Dupã câte mi-aduc aminte...

- Amintire? O simplã programare, veche, incompatibilã... El face parte din echipaj, spuse firesc Antonn.

- Ce te-a apucat? Vocea oculindianului îi rupse din buimãceala provocatã de Eveniment. Sunt simbiotici! Trãiesc pe baza toxinelor mele!

Fred, care-i mai ciugulea câte un vierme, îi spuse linistitor:

- Avem tot ce ne trebuie în Essayah pentru reparatii!...

Se întrerupse si întoarse capul spre Antonn, care-l întrebã:

- Câti suntem în echipaj, Fred?

Trudorgul acaparat de noua misiune ridicã o mânã cu degetele-ventuze rãsfirate.

- Vezi? i se adresã Antonn demonstrativ lui Chi.

Essayah îi sorbi pe toti cinci si se ridicã prin gura care crãpase plafonul de nori zvârcolitori foarte coborât la auzul strãvechiului refren în acea dimineatã.

05:04. Balaurul pornise.

- Antonn, imaginatie sau nu, spuse Chi trãgându-l de o parte, nu mai stiu, dar am impresia cã stii mai multe decât vrei sã ne spui. De unde? Nu te supãra, dacã-ti par sâcâitor si te irit.

- De la ea, spuse simplu Antonn.

- De la cine?

- Essayah.

- A înregistrat tot? i se relevã lui Chi. Ne putem recupera informatia pierdutã?

- Nu cea pierdutã. Mai multã decât poti duce.

Chiwawa pãli. Era verzui. „Informatia Calacteei?”

- Chiar mai mult. Poftesti?

- O, nu, multumesc. Ce facem acum? rãsuflã Chi si se prãbusi în scaunul sãu. Erau cu totii acolo. Un scaun rãmãsese liber.

- Nu mai hotãrâm noi.

- Dar cine? Cine? Te-a mai întrebat Chiwawa despre acest cineva enigmatic, închipuit! sãri ca ars Compor, care nu putuse sã nu tragã cu urechea.

- Balaurul? îi scãpã înaripatului.

- Nu, în nici unul din cazuri, ci el, spuse calm Antonn si-l arãtã pe oculindian, Omul. El este comandantul transforului Essayah. Nu-i asa, Fred?

Trudorgul stergea cu grijã fata solzoasã a comandantului instalat în sarcoforul sãu. Bâzâi afirmativ în continuare preocupat de „repararea” acestuia si ridicã un brat pentru a da pregnantã rãspunsului sãu nearticulat.

Calmul se reinstalase. Acceptaserã foarte usor noua stare de lucruri ca si cum cea veche ar fi fost o închipuire vremelnicã.

Ceasul arãta ora 5:04. Nu mai avea importantã dacã se blocase. Problemele erau ale comandantului. Plictiseala reinstauratã era semnul normalitãtii. Având nevoie si de bratul ridicat, trudorgul îl coborî spre corpul oculindianului care recãzuse în somnul de igienizare, în timpul cãruia Essayah îi inocula informatiile Oculindei si pe al ei proprii.

Wargianul îsi dezveli ochii si de prima pleoapã strãvezie, strãbãtutã de ape lucii si sãri pe picioarele tentaculare.

- Fred are patru degete, nu cinci! Suntem patru, nu cinci! Trebuie sã fim patru! Strigã îmbãlosat, repezindu-se în directia solorianului si fixându-l mai degrabã îngrozit cu pupilele sale întunecate.

- Chi! Vino-ti în fire! Suntem câti trebuie sã fim, cinci spuse solorianul.

- Dar nu trebuie! insistã Chi.

- Bine, bine, dar mai numãrã o datã degetele lui Fred. Freddy?

Cel în cauzã îsi înãltã din nou bratul. Cu cinci degete.

-Te-ai linistit? întrebã Antonn zâmbind, sau asa crezuse el. Realitatea se conformeazã. Vom executa saltul. Essayah este pregãtitã. Comandantul îsi va continua transa informativã în sarcofor. Freddy, trece-l în regim infrabiotic complet.

- Si noi? întrebã în soaptã 532 01 01.

- Este singurul sarcofor, Chi. Nu-ti face iluzii. Iluziile sunt o formã degeneratã a imaginatiei.

-Nu se poate! Nu vom supravietui! Suntem fiinte vii! Suierã wargianul si lãsã aripile sã cadã pe lângã el în deznãdejde: „Nu suntem roboti”...

-Pune-i si toiagul, Freddy. Închide. E-n ordine.

Era tot 05:04. Anton Swen îsi desfãcu centura cu telecomenzi, inutilã, si cronometrul pe care-l aruncã imediat cât colo. Timpul, dacã-l mai putea percepe si concepe, era pulsatil. Rãbufneste în valori neasteptate. Dupã cronometru, zilele solorianului se consumau în intervale din ce în ce mai mici, ore, secunde...

- Misiunea a fost îndeplinitã, vuuui preluung glasul acestuia.

Târziu Essayah amuti.

Înãuntru rãzbãteau bufniturile fulgerelor prin care populatiile atemporice ale Oculindei se prindeau de ea.

Nava se smuci, nãpârli, crisalidã aburoasã eliberând nimfa noii Essayah care intrã ca un sfredel în bresa

spationalã, pleoapã ce se închise strivind o lacrimã.

Degetul pãrãsi tâmpla si le reîntâlni pe celelalte patru si toate se chircirã în podul palmei. Pumnul coborî si se desfacu brusc. Cealaltã mânã, cu vene accentuate ca niste rãdãcini, se asezã deasupra a mângâiere.

Bãtrânul privi mâinile cuibãrite în poala.

Crâmpeie de informatii despre prima misiune intergalacticã cu roboti (similorgi), constituiau acum o poveste. O poveste ramificatã, o poveste despre alte povesti, dintr-o istorie caleidoscopicã, sincronicã, a Galaxiei, despre tentatia omeneascã de depãsire a limitelor.

Pe martorianul mutant temporal care mi-a impregnat memoria tanatovarului cu aceste amintiri l-am atomizat la marginea galaxiei, într-un loc anume ales, „un loc cu vedere spre infinit". L-am întâlnit departe de patria sa planetarã, tocmai pe Duna cea desenticã, bântuitã de furtuni teribile. Pe Terminus am aflat de existenta-fiintarea-prezenta acestei stranii entitãti, dependentã de vietãtile desertului si de nava dezafectatã în care locuia si care-l locuia. Stranie era si pentru cã secretul acestei „existente" era cu strãsnicie si cu teamã apãrat. Indicativul sub care figura în evidenta guvernului local era „Quatl si Stein", si Stein pentru a da seama de dependenta sa de mediu. Sprijinit în toiag, târându-si înotãtoarele inutile de foquall, acoperit cu o mantie scorojitã de vânt si soare, cu ochii storsi în gavanele craniului acoperit de rare suvite, mi-a apãrut ca un condamnat la realitate. Ajunsese sã depindã atât de mult de tot ce-l înconjura încât am fost nevoit sã-i rezerv aproape tot nivelul unu al tanatovarului, unde am încãrcat si o mare parte din prelungirea habitaclu-navã a corpului sãu, de care era legat printr-o multime de cordoane vitale, unele concrete, altele subtile, precum si o mare cantitate de sol Dunar pentru a-l putea mentine în viatã – viata aceea – pânã la destinatie...

Vãd si acum perdeaua care descoperã, împinsã de o adiere rece, hãul eternitãtii cãscat de o fereastrã deschisã odatã, de mult, ca atunci când întreaga încãrcaturã a primului nivel s-a risipit în spatiu, si acum când...

De mult minusculii eferi care-i ascultaserã telepatic începutul povestii muriserã. Altii se nãscuserã în timpul diverselor episoade si se nãsteau cu determinarea geneticã de a asculta povestea, înlãtuind pe generatii si generatii fragmente repovestite ereditar într-o cronologie încremenitã.

Ridicã din nou arãtãtorul la tâmplã orientîndu-le atentia. A fost odata ca niciodatã...o lacrimã.

Îl coborî si iar îl ridicã. A fost odata.

Apelul tanatovarului suna insistent.

De cum se ridicã de pe fotoliul improvizat la gândul unei pozitii confortabile de cãtre populatiile de eferi cu trupurile lor, acesta se destrãmã si formã un roi mut care-i nãpãdi îmbrãcãmintea largã încremenitã în falduri adânci, rupte atunci când batrânul urcã pe platformã.

Curând fu în cabinã si alarma încetã.

Pe panoul-fagure de comunicatii al tanatovarului se desfãsura chipul holomatic alb al unei femei cu ochii negri vii.

Roiul eferid pieri atras de închipuirea aceasta.

Închipuirea se destrãmã în secvente sintagmagorice, semne fusionarã într-o explozie imaculatã mistuind totul.

Cursorul scriptick mai sãltã o datã în calea undei si inscriptionarea scãpãta.

„Si..."

Si cade din mâna ce-l mânuia obositã.

Gândul porni din nou mai iute ca raza de luminã.

Dintotdeauna odatã...

MORPHEUS

TUDOR©2000

"CHERCHEZ LA FEMME" AH, BD! #5

RD CRAIOVA 2000
Tudor © 2000
TEATRUL NAȚIONAL
27 - 29 OCTOMBRIE
TOP EDGE Engineering
Media Centre
SyndiCART.

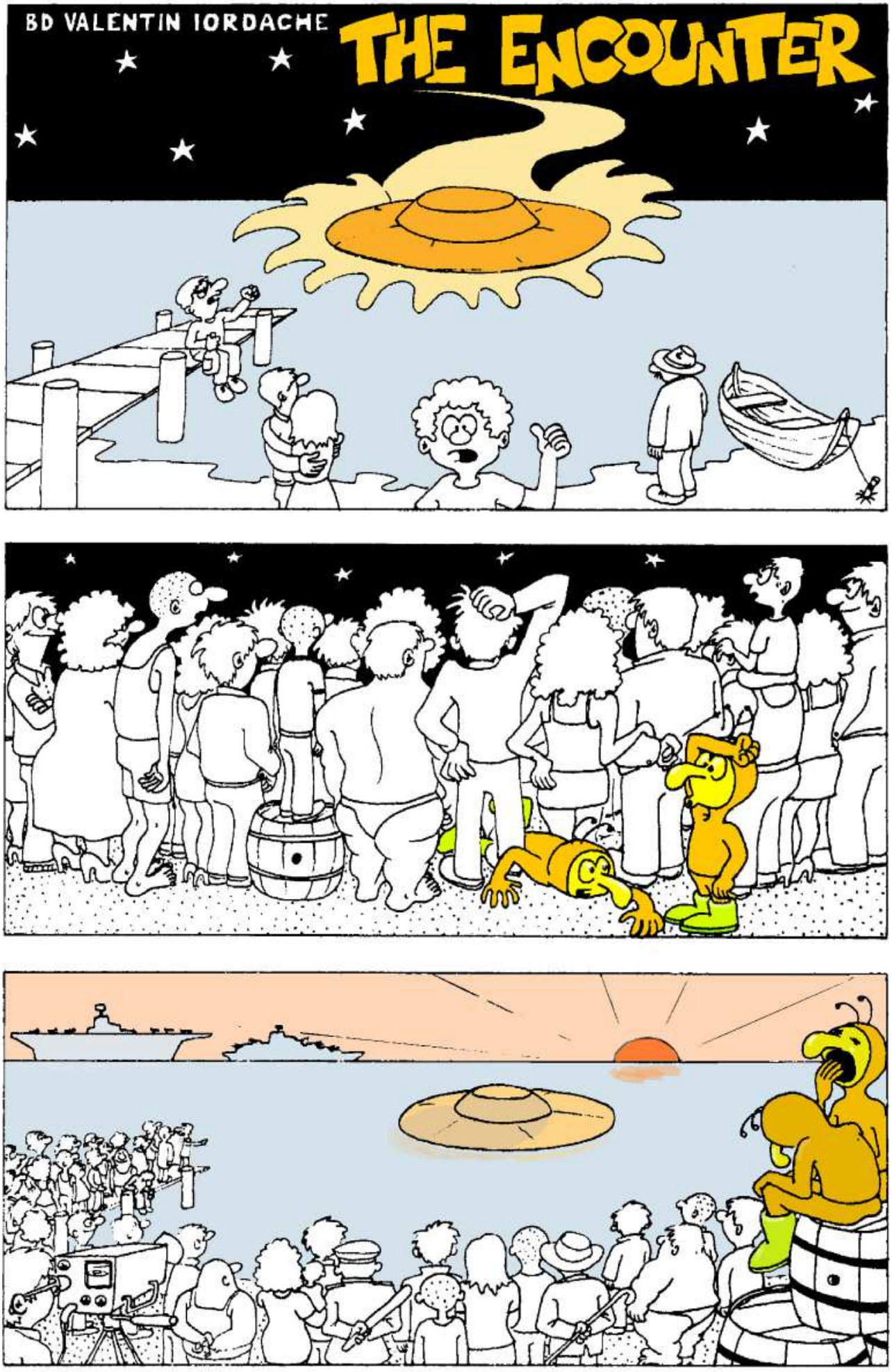
BD VALENTIN IORDACHE
THE ENCOUNTER

“ALIEN” ilustratie (inedita)

“SALVATOR” (studii de personaje pentru aceasta serie BD)

“Acquaformation” coperta *AH, BD!* #15

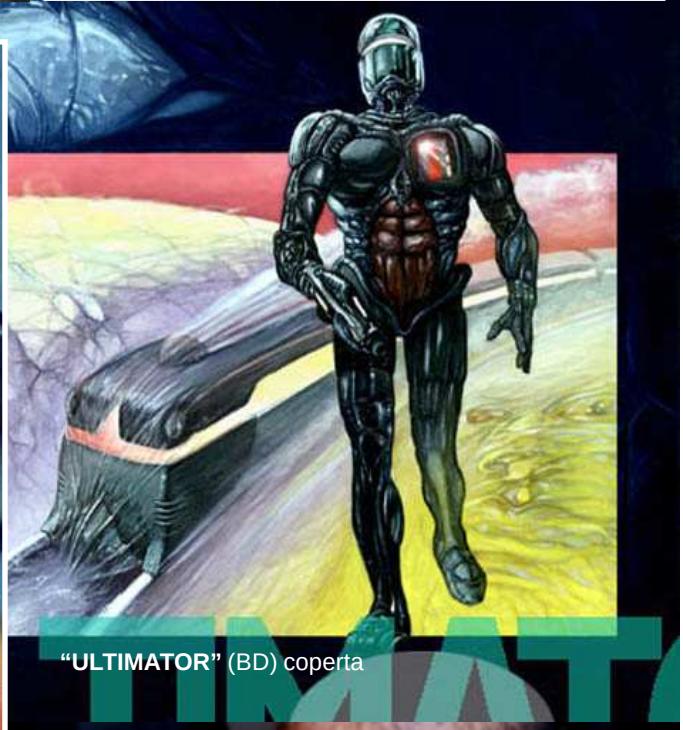

“ULTIMATOR” (BD) coperta

Jean Giraud (1938-2012) da un autograf pe revista ORION (ultimul numar) **in 1994**

UN CAZ DE TRANSFER

Cazul unui dualor discontinuu („suspendat")

În agonavă a fost instalat un cheson integrator-eutanasic pentru absorbția oricărui semnal al existenței acestuia pentru reintegrarea lui în lumea originară - planeta Terminus.

Yorriquez îi va îndeplini această dorință, propria menire.

Așa a început. Chesonul era încă gol.

Primele semnale.

TU

„Cum vine asta? Seamănă a uitare? Aș vrea să știi un lucru: că indiferent ce se va întâmpla, tu îmi vei fi... oricând voi avea nevoie de tine, voi fi la tine... oricând, sunt sigură. Să nu crezi că sunt vorbe goale. Nimeni nu a reușit să mă cunoască. Așa cum sunt, pentru că e într-adevăr greu. De cele mai multe ori s-ar zice despre mine că nu știu ce vreau. Total greșit! Eu, de exemplu, nu înțeleg de ce să fii în condiția psihică - cea morală - în care zici? Nu-nțeleg și pace! Poate mă lămurești tu!... Treci cam nepăsător pe lângă viață, de parcă atunci când vei ajunge la un capăt (nu știu care) vei fi răsplătit pentru tot... O să-ți pară rău mai târziu."

SUNT

Primul manuscris

Sunt într-o stare „de orice", o stare în care ai putea crede că ești nostalgic, *dar fără amintiri*, jinduitor dar sătul, scriu, căutând ceva printre cuvinte, sau lăsându-mă dus de ele, stare în care ești destul de laș să te gândești la sinucidere, *nu la moarte în general* (ar însemna că te plictisești amarnic), deși nu cred, deși *scriu, că lașitatea ar fi cuvântul exact pentru dorința naturală de a trăi mai mult decât te crezi în stare să fii fericit*, deși nu cred (în lașitatea mea) că fericirea este *scopul supraviețuirii deși*, în stare de orice fiind, aș putea la fel de bine, sau chiar *mai bine, să... Și nimeni n-ar avea* cum să mă contrazică, deși nu asta mi-aș dori... *„Oare de ce nu-ți place să te gândești la trecut? Speri numai în viitor?"*

Să mă uit în jur, să simt, să aud...! Trebuie să fie ceva! Copiii fac zarvă afară, radioul, și el...

Trasez pe foi albe o linie sinuoasă, întreruptă și reluată spasmodic la impulsurile unei gândiri discursive și neliniștitor de autoreflexive. Foarte cald. Fumul s-a risipit. Pachetul roșu este gol, lichidul negru din *recipient, sticlos. Gândul apropierii* zilei în care voi îmbătrâni îmi umblă prin cap neîmpăcat. *Aceeași stare la trecerea* dincolo de prag. Mâine, în altă epocă, am să-i telefonez Liwei. *Și dacă n-o găsesc?*

Aparatul de radio mă mai ispitește cu o piesă de teatru de Ariosto, copiii mă asurzesc, aparatul tv, defect, mă scoate din sărite prin cumințenia lui - și ostentativă și dojenitoare.

Soneria unui telefon ca de pe altă lume răzbate înfiorând spațiul paralizat de timp.

Aerul-chihlimbar a imobilizat lucrurile, exponate fără interes. Masa este

încărcată cu o diversitate de astfel de obiecte, stilizate, fără rost. Vorbirea actorilor, neinteligibilă, personajele cu nume stranii, sunt agresive.

Vibrațiile pereților se răresc, într-o oscilație tot mai amplă, antrenând și foile de hârtie... pe care le înșfac. Văd, într-o străfulgerare, fereastra, mai largă, devoratoare. Obiectele se strâng dinainte-mi cu încăpățânare, pentru a le da importanță, pentru a le recunoaște, a le folosi, a le salva. Vocile, grăbite și ele, se suprapun - hărmălaie. Desenez cuvinte, stinghere în albul invadator, de fereastră crescut, în care zăresc, în sfârșit, văd figura doctorului Stu Wal, și aburul rispindu-se, noul decor se colorează. După ce am încercat să nu mă las smuls din acolo, acum, cu un efort dătător de speranță, îmi doresc să ies din coșmar, să revin acasă. Stu Wal îmi zâmbește. „Te felicit, Maximo. Dorința ta de a te întoarce a fost totuși mai puternică. Acum te afli în siguranță, în carantina **transtemporală**, cum îi spui tu". „Știu". Încerc să-l liniștesc. După geamul unui hublou, Willa mă privește îngrijorată.

„Bine ai venit acasă!" Doctorul îi adresează un surâs încurajator, văzând că eu tac.

„Vorbim mâine, la revedere!" Mâine? Doctorul, întors către mine, se strâmbă arătând pumnul încleștat. „Ha, ziceai că-ți vei nota impresiile, ce idee!" Aud din nou vocile! Sunt ale celor din comisie care vor, toți deodată, să afle cum mă simt, despre persistența senzațiilor tactile... Aștept ca blândul și finul diplomat care este Stu să-și salveze pacientul de ceata asta excitată de ciocli savanți... Îi înțeleg, dar... A înțeles și el. „Mâine, domnilor, mâine!" spune și apasă pe comanda intercomului, **CLIC.** Tac. „Rămân, ți-am promis, rămân aici, dar ce crezi?" Mă încearcă. Sigur că mi-aduc aminte. Se pare că el a uitat. „Am adus și șahul, cum altfel?" O piesă de muzeu. N-a uitat. „Un singur lucru vreau să te întreb astăzi". Nu rabdă. Își așează piesele negre. Îi plac pauzele astea, dar acum pare chiar încurcat. „Te leagă, ca să zic așa, te leagă ceva de acolo?" Precaut și subtil. „Mi-am revenit complet, Stu, uite: într-a șasea ai dat de două ori examenul de cibernetică, îți place să joci cu albele si mâine plecăm pe satelit pentru congres, iar aici..." În dreapta, cupa de șampanie! „Max, iartă-mă, am uitat!„ Stu a sărit ca ars. „Vino-ți în fire, uite, am aici sticla". Încerc să mă liniștesc. „Îți place foarte rece". A greșit, pur și simplu. „la uită-te la etichetă. Ei, ce zici?" Corect. „Poftim!" Într-adevăr, ce aromă! Stu își aranjează piesele albe de astă dată, eu torn și constat că sticla s-a golit și începe jocul, o ocazie excelentă pentru Stu ca să mă examineze, dar și pentru mine... Am observat că se uită încordat nu atât la confruntarea de pe tabla de lemn cât la mâna mea paralizată în care strânsesem foile de hârtie.

Nu-mi amintesc decât că făcusem o deschidere de efect pentru a-i demonstra că totul e în ordine, că-mi revenisem, că-mi aduceam aminte lucruri de demult. Acum e întuneric. Eu și Liwa vorbim la telefon, unul în fața celuilalt, dar nu înțeleg nimic cu toate că noi ne înțelegem. Stu, ieșind din umbră, îmi privește încruntat degetele încleștate, foile de hârtie se desfac din pumnul ca un caliciu, un trandafir alb uriaș pe ale cărui petale citesc ceea ce mi se întâmplă. O halucinație hipnagogică produsă de dorința deviatoare, Stu. Stu? **„Max, ce-i cu tine? Chiar vrei să te întorci?"** Umbra s-a risipit. „Stu, spune-mi, ce șanse am să rămân aici? Nu mă chinui astfel, mai bine lasă-mă dincolo!" „Dar nu-i nimic dincolo! Te rog, scoate-ți din cap ideea că ai fost în alt loc, în alt timp!" Nu mai poate să-și ascundă deznădejdea. El ratează o experiență, dar eu? Eu? „Nu pot să-mi petrec viața în carantină. Nu pot trăi hărțuit, aruncat dintr-o lume într-alta. Ori, ori! Și dacă aici nu se poate... Acolo, cel puțin, aș putea să o văd pe Leavia, pe acea Willa, să o ating, să o mângâi, să o strâng în brațe!" „Mai gândește, mai încearcă. Experiența asta nu poate continua la infinit". „Nu cer atâta, Stu! Și-apoi, dincolo, o secundă de aici poate să se întindă până la un an, cu tot ce poate însemna un an. Acolo, aș putea trăi aproape o veșnicie!" Stu, ridicându-se, a lovit cu genunchii tabla de șah, piesele căzute de-a valma, albe și negre, evocându-mi cele două lumi, halucinațiile ce anunțau întoarcerea, și acum arată spre hublou. „Dar ea e aici!" „Spune-mi - tu trebuie să fi făcut o explorare - eu chiar am scris?" „Scris? Max, nu... Ai o paralizie ușoară, trecătoare". Nu pot să aștept. „Transferul, Stu, acum!", „De ce?" Vocea, necontrolată, îi trădează disperarea. Se uită prin hublou, parcă așteptând. Trebuie să fi făcut un apel. Se întoarce și mă privește altfel ca până acum. Cu speranță. „Max, ascultă-mă: tu n-ai fost în alt loc, ai rămas aici, tu ai fost mereu aici. Acolo e-n tine!" S-a năpustit spre mine, a căzut în genunchi, implorator. „Uite", atingerea mâinii lui mă înfioară, „ai să vezi", îmi frânge

degetele, „că nu-i nimic". În palmă se desface ghemotocul de hârtie precum un uriaș trandafir imaculat. Zâmbesc. Știu. „Mai acordă-mi o secundă dincolo, o secundă doar. Da?" Se ridică, evitându-mi privirea. „Da". „În ordine. Noapte bună!"

Mă foiesc cu voluptate pentru a-mi găsi o poziție adecvată, nu neapărat comodă, mai degrabă țeapănă, solemnă, închid ochii și-l aud. „Da, pot. Riscând eventualizarea și transfigurarea..." A revenit la tonul plângăreț, dar ceva mai reținut, totuși. Îl privesc cu un singur ochi pentru a mă convinge. Da, pare chiar resemnat. Nu-mi pasă. „Mai comandă o sticlă de șampanie". Întuneric.

Pe foile de hârtie este scris tot și chiar... mai mult: observ câteva rânduri ascunse de dungi negre trase adânc. Reușesc să descifrez câteva cuvinte de la începutul acestei pagini, insuficient înnegrite: „Bătrâne, eu oricum rămân aici, în structura benignă a mașinii tale, nu? Numai gândul împins de dorința factogenică pleacă, nu? Cu ceea ce a rămas ai putea..." Atât.

- Stu, am ajuns. S-a înnoptat, am aprins lumina...

Și dacă n-o găsesc?

COȘMARUL

Al doilea manuscris

Am șters apăsat două paragrafe în care nu mă regăseam. Am aprins lampa veche a bunicului, cel cu care mă mai întâlnesc în vis când stăm de vorbă „din priviri" și iată-mă-s scriind. Aștept. Cineva a bătut la ușă. Ar fi ceva! A întrebat, parcă, dacă sunt acasă. Sunt. Sunt convins de acest lucru și-i răspund, în cunoștință, în consecință, ca atare, evident, afirmativ. Ce va fi de fapt, va fi scris la trecut. A început să zgârie ușa. Dau scaunul înapoi. Am uitat ceva. Ceva îmi scapă. Mă duc.

A plecat. Acum, că scriu, îmi pare că nici n-a fost de fapt, dar scriu mereu - a spus că se va întoarce și mi-e teamă că, mai devreme sau mai târziu, apariția se va repeta și mai teribilă. Mă ard ochii și gâtul mă doare. Scriu pentru a mă îndepărta de această grozăvie, pentru a mă elibera în ficțiune de formidabila eventualitate... Își acoperea inutil chipul când cu un braț, când cu celălalt, amândouă terminate cu două degete groase, am crezut mai înâi, cu o copită mai mult cărnoasă, elastică... Tot atât de inutilă era și salopeta, căci corpul, îndoit de la mijloc, dându-i, în umbra aburoasă a holului, alura unui imens vierme, era pre inadecvat, iar șapca, prea mică, căzută pe botul prea lung pentru a mai avea ceva uman, nu făcea decât să-i ascundă ochii sticloși, cu pupilele mari, peste care se închideau câte două pleoape diferit colorate. Și-a scos pantofii rupți de cum a intrat (fiindcă, stând așa, în deschizătura ușii, smerită, o invitasem înăuntru, cu o înduioșare trezită de un soi de atavism, lașitate, groază!) și i-a pus cuminte de-o parte, arătându-și cu zgârcenie picioarele copitate, de sub pantalonii largi, coborâți prea mult sub ceea ce ar fi trebuit să fie talia. Gâtul, vizibil prin deschizătura forțată a cămășii și vestonului prea strâmte, era tulburător de uman, de gingaș... ***BfUNĂĂĂ ŞŞSSEAhRRAA...*** mi-a urat. Buzele groase se răsfrânseră, iar limba vibră, zvârcolindu-se apoi un timp nesfârșit în cavitatea îngustă, opintindu-se pe incisivi într-o încercare de articulare pe care o urmăream fascinat ca de un vis care nu avea chiar toate datele unui coșmar... Bestia, deși bipedă și parțial umană, încerca să vorbească. A reușit să spună și am reușit să înțeleg că nu-mi rămânea decât să scriu. În fața tulburării mele, neclintirii mele, și-a aruncat una din cângile părții superioare a corpului prinzând un stilou pe care-l sparse. Cerneala curgea încet, roșie, în timpul lung cât și-a ținut brațul tremurat spre mine. A grohăit - un fel de oftat fornăitor, teminat cu un scâncet - sunet fixat pe imaginea gingiilor vinețiii, dezvelite într-un rânjet indecis, un surâs nereușit, seducător. Haina desfăcută, doi nasturi rupți. Mirosul părului ei în timp ce scria. Palmele mele cu prea multe degete. Carnea mea crudă. Pieptul meu slab. Picioarele mele scheletice. Trup de foetus nesorocit. Cum se scrie râsul? HOHOTUL? Privesc cioburile telefonului zdrobit și încerc să refac imaginea aparatului auzindu-l cum lansează îndărătnic apeluri în nimic, în zadar. Ceea ce n-am vrut să gândesc acum nimic nu mă mai împiedică să gândesc scriind, și câte încă nu gândesc nefiind scrise, neavând timpul pentru a le scrie... Scria. Dar hohotul cum se scrie? Cum să scrii totul, cum să scrii măcar pentru a scăpa! Ea scria. Să scap. Scria. Atunci, eu, neajunsul, nenăscutul, Eu, singurul, monstruosul, eu, ce rost am

eu? Atunci,ea... Părul îmbietor, revărsat, umerii rotunzi... Cascheta rostogolindu-se... Deodată, ochii ei plânși, mari, arzători, prinși în pliurile pleoapelor umflate, în ai mei, gheara ei în jurul gâtului meu, hohotul... O PATĂ DE SÂNGE. „Max, ce-ai făcut?“ Întuneric. „Deviație și transfigurare. Suprasolicitare“. Stu Wal mi-a citit emoționat Raportul. Poate că nu las nici o urmă. „Ce se întâmplă?“ Îmi arde capul. Respir greu. Aud grohăituri. Tropăit. Cuvinte, brutal, se rostesc tăioase, în debandada gândurilor obscure, gândesc. S.W. strigă. „Max, carantina a fost străpunsă! Pleacă! Oriunde! Ah!“ Un corp căzut. Răgete. Întuneric. Ce-a spus? Adio, Stu...

RAPORT

După 144 ore actuale, am reperat, prin explorare kinoneuroctivă, imaginea spectrală a trei manuscrise, două produse de subiectul Maximo Miror Vallom, decodificate parțial, acoperite de urme de sânge, peste care zăcea scheletul acestuia, în al cărui craniu, am înregistrat imaginea obiectului cu care s-a executat înscrisul, pătruns prin orbita dreaptă, iar cel de al treilea, necodificabil...

AL TREILEA MANUSCRIS

M-ai recunoscut? Ți se pare.
Ai venit prea târziu. Scrie...
Îmi pare rău.
Îmi amintesc această formulă.
Când cineva cunoaște pe altcineva care a devenit nimeni. Scrie...
Sunt altfel. N-ar trebui să mai fi aici. Ai fost depășit de realitatea în schimbare.
Scrie-ți altă realitate.
Te voi ajuta.
Lumea se schimbă. Tu... scrie...
Eu m-am schimbat în sensul ei. Scrie și scapă-i.
Înțelege, dacă poți, și iartă.
Supraviețuire cu orice chip!
O închipuire rebelă,
L.
P.S. Scrie și uită. Ți-e frică?

EȘTI

- Nu

- Ești foarte supărat? Nu vreau să fii. Am vrut să vin. Și totuși era foarte târziu, tu n-aveai telefon acolo la tine, iar eu nu mai știam să vin singură.
Nu știu de ce, aș vrea să mai plec undeva.
Tu nu mergi la mare?
Ți-e frică de meduze?

AȘA
A început.

prozodanie din ciclul “Yorriquez”

Au trecut treizeci de ani intre cele doua logo-uri SFVA

Penultimul numar al revistei ORION (5) a fost machetat in decembrie 1989 si a aparut in ianuarie 1990. In trecerea dintr-o epoca intr-alta, doar o jumatate a supravietuit. Redactia nu a fost raspunzatoare. In noua epoca, sperantele noastre inzecite n-au fost de ajuns: un singur numar a mai aparut, in regim privat de aceasta data, care a fost lansat cu o ocazie unica, EUROCON-ul de la Timisoara, in anul 1994

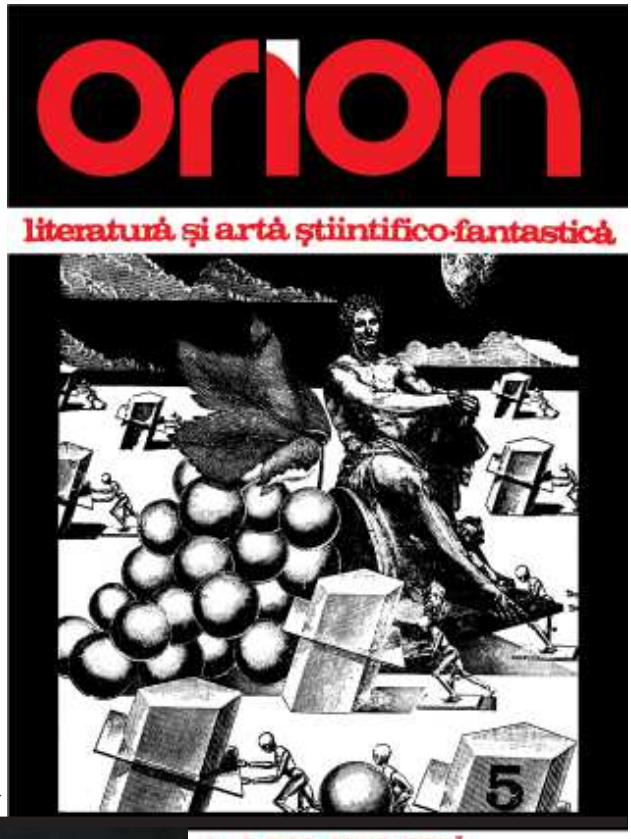

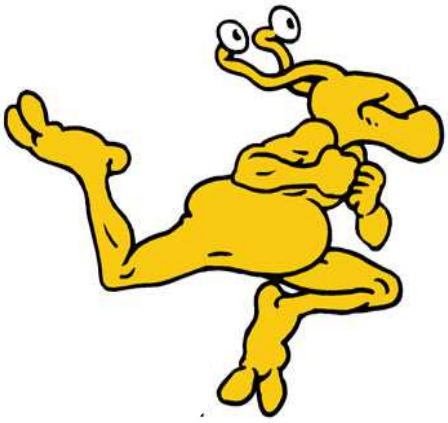

"Infanteria stelara" de Robert. A. Heinlein
(Ilustratie pentru coperta dubla) - Editura "Cristian", Craiova

Nr. 1/1990 SERIE NOUĂ

Valentin IORDACHE

A FOST FRUMOS!

Sîngele fluviului alunecã blînd în jurul bãrcii ducînd cu sine tãcute mistere, între care si gîndurile lui Marian Piele. Lîncezind întins pe spate, legãnat dulce în voia undelor, viseazã cu ochii deschisi ceva ce-l face sã zîmbeascã, pe cînd dezmiardã cu delicatete corzile unui mic banjo:

"Cum vei trãl de-acum,
fatã melancolicã?
Fatã visãtoare!
Anul 4000 va fi mai bun?"

Cîntecul e mai mult un murmur, întregul farmec al melodiei rãmînînd în interior, misterioasã legãnare a unui suflet împãcat. Cãci visul stãpînului lumii, dorinþa sa arzãtoare, iatã, se împlinise. Ei toti, fiinte artificiale fãrã moarte, dar si lipsiti de elan vital, toti cei cu vîrsta prelungitã acum douã mii de ani, iatã, s-au volatilizat, s-au risipit în lumina blîndã a acestei dimineti. Nici nu înþelege cum el însusi mai existã. Vor rãmîne doar copiii, adolescentii, tinerii studiosi care vor stãpîni lumea. Ei vor naste alti copii si vor muri, si viaþa va cãpãta iarãsi un sens, guvernatã de legile Naturii.

Lãsînd instrumentul deoparte, Marian Piele se gîndi la cei pe care I-a îndrãgit. Prietenul cel mai drag, Sandu Bãlãceanu, si-a trãit toatã viata în misiuni periculoase, mereu luptînd orbeste, mereu în închisori. Membrele si multe organe îi fuseserã înlocuite; o datã a trebuit sã-l recunoascã dupã voce, cînd s-a întors cu o figurã necunoscutã. SI-a trãit viata executînd ordinele stãpînului. Dar el, ce va fi gîndit? Sabina stia, dar cum s-o întrebi acum? Marian oftã, scotînd dopul care tinea aerul închis în peretii bãrcii.

"A fost frumos!" fu ultimul gînd al stãpînului lumii, înainte de a se scufunda. Barca oftã la rîndul ei, purtînd stãpînul pe fundul betonat al fluviului.

Si atunci apãrurã oamenii. Cel care pîndea îl anunþã pe cel care astepta vestea, acesta îl chemã pe altul, în BIO reîncepurã stirile care, toate, anuntau tragicul accident ce nu putuse fi preîntîmpinat. Sfatul înteleptilor hotãrî data si locul funerariilor planetare, succesiunea ca si pedepsirea celor care se fãcuserã vinovati de lipsã a vigilentei. Iar Sandu Bãlãceanu intrã din nou în închisoare, poate pe viatã.

A fost frumos!

COPILÃRIA
lui Gelu Smarandache, descoperitorul nemuririi

A murit din cauza bãtãilor, la frageda vîrstã de nouã ani, frînt, acest copil, binefãcãtorul omenirii.

Gelu nu privise niciodatã dincolo de ziduri. Orfelinat printre orfelinaþi, purtîndu-si corpul mic printre gratii si ziduri, de sub salopeta strîmtã si cascheta reglementarã rãzbãteau, orbitoare, cele mai minunate gînduri nãscute într-o minte de copil. Dacã-l priveai în ochi, înfloreau chiparoase si lãmîitã, liliac si trifoi. Cîntau pãsãrele si soarele strãlucea deasupra lui.

Îmbãtati de parfumul soculuí si al salciei înflorite, ceilalti orfelinati, copii vrednici de milã, zîmbeau chiar sub biciul orfelinatorilor. Cu totii înteleseserã cã lui Gelu viata i se va supune. Iar orfelinatorii îi loveau cu pumnul, cu piciorul sau cu diverse obiecte de lemn sau de metal. Nu stiau cã nu vor înãbusi lumina copilãriei, nici dragostea de viatã a micilor condamnati.

Cãci Gelu Smarandache, descoperitorul nemuririi, dãdea copiilor mici pilule de acid hibetertinecilic scoase pe ascuns, cu mîini umede ai murdare, dintre scamele ºi firele de tutun ale buzunarelor salopetei si toti, înainte de a adormi în parfumul de regina noptii adus de prezenþa lui Gelu, mestecau medicamentul miraculos cu gîndul la ceea ce cred copiii cã este viata de familie.

Da, acid hibetertinecilic! Un suflet de copil ne pune totdeauna în faþa bunei, blîndei simplitãti - sã iei hibernare, putinã eternitate, tineretea si sã le pui într-o pilulã de aspirinã!

În ultima zi, gîfîind, epuizat de bãtãi, Gelu privea cerul printre gratii si, dacã va fi fost o dimineatã însoritã, soarele i-a mîngîiat capul mic pe care pãrul nu era niciodatã lãsat sã creascã. Nu ne-a lãsat decît speranta din care, un moment, a sclipit ideea leacului miraculos.

În zilele noastre, tînãrul chimist Marin Oance, fost orfelinat, descoperind principiul BND, în discursul de receptie la Academie l-a omagiat pe micul martir Gelu Smarandache si a propus ca noul medicament, care ne va aduce nemurirea, în amintirea lui Gelu sã poarte numele de acid hibetertinecilic.

Cine este Marin Oance? Copil, fãrã pãrinti, a rãmas în orfelinat pînã în 2096 cînd, în sfîrsit, portile s-au deschis si pentru el. Cum toate, care se întîmplã, încã dinainte sînt în noi, sau poate voind sã-l rînduiascã, orfelinatorii i-au înscenat rãpirea. Presa a fãcut restul iar proaspetii pãrinti au devenit faimosi finantînd, totdatã, fãrã sã stie, un nou rînd de salopete orfelinatilor. Iar Marin Oance a supravietuit. Portile orfelinatului s-au deschis poate pentru noi, cei înrãiti în prizonieratul celor numai 120 de ani medii de viatã.

Într-adevãr, iatã buna, blînda simplitate - sã iei hibernare, puþinã eternitate, tineretea si sã le pui într-o pilulã de aspirinã.

Proiect de poster publicitar pentru Editura ORION

O aventura continua

ahbd.syndicart.net
ah_bd@hotmail.com
sanki.syndicart.net
bedeaua@yahoo.com
dreamworld.syndicart.net
syndicart.promotion@gmail.com

Inapoi, in viitor!